

ATLANTIS

Kapitola prvá: Prológ - Mŕtvy pásavec

Hlavná dopravná tepna vedúca na juh naprieč púšťou v Novom Mexiku nebývala vždy taká preplnená, ako je to dnes. Niekoľko desaťročí spiatky sa stávalo, že počas hodiny tadiaľ neprešlo jediné auto. V tom čase pri výjazde z mesta Albuquerque asi tri míle od posledných budov okolo diaľnice trvalo parkovali modulové domčeky na kolesách. Päťdesiatky, ba až stovky v radoch za sebou. Len malé až nepatrné rozstupy tvorili akúsi komunitu vtedy moderných Američanov. Jeden od druhého sa líšili len v rozmeroch a drobných detailoch. Ako bolo zvykom, raz zaparkovaný karavan sa z miesta nepohol aj desaťročie. Po prvých dvoch rokoch celkom stratili svoju pôvodnú farbu, a čo sa nepodarilo vypáliť ostrému slnku, to dokončili sadze a splodiny z nedokonalých motorov kamiónov, ktoré sa premávali okolo nich. Nehovoril by som celkom pravdu, keby som povedal, že karavany stáli priamo vedľa cesty. Ich vzdialenosť bola niekedy aj desať metrov od nej, ale pri dlhých hučiacich súpravách tirákov nemenila nič na veci, v akých strašných podmienkach títo ľudia žili. Sociálne zariadenia karavanov neboli dávno funkčné a ľudia si chodili vybavovať svoje potreby stále hlbšie a hlbšie do púšte. Kyslastý zápach, miešajúci sa s arómou všakovakých hlodavcov a mršín, ktoré skončili

pod kolesami áut, by bol pre cudzinca doslova na nevydržanie. Preto sa žiadne z áut prechádzajúcich okolo dobrovoľne nezastavovalo na odpočívadlách v tejto časti diaľnice. Ba čo viac, každý, kto tento úsek poznal, už z diaľky zatváral okná na adhfgdute, nezbajúc na spaľujúcu horúčavu.

Jedným z hrdých majiteľov modulového domčka, ktorý stál od diaľnice troška ďalej ako ostatné, bol Phill Donahue. Bol otcom siedmich detí, ktoré spávali všetky pokope v zadnej časti karavanu. Bola to prakticky jediná samostatne uzamykatelná miestnosť. Pociť relatívneho súkromia. Kuchyňa alias obývačka alias spálňa rodičov bola v prednej časti. Rodičia spávali na nafukovacej posteli, ktorú kúpili v jednom z reťazcov, kde je dostať všetko od žuvačiek až po autobatérie. Mala už niekoľko rokov a pod váhou oboch manželov sfukovala. Niet sa teda čomu diviť, že Phill väčšinou usínal a rovnako sa prebúdzal - po sediačky.

Dobre živený štyridsiatnik v rozopnutej flanelovej košeli a šortkách sedel rovnako ako po iné večery vo svojom ošarpanom kresle, ktoré bolo umiestnené tak, aby žiadne z detí neprešlo okolo neho bez vyrušenia. Rokmi si našiel presný bod, ktorý splňal toto základné kritérium. Ak ešte nepočítam druhý dôležitý predpoklad - čo možno najlepší výhľad na televízor posadený na kuchynskej linke. Phill nebol ktovieaký rodič, ale veľmi dobre vedel, že v karavane sú deti neporovnateľne viac v bezpečí ako vonku. Manželka dnes znova robila dlho do noci, ale vyberať si nemohla, keďže jemu sa nedarilo zohnať žiadnu prácu už dobré tri roky, pričom sa statočne vyhovárať na zlé ekonomické podmienky v Spojených

štátoch, a keďže v Bielom dome nesedel jeho kandidát, nepokladal to za svoju vinu. – On sa predsa práce nebojí, čo má robiť, keď sa žiadna dostatočne neponúka?! – hundral vždy, keď zmorená manželka Rose prišla z poobednej smeny vo fabrike. Sám si však nevedel predstaviť, ako by znášal stratu svojho voľného času. Keď sa poriadne zasedel s pohľadom upreným na malú čiernobielu obrazovku prenosného televízora, čas sa hnal neúprosne dopredu. Phill bol ohromným fanúšikom športových prenosov. Žiaden dôležitý zápas si nenechal ujsť, a aj keď sa to na prvý pohľad nezдалo, tiež bol kedysi pribojníkom v nejednej atletickej disciplíne. Kde sú tie časy? ,Ani nie tak ďaleko,´ aspoň sa mu to videlo, ako si rád zaspomínal. Najlepšie výkony podával v športe, ktorý bol Európanom menej známy, pretože pochádzal od samotných amerických Indiánov. Phill sa k nemu dostal na strednej škole. Dva tímy mužov, alebo žien nastúpili proti sebe. Každý v ruke tyč a na jej konci sieťka. Cieľom bolo nahrávať si malú loptičku zo sieťky do sieťky medzi spoluhráčmi, až kým neskončila v bráne súpera - nie väčšej ako hokejovej. Och, koľko zábavy si užil s kamarátmi pri tejto hre! V poslednom ročníku na strednej škole sa dokonca dostali do celoštátneho finále a len o chl p im ušlo prvé miesto. Aj napriek tomu, že nevyhrali, Phill bol ocenený ako najlepší hráč turnaja. Razom sa stal hviezdou školy, obletovali ho najkrajšie dievčatá a každý sa s ním chcel kamarátiť. Bolo to krásne obdobie, ale s odstupom času sa všetko vrátilo do normálu. Ako len príde človeku ľúto, že jeho pätnásť minút slávy sa pominulo v už tak mladom veku. Teraz mu zostal len šedý život, budúcnosť bez ambícií a malá kovová plaketa „Najcennejší hráč“ posadená v okrasnej

škatulke. – Či je to už naozaj všetko? Naozaj si nič viac nezaslúži?! – hneval sa niekedy Phill na osud, pričom mu ani na um nezišlo posnažiť sa a dopriať si aspoň o niečo viac šťastia.

Teraz pominula desiata hodina večerná a všetky deti boli poctivo zalezené vo svojich peľochoch, pripravené k spánku. Tu sa ku kreslu blížila jedna malá postavička. Muž ju letmo spozoroval v periférnom uhle pohľadu a trhol hlavou smerom k nej.

„Čo tu ešte robíš, Maggie?“ spýtal sa prekvapene.

„Potľebujem cikáť,“ odpovedalo asi trojročné dievčatko nedokonalou angličtinou.

„Čo už s tebou, dieťa nepodarené,“ postavil sa namáhavo z kresla. „Radšej teraz vybehnúť von, ako neskôr utierať kalúžku na dlážke kuchynky,“ pomyslel si. Na nohy si nastokol pár potrhaných gumených žabiek a v sprievode malého, po domácky nakrátko ostrihaného dievčatka vyšiel pred karavan. Pod jeho mohutným telom sa každý z troch schodíkov statočne prehol, ale nápor nakoniec vydržal, až obaja stáli na prašnej zemi pred veľmi jednoduchým príbytkom. Cestu nelemovali žiadne zvodidlá, preto bol dohľad nad malými deťmi veľmi dôležitý. Maggie pozerala zospodu na otca, nedočkavo stískala dlane a krčila drobné kolienka - určite si nechala potrebu na poslednú chvíľu. Od starších súrodencov odpozorovala, že otca neradno vyrušovať, keď je zahĺbený do pozerania televízie. Najmä ak nechce pocítiť jeho hnev a hromženie. Phill pozoroval dvojicu blížiacich sa áut – ich predzvest'ou bol nízky dunivý zvuk a prúd svetla, ktoré po ich prejazde zasa razom zanikli. Vtom si spomenul, prečo tu vlastne stojí, zvrchol sa a spod

schodíkov vedúcich do karavanu vytiahol malý prenosný nočníček. Dievčatko sa k nemu otočilo a opatrne zacúvalo, až kým nesedelo na vytúženom poste. Otec odstúpil niekoľko krokov ďalej, aby dievčatko nevyrušoval. Teraz bola diaľnica celkom mŕtva.

„Hoto!“ zaštebotala malá na znamenie vykonanej potreby.

„Myslela si ,hotovo´?“

Zasmiala sa a pobehla smerom k dverám.

„Nelez hore! Počkaj ma sekundu,“ Phill sa vybral za karavan vyprázdniť obsah nočníka obďaleč príbytku. Keď sa vzdialil necelé tri metre a otočil nádobu hore nohami, odrazu začul sériu hlasitých výbuchov. Tie boli navyše prekryvané akýmsi neznámym neprerušovaným hukotom. Keď sa zvrtol a náhlil sa k dcére, na ceste ani nikde na okolí nevidel žiadne svetlá blížiacich sa áut - zhola nič. Hluk si nevedel vysvetliť - prichádzal akoby priamo z púšte. Pohľad mu padol na Maggie, ktorá si ručičkami zakrývala uši, v tvári grimasa strachu. Pobehol jej smerom, schytil ju na ruky a odviedol dovnútra. To už zo spálne vykúkali všetky ratolesti. Rukou ich inštruoval, aby zostali na mieste, a znova vyšiel pred dom. Zvuk buďto zanikal, alebo si uši privykli. „Len, aby som z toho neohluchol,“ preľakol sa Phill a zakryl si uši rovnako ako malá. Nebol to klam, zvuk skutočne tíchol a okolo cesty sa hromadilo stále viac a viac susedov, ktorí vychádzali zo svojich karavanov. Obzerali sa na všetky strany, každý v snahe spozorovať pôvod nezvyčajného javu. Vtom sa výbuchy vrátili ešte hlasnejšie ako prvýkrát a ľudia si zasa bolestivo zakrývali uši. Na oblohe sa zjavil tmavý bod sprevádzaný svetelným lúčom - najskôr bol červený, potom modrý až zlatý. Každému bolo jasné, že ide

o meteorit, ale kde väčšina urobila krok nazad k zdanlivému bezpečiu modulárnych domčekov, jeden sa vybral smerom k diaľnici. Phill nepocit'oval žiadny strach, ba práve naopak - príležitosť. Pridal do kroku, zatiaľ čo sa žiarivý predmet neznámej veľkosti a neopísateľnej rýchlosti rútil k zemi. Prekračoval vozovku, na ktorej spozoroval škaredo vyzerajúce pozostatky pásavca. Zviera bolo rozt'ahané po dĺžke hádam desiatich metrov, nebyť celkom zachovalého panciera nedokázal by som povedať, o aké zviera ide. Keď Phill zacítil zápach zdochliny, mierne ho naplo, ale pokračoval ďalej. Meteorit, alebo čo to bolo, osvetľoval oblohu a všade navôkol bola lepšia viditeľnosť ako za najsilnejšieho splnu mesiaca. Pri dlhšom pobyte vonku na púšti začal Phill pociťovať chlad. To mu však neprekážalo, ale gumené žabky, ktoré mal obuté, už hodný čas neprešli takúto vzdialenosť, preto bolo veľmi pravdepodobné, že sa rozpadnú. Nebolo by príjemné ísť naboso nevyspytateľnou púšťou čo i len desiatky metrov, preto spomalil a dal sa do opatrného našľapovania z nohy na nohu s cieľom nepoškodiť už i tak zdevastovanú obuv. Keď sa zahľadel na svietiaci predmet, uvedomil si, že jeho rýchlosť sa neustále zväčšuje a nezadržateľne padá k zemi. Pred minútou bol niekde v stratosfére a teraz je možno päť kilometrov nad zemou, pritom neustále menil smer. Uhol dopadu sa začal vyrovnávať, akoby sa predmet chystal pristáť niekde v púšti. Od Philla to však bolo tak veľmi ďaleko, že by na to miesto nedošiel ani po hodinách chôdze. Určite nie takto. Ešte poslednýkrát si obzrel padajúcu hviezdu a vybral sa nazad k domu. „Aj keď ju nechytím ako prvý, možno aspoň prvý nahlásim jej existenciu,“ pomyslel si teraz Phill, keď sa priblížil ku

karavanom zaparkovaným pri ceste, kde všetci susedia neveriacky pozorovali vesmírnu anomáliu, ktorá postupne zanikla na zemi.

„Spadlo to!“ zakričali viacerí, ale nikto sa ani nepohol. Phill to videl ako príležitosť. Neobzeral sa zbytočne po spadnutej svietiacej hviezde a začal konať. Znova by sa mohol stať známym ako kedysi v škole, alebo si zaslúžiť čo i len drobné uznanie. Ved' to bol predsa on, kto prvý spozoroval meteor! Bez zastavenia pošiel až k zadným kolesám karavanu, potom zasa k prednej náprave, aby odstránil drevené klíny zaseknuté pod kolesami, aby sa karavan nemohol samostatne pohnúť. Nakoniec odpojil elektrický kábel, vedúci od stĺpa vysokého napätia, a schodíky, vedúce k dverám, vtiahol za sebou dovnútra. To, na čo sa chcel teraz podujat', nevyskúšal skutočne dávno. Karavan bol temer pripravený na jazdu. Phill odtiahol roletky z čelného skla a posadil sa na sedadlo vodiča. Opatrne vložil do zapalovania kľúč, ktorý celé mesiace ležal na palubnej doske. Otočil ním a motor opakovane niekoľkokrát zavrčal. Keď však kľúčik pustil z ruky, motor zhasol. „Do pekla!“ zanadával Phill, ale nemienil sa vzdať. Skúsil to opakovane, druhý-, tretí-, štvrtýkrát, až kým niekto nezabúchal na dvere. Philla trhlo, pretože to vôbec nečakal, prestal sa snažiť o rozbeh motora a vybral sa otvoriť dvere.

„Čo to, prosím ťa, stváraš?“ pred dverami stála Phillova manželka Rose, ruky zalomené na prsiach a v tvári nechápavý pohľad s poriadnou dávnou hnevom. Na sebe mala oblečené celotelové biele montérky, na nich prehodenú krátku červenú bundu. „Ja sa teperím autobusom z práce, som vyšťavená z neustáleho vystávania pri linke a jediné, po čom túžim, je ľahnúť si

konečne na chrbát. Som hladná a neskutočne ma bolí hlava. A ty začneš takto vystrájať? Načisto si stratil rozum?“

„Len som chcel, teda potreboval som sa dostať do mesta...“ koktal Phill celý nervózny. „Meteorit!“ vyhabkal nakoniec.

„Videli sme meteorit, to je síce pekné, ale to nič nemení na tom, že sa správaš ako blázon. Pusti ma dovnútra a zapni znova tú elektrinu. Musím sa prezliecť.“ Odtlačila muža z dverí a horko-ťažko vošla aj bez schodíkov. „A vy marš do postele!“ uvidela zvedavé deti vykúkajúce zo spálne. Hluk štartéra ich určite poriadne prebral k životu. „Čo to má znamenať pobehovať o takejto hodine?“ rozčuľovala sa Rose celá červená.

„Chcel som len nahlásiť, že som objavil ten meteor, ja som ho videl prvý...“ obhajoval sa.

„Prvý?“ zahriakla ho žena. „Tak sa ešte raz poriadne pozri von, ty objaviteľ,“ povedala uštipačne. „A keď tam budeš, zapni tú elektrinu.“

Phill vyšiel pred karavan a pochopil, o čom Rose rozpráva. Po ceste sa blížila kolóna áut plných zvedavcov, zatiaľ čo sa dobrá desiatka vozidiel hnala do púšte smerom k miestu pádu meteoru. „Takže som ho nevidel prvý?“ začudoval sa jednoduchý muž a všetka vidina utopistickej slávy zanikla rýchlejšie, ako sa začala.

Popravde zvukové vlny, ktoré predmet vydával, bolo počuť po celom Albuquerque, svetlo sa tiež nedalo prehliadnuť a ihneď pritiahlo všetkých nadšencov a výskumníkov z celého mesta. Aj keď pre väčšinu bol pád nezvyčajne hlučného meteoritu zážitkom, niektorí

ľudia tento vesmírny úkaz očakávali. Noviny zo širokého okolia na druhý deň vydávali články s nadpismi:

Vesmírne divadlo nad Albuquerque alebo 26. 6. 1947 bol v Novom Mexiku spozorovaný meteorit, ktorý dopadol do púšte či Predmet, ktorý padol do púšte v Novom Mexiku nebol meteorit, ale vesmírna loď – čo nám vládne organizácie taja???

Ten, ktorý by ste pokladali za najviac pritiahnutý za vlasy, mal najbližšie k pravde. Udalosť, ktorá sa v roku 1947 odohrala na juhu Spojených štátov, mala rozvíriť ešte mnoho konšpiračných teórií, žiadna však nebola celkom pravdivá, aj keď mnohé sa až nebezpečne priblížili k pravde.

Na druhý deň ráno sa uskutočnilo stretnutie s oblastným vedúcim CIA. Riaditeľom bol Mr. Downey a v úrade sedel už dobrých dvadsať rokov. Prednú časť hlavy mal celkom plešatú, zatiaľ čo vzadu mu viseli desaťcentimetrové šedivé kučery.

„V tomto úrade sedím už dobrých dvadsať rokov, ale väčší nezmysel som ešte nepočul,“ ohradil sa Mr. Downey, keď mu vysvetľovali včerajšie udalosti. „Tvrdíte, že v tej púšti ste našli človeka? Živého človeka? V zdemolovanej vesmírnej lodi? Nezmysel!“ vykrikol nakoniec s posmešným popevkom v hlase a posunul ďalej dokument, ktorý držal v ruke.

Členovia osadenstva, oblečení v rovnako strihaných šedých oblekoch, sa obzreli jeden po druhom. Akoby sa nemo dohovárali, kto bude pokračovať.

„Mr. Tangley bol priamo na mieste činu,“ ukázal jeden muž prstom na kolegu sediaceho oproti, „nech on povie, čo videl.“

Mr. Tangley bol ryšavý hnedooký mladík s odstávajúcimi ušami, ktorý neznášal prejavy pred skupinou ľudí. Hrdlo sa mu sťahovalo a celý sa nekontrolovateľne potil. Vždy sa dobrovoľne hlásil do terénu, aby sa vyhol podobným nikam nevedúcim rozpravám. Keď sa mal čo i len ozvať, prvé slovo sa mu vždy ako na potvoru zaseklo v krku a vydal len neidentifikovateľný zhluk hlások.

Tak to bolo aj dnes, len čo začal rozprávať, Mr. Downey ho vyzval, aby sa vyjadroval hlasnejšie: „Neeeroozuumiet,“ zatiahol hlasne, pričom sedel len dva metre od neho. Bol už starší a býval dosť nervózny. Najmä v poslednom čase, keď ho potrebovali v práci stále menej, a preto mal bývať doma s manželkou stále viac. Komu by zišlo na um, že blížiaci sa dôchodok mu môže byť takýmto strašiakom. A to pred dekadou tak urputne bojoval, aby nedošlo k odkladu dôchodkového veku, na ktorý sa vtedy tak tešil. S manželkou si však po dlhom čase stále viac a viac prekážali. Niekedy bolo na nevydržanie byť s ňou čo i len v jednej miestnosti a doma si nakoniec vôbec neodpočinul.

Mr. Tangley sa ešte väčšmi vyplašil a musel sa dobre kontrolovať, aby nezabudol dýchať - spamätal sa, až keď zazrel prvé blikajúce hviezdičky pred očami. Nakoniec niekoľkými hlbokými nádychmi prebil prvotnú nervozitu a začal odznova: „V-včera v noci okolo trištvрте na jedenásť sme s tímom dorazili k miestu dopadu predmetu, ktorý na seba upútal pozornosť svojou hlučnosťou a osvetlením celej oblasti. Už polhodinu predtým sme mali niekoľko telefonických hlásení

o pozorovaniach meteoritu, ktorý však nebol hrozbou, pretože nepadal do zaľudnenej oblasti.“ Muž čítal správu z pripraveného papiera, ktorý koloval po stole. Z času na čas zodvihol zrak, ale okamžite stratil nit' a znova lovil očami v texte, aby mohol pokračovať. „Predmet dopadol, alebo núdzovo pristál, ako sme neskôr usúdili, na pomerne nešťastnom mieste v skalnom lome. Aj keď sme videli horiace zostatky niečoho, čo vyzeralo ako lietadlo, nedokázali sme sa k nemu nijako dostať. Museli sme obísť celý kaňon a bezpečne zostúpiť po miernom svahu na druhej strane. Oblasť sme aj fotograficky zdokumentovali, ale pre nedostatočné svetelné podmienky nie sú zábery vhodné na premietanie.“ Mr. Tangley si bol vedomý, že celý jeho chrbát je odhora až dole komplet prepotený. Pot bol studený a v takom množstve, že mužovi prišlo až chladno a striasol sa. Kolegovia registrovali jeho nervózne správanie, ale neupozorňovali naň. Muž pokračoval: „Keď sme prišli k miestu dopadu, celé lietadlo bolo skrz-naskrz zdemolované, polámané a ohorené. Pracujeme na tom, ako vyzeralo pred poškodením. Dnes poobede bude model k dispozícii. Zatiaľ môžem povedať, že ide o skutočne zaujímavý tvar akoby s nádychom zajtrajška,“ prečítal pripravenú hlášku.

„Sú to Rusi? Špionážne plavidlo?“ spýtal sa Mr. Downey.

„Nemôžeme to vylúčiť, ale ruskej technológii by som to nepripisoval, dizajn by prislúchal skôr Japonsku.“

„Prekliati šikmookí parchanti,“ precedil niekto pomedzi zuby.

„A čo mimozemská technológia?“ ozval sa druhý.

„Tiež to nemôžeme vylúčiť,“ odpovedal Mr. Tangley.

„Hlúpost,“ zapojil sa Mr. Downey. „Som tu už dobrých dvadsať rokov a ešte som sa nestretol so žiadnou technológiou, ktorú by sme nevedeli vysvetliť, mimozemská? HA...“ zastavil sa a vážne pokračoval, „ale ten človek... je...človek?“

„Celkom obyčajný muž, stredný vek... pravdepodobne beloch,“ Mr. Tangley odpovedal už sebaistejšie a dostatočne nahlas.

„No tak sa s ním porozprávame, vypočul ho niekto?“ obzrel sa Mr. Downey po všetkých svojich podriadených. „Je vôbec v poriadku?“

„S určitosťou to nevieme povedať, zatiaľ stále spal. Ale životné funkcie neboli narušené,“ zapojil sa Mr. Reed, ktorý bol vrchným lekárom zariadenia a tiež bol so svojimi necelými dvoma metrami najvyšším mužom v miestnosti.

„Ale môžem ho hádam vidieť! Alebo prečo mi to všetko oznamujete, keď ešte nič neviete?“ autoritatívne zvýšil hlas Mr. Downey.

„Nech sa páči, samozrejme, to nie je problém,“ postavil sa Mr. Reed a vrhol taký tieň, až sa v miestnosti mierne zotmelo.

To sa už postavil aj Mr. Downey a s ním celé osadenstvo zasadacej miestnosti. Vykročili v dvojrade po úzkej dlhej chodbe, ktorá viedla zo zasadačky do ostatných častí komplexu CIA. Všetci si vzrušene šepkali a špekulovali, čoho budú za krátku chvíľu svedkami. Niektorí boli presvedčení, že sa v týchto okamihoch prepisujú dejiny ľudstva, aj keď starší členovia boli na podobné záležitosti zvyknutí. Bolo to podobné ako pred ôsmimi rokmi, keď sa im v laboratórnych podmienkach podarilo vytvoriť umelú elektrickú búrku. Vynález, ktorý mal byť prevratnou

zbraňou, však nakoniec stál život siedmich vedcov a presne toľko agentov pri nehode počas ostrých pokusov. Teraz sa už blížili k častiam komplexu, kde pred dvomi rokmi skúšali elixír neviditeľnosti. Podarilo sa im však vyrobiť len nápoj plný hormónov, ktorý aj najmužnejšieho muža pretvoril na ženu. Aj keď, samozrejme, nie po fyzickej stránke.

„Sme tu!“ Mr. Reed sa zastavil pred dverami, ktoré mali malý priezor v hornej časti. Po ich stranách stáli dvaja ozbrojení muži a pozorne sledovali každého návštevníka.

„Prebral sa?“ spýtal sa Mr. Reed strážcov.

„Spozorovali sme pohyb, pane, ale nevstal,“ odvetil jeden z nich.

„Chceme vstúpiť, otvorte!“ vydal Mr. Downey jasný rozkaz.

Keď sa dvere otvorili, do nevelkej miestnosti sa vošla len malá časť osadenstva. Bol tam v prvom rade Mr. Reed a Mr. Downey a ďalší šiesti, hoci na nepriebojného Mr. Tangleya sa nedostalo.

„Čo to má na sebe?“ spýtal sa Mr. Downey a pohľad upieral na muža ležiaceho bez prikrývky, na sebe mal celotelový pravdepodobne gumený overal čiernej farby. Nám by sa zdal obyčajný, keďže sa ponášal na moderný potápačský oblek, ale v tom čase sa naň agenti pozerali ako na zjavenie. Muž mal vlasy ostrihané asi na centimeter a v tvári bol celý zamazaný - dôsledok pristátia a následného požiaru.

„Je to nejaký celotelový oblek, kopíruje každý sval na tele

a v dôsledku určitého tlaku ho udržuje v teple,“ predpokladal Mr. Reed.

„Myslíte, že vďaka tomu obleku prežil pristátie?“ spýtal sa znova Downey.

„Neznámy muž bol privezený v špeciálnej kapsule, jej odolnosť ho uchránila od vážnejších poranení. Na taký tvrdý pád by samotný oblek nestačil,“ odpovedal Mr. Reed.

„Na rozbore jej funkcie tiež pracujeme,“ ozval sa Mr. Tangley z chodby a snažil sa predrat' dopredu. Kolegovia ho nakoniec pustili, aj keď nie najochotnejšie, pretože to jedného či dvoch stálo miesto v miestnosti.

„Nevyzerá ako japonský špión...“ povedal Mr. Downey pri pohľade na spiaceho muža, „ako sa z toho môže vlastne vyzliecť?“ Rukou sa dotkol čierneho overalu, ale nikde nespozoroval žiadny systém zapínania.

Mr. Tangley pristúpil ešte o niečo bližšie a zvedavo skúmal mužov prazvláštny oblek. Tentokrát bol však úspešnejší ako riaditeľ. Na ramene overalu zachytil drobný šev, ktorý potom potiahol k sebe. Jedna časť obleku sa tým začala odliepať a ťahať k mužovmu hrudníku. Jednotlivé časti však neboli prešité ani pozliepané, ako by agenti očakávali, ale držali pri sebe hustým súborom drobných háčikov, lemujúcich ich okraje. Všetci napäto pozorovali čudný zapínací systém. Bolo to preto, že nikdy doteraz neboli svedkami použitia suchého zipsu.

Keď sa mužovi celkom odhalil nahý hrudník, pomrvil sa a razom otvoril oči, všetci v miestnosti v miernom šoku uskočili o krok vzad. Ktorým to priestor neumožňoval, nepríjemne narazili na kachličkovú stenu. Muž mal jemné črty tváre a neuveriteľne priezračné zelené oči, ktoré priam hypnotizovali pohľad každého v miestnosti. Trvalo niekoľko sekúnd, kým sa pomaly posadil

a povystieral si unavené svaly. Agenti naň hľadeli mlčky a plní strachu, ale aj vzrušenia v očakávaní, čo bude nasledovať. Zo začiatku muž vyzeral mierne dezorientovaný, akoby si nevedel spomenúť, kde sa vlastne nachádza. Po necelej minúte sa mu však akoby vyjasnilo a jeho výraz sa celkom upokojil. Na dôvažok sa zadíval na Mr. Tangleya, ktorý stál teraz najbližšie, a prehovoril v celkom jasnej spisovnej angličtine bez pochybností, že sa mu podarilo presne to, čo potreboval: „Aký teraz píšete rok?“

Kapitola druhá: Teleskop

Od nášho prológu ubehlo takmer dvadsať rokov, keď sa Josephovi Tavitimu z malej talianskej dedinky na úpäť Álp podaril neuveriteľný objav. Joseph vyrastal s rodičmi v chalúpke, ktorá ležala v nadmorskej výške tisícosemsto metrov, v oblasti, kde bývala len malá hŕstka ľudí. Každý deň preto zostupoval dole do dediny, kde navštevoval školu a poobede nazad domov. Denne prekonával

nadmorskú výšku deväťsto metrov, a určite aj preto bol vo veľmi dobrej fyzickej kondícii až do vysokého veku. Narodil sa ako syn známeho hodinára, v ktorého šľapajach neskôr pokračoval. Len čo dovŕšil vek štrnásť rokov, otec ho začal učiť citlivej zručnosti, tak ako ju majstrovsky zvládal on sám. Joseph mal v oblúbe čítanie encyklopédií a skúmanie všakovakých zvláštností, na ktoré len narazil. Či už šlo o anomálie v živočíšnej ríši, flóre alebo samotnej Zemi - nikdy sa neunavil opakovaným čítaním pútavých textov. Poslednú knihu dostal od otca k svojim dvadsiatim narodeninám, bola ňou encyklopédia vesmíru doplnená poznatkami najznámejších talianskych astronómov priamo z Ríma. Necelý mesiac od tohto hodnotného daru Josephovho otca postihlo nešťastie. Lekár vysvetlil, že cieвка v hlave starého majstra nevydržala toľko namáhavých hodín pozorného sledovania ozubených koliesok a detailnej práce. Jedného dňa praskla a starého pána našli v jeho dielni ležiaceho na stole - studeného ako ľad. Jeho nikdy neúnavná pracovitá nátura ho nakoniec stála život.

Joseph stratou otca veľmi trpel. Narodil sa, keď mal starý majster už päťdesiatštyri rokov, preto si ho skutočne veľa neužil. Pritom v otcovi vždy videl vzor múdrosti a všetkej čnosti. Keď sa jedného dňa v encyklopédii astronómie dočítal ku kapitole slávnych objaviteľov, skrsla mu v hlave myšlienka, ktorá ho hnala ďalej po celý jeho nasledujúci život. To, čo ho najväčmi zaujalo, bola skutočnosť, že objaviteľ vesmírneho telesa mu prideli meno podľa svojho uváženia. - Nebolo by fantastické môcť pomenovať nejaké vesmírne teleso po jeho statočnom otcovi? Nebola by to najlepšia pamiatka, ktorou by mu mohol vzdať česť? Po nekonečnom vesmíre

by bez zastavenia krúžila hviezda, ktorá by niesla meno jeho milovaného otca, – zajasal pri tejto myšlienke a ihneď snoval plán, ako sa dá do hľadania dosiaľ nepoznaného. Podľa svojich výpočtov by mohol nový objekt objaviť do piatich rokov, pokiaľ by oblohu systematicky prehľadával aspoň po tri noci do týždňa. Pri výpočte vychádzal z rozlohy oblohy, ale aj z hustoty doterajších objavov, o ktorých čítal. Prvým krokom však bolo zaobstaranie teleskopu, aby mohol začať s pozorovaním. Joseph nebol majetný, preto musel najskôr nasporiť potrebnú čiastku. Ako neskôr zistil, šlo o položku vysoko prevyšujúcu jeho možnosti drobnopodnikateľa – hodinára. Vždy, keď sa pokúšal odkladať peniaze a ako-tak nasporil časť z potrebnej sumy, stalo sa niečo, čo mu úplne prekazilo plány. Najskôr sa mu začalo kaziť hodinárske náčinie a bolo nevyhnutné pokúpiť nové – inak by predsa musel svoje remeslo celkom ukončiť. Keď zrenovoval celú pracovnú výbavu a znova nasporil takmer všetky potrebné financie, Josephova drahá mamička náhle ochorela. Všetky peniaze minul na lieky a potrebnú liečbu. Navzdory všetkej snahe prišiel aj o posledného člena svojej rodiny. Joseph zostal na svete celkom sám, a keďže potreboval dôvod na život, rozhodol sa, že objaví dve vesmírne telesá, aby ich mohol pomenovať po otcovi aj po mamičke. Už len zohnať poriadny vesmírny ďalekohľad, čo sa však ukázalo ako najväčší problém. Našťastie po dvoch mesiacoch natrafil v meste na zánovný teleskop, navyše za prijateľnú cenu. Na vrchnej povale rodičovského domu vyrezal veľké vikierové okno, ktoré sa dalo v prípade nepriaznivého počasia zatvoriť. Skrz toto okno chcel pozorovať hviezdy, meteority, stručne celú

taliansku oblohu. Nebol však dostatočne skúsený, aby prišiel nato, v akom stave sa zánovný teleskop nachádza. Keď ho prvú noc vytiahol na povalu, nedokázal šošovky správne zaostriť a každý pohľad do objektívu sa javil ako rozmazaný. Joseph bol temer zúfalý, ale utiekal sa k svojmu talentu a zručnostiam opravára. Upokojil sa, teleskop vo svojej dielni rozobral, podot'ahoval a premazal všetky pohyblivé časti, vyleštil šošovky a ešte v tú noc si dožičil čistý a jasný pohľad na oblohu. Ten zážitok z prvotného objavovania bol priam magický. Joseph bol uchvátený. Vyššia nadmorská výška Álp ponúkala omnoho lepšiu výhľad na hviezdy, ako by mal možnosť pozorovať v ostatných častiach Talianska. Jeho oči sa teraz nemohli nabažiť tol'kej krásy: blyštiace sa zlaté hviezdy, červené hmloviny, ohnivé meteority. Lietal s teleskopom po celej dostupnej oblohe a nadobro zabudol na cieľ, ktorý si vytýčil. Možno to bolo tak najlepšie, celé dni sa naháňal a všetko pripravoval, chlapec si potreboval vyventilovať hlavu a odpočinúť. Len nasávať všetku tú krásu, ktorú otvorený čistý vesmír ponúka. Nakoniec, má predsa dost' času. Je mladý, a ak mu zdravie vydrží, môže ešte objaviť haldu hviezd.

Joseph si v meste zaobstaral aktuálnu mapu hviezdnej oblohy, jej koncepciu chápal po svojom, ale bol dostatočne inteligentný a šikovný, aby sa v nej vyznal. Nešlo to, samozrejme, hneď samo od seba, ako neskôr zistil. Ale pokračoval podľa plánu a každú noc, keď to počasie dovoľovalo, trávil nad skúmaním a nasledovným zapisovaním súradníc, ktoré prehľadával. Cez deň potom pokračoval v remese, v ktorom sa každým dňom viac a viac zdokonaľoval. Čas takto tiekol ako voda a jemu sa v priebehu prvých piatich rokov a dokonca desaťročí

nepodarilo vyzozorovat' nič nové. Nič, čo by už dávno pred ním nebolo objavené.

Mladý Roberto uháňal na veľkom bicykli svojho brata po hrubo dláždenej hlavnej ceste. Mal iba dvanásť rokov, aj spomedzi rovesníkov bol vždy najmenší. Bicykel neprijemné triaslo a z času na čas celkom nadskočil. Robertove krátke nohy len tak-tak dočiahli na dlhé pedále v spodnej úvrati. Zo sedadla šliapať nedokázal, a keďže bicykel mal vodorovnú tyč spájajúcu kormidlá a sedadlo, chlapec sa musel kolísať zo strany na stranu ponad ňu. Sedadlo využíval len pri jazde z kopca, keď nemusel krútiť pedálmi. To si potom jazdu skutočne vychutnával. Teraz sa však natrápil, pretože kopec neprijemne stúpala a čochvíľa sa blíži úsek, keď bude musieť zosadnúť úplne. „Prečo len ten starý hundredš býva tak vysoko?“ mrmlal Roberto, keď oprel bicykel o strom a posledný kilometer musel pokračovať pešo, celý zadýchaný. Chlapca posielali za starkým už niekoľko mesiacov, vždy mu priniesol nejaké jedlo, pomohol okolo domu alebo mu aspoň robil spoločnosť. Dôvod bol jednoduchý: starý hodinársky majster Joseph bol samotár, ale naslovovzatý odborník. Čo už mohlo byť pre mladého chlapca lepšie, ako vyučiť sa remeslu od najlepšieho hodinára široko-d'aleko?!

Keď Roberto prešiel prudko stúpajúcu časť cesty, uvidel chalupu a dielňu, kam ho rodičia posielali. Pod pazuchou niesol balíček, v ktorom bola zabalená slanina, syr a chlieb. Mal ho venovať majstrovi Josephovi ako plácu

za svoje vyučovanie. Rodina chlapca bola chudobná a majster hodinár aj tak nič viac za svoje vedomosti nepožadoval. Roberto si všimol starého majstra ako stojí pred domcom vo svojej pracovnej zástere a všakovako zazerá na oblohu. Slnko bolo zájdené za mrakmi, takže jeho pohľad nič nebránilo, ale prečo si starý hodinár takto namáha oči, bolo mu záhadou.

„Zdravím vás, majster Joseph,“ pozdravil sa chlapec úctivo.

Joseph si ho všimol až teraz. „Á, či už si prišiel?“ začudoval sa.

„Dnes nemáme školu, je sobota,“ vysvetľoval.

„Tak preto, dobre teda, pod' len ďalej, chlapče,“ pomkol žiaka do dielne, „aspoň mi pomôžeš.“

„Čo tu máte rozrobené?“ zisťoval zvedavo. Na stole, kde obyčajne opravovali vreckové hodinky, ležal dlhý kovový predmet. Také niečo Roberto ešte nikdy v živote nevidel.

„To nie je pre teba. Ty sa budeš venovať inej práci,“ nechcelo sa vysvetľovať majstrovi.

„Ved' je to ako námornícky ďalekohľad, ale aký veľký!“ rozpamätal sa chlapec – niečo také už predsa v škole videli.

„To je vesmírny ďalekohľad, len sa ho, prosím ťa, nechytaj!“

„Vesmírny?“ začudoval sa. „Máte ho z vesmíru?“ ukázal prstom hore na nebo.

„Ale joj, ty popletenec malý... Nie je vesmírny preto, že je z vesmíru, ale preto, že slúži na pozorovanie hviezd, rozumieš?“

„Pozorovanie? A to v noci?“ Roberto bol skutočne nadšený, keď si v mysli premietal obrazy svojej predstavivosti. „To musí byť úžasné!“

Joseph spočiatku nezamýšľal ukázať niekomu svoj pozorovací projekt, ale teraz sa mu videlo správne podeliť sa s niekým o svoje celoživotné skúsenosti a zážitky. Preto sa chopil príležitosti a pokračoval:

„Zaujímalo by ťa to? Sledovať oblohu?“ začal.

„Samozrejme,“ potešil sa chlapec. „Necháte ma pozrieť sa cez váš ďalekohľad? Prosiím...“

„Hmmm, ak teda tak veľmi chceš. Ale iba vtedy, ak ti dnes práca pôjde lepšie ako naposledy. Tak sa poriadne snaž,“ upozornil ho majster a zadelil mu spomínanú úlohu.

Boli sotva dve hodiny poobede, keď mal Joseph ďalekohľad kompletne vyčistený a znova zmontovaný. Ničomu v celom dome neprikladal takú pozornosť ako svojmu teleskopu. Teraz sa už nevedel dočkať večera, a nie preto, že mal možnosť zasvätiť do svojho výskumu mladého učňa. Bolo to pred dvomi dňami, keď spozoroval nebeské teleso, ktoré nikdy predtým nevidel. Vyzeralo ako zelená hviezda a nachádzalo sa na mieste, kde dovtedy nikto nič nové neobjavil. Ako naschvál sa však v posledných dňoch začali nad Alpami presúvať mraky, preto objav nemohol potvrdiť opakovaním pozorovaním. „Možno dnes večer,“ ubezpečoval sa. Z času na čas vyšiel pred dielňu a obzeral oblohu. Zelená hviezda sa zjavila na západnej strane. „Ak sa nevyčasi, dnes nebude z pozorovania nič,“ mrmlal si pre seba nervózne. Bol sklamaný, pretože oblohu skúmal celý život bez úspechu a teraz, keď konečne niečo objavil - azdaže objavil -, nedokáže svoje sledovanie zopakovať a potvrdiť. Ešte väčší strach ho prepadol, keď si uvedomil, že zakaľ on čaká na vyčistenie oblohy, niekto

iný mu jeho objav vyfúkne

a objav hviezdy pripíše sebe. Mohol by poslať do Ríma list, ale sám si nebol na istom, čo skutočne videl. Tiež nemal presne poznačené súradnice hviezdy. To všetko musí dnes v noci napraviť. Bude sledovať oblohu, aj keby to malo trvať celú noc. Bude vyčkávať na čo i maličké okienko medzi mrakmi. Spánok teraz nie je dôležitý.

„Majster?“ chlapec prebral Josepha z myšlienok.

„Máš to hotovo?“ podišiel k stolu, kde mladý učeň skladal stredne veľký ciferník.

„Nemohol by som dnes skončiť skorej?“ spýtal sa mierne rozmrzeným hlasom.

„A čo pozorovanie hviezd? Nechcel si tu zostať...?“ prekvapil sa Joseph.

„Keď mňa tak veľmi bolí hlava...“ chlapcovi vošli slzy do očí.

„Čože sa ti porobilo?“ preľakol sa majster.

„Ja to mávam často, viete? Keď sa dvíha tlak... keď sa má vyčasiť.“

„Tlak?“ pozastavil sa Joseph. „Tlaková výš?“

„Áno,“ chlapec sa bolestivo chytil za ľavý spánok.

„Neviem sa sústrediť, nedokončím to...“ ukázal na rozmontované hodiny.

„Nie, nemusíš... samozrejme... samozrejme, že môžeš ísť domov.“

Roberto sa postavil na nohy a pomaly vyšiel z dielne na svetlo, čo mu spôsobilo ešte väčšiu bolesť. Od malička trpel vrodenejšími migrénami, ktoré prišli vždy úplne nečakane a sprevádzala ich bodavá bolesť hlavy. Spúšťačom bol najmä atmosférický tlak, ale aj nadmerná fyzická záťaž, ktorej sa musel vyvarovať.

„Zvládneš sa dostať až dole do dediny? Nemám ísť s tebou?“

„To prejde... prekonám to...“ odpovedal a pomaly sa poberal dole do doliny.

Majster Joseph sa teda rozlúčil a sledoval chlapca, kým sa nestratil za zákrutou kamenistej cesty. Obloha vôbec nevyzerala, akoby sa mala vyjasniť. „Možnože chlapec nemal pravdu. Svoje bolesti však určite nepredstieral,“ Joseph vedel, že niektorí ľudia sú náchylní na zmeny počasia, sám však takéto problémy nikdy nepocitoval. Po niekoľkých minútach nebo celkom začernelo a na strechu spadlo zopár ťažkých kvapiiek dažďa. K lejaku však nedošlo. Keď už všetko vyzeralo ako pred búrkou, oblaky sa roztrhli a nechali prekuknúť ostrým lúčom slnka. Za krátky čas sa celkom vyjasnilo a ťaživá atmosféra pominula. „Predsa len mal Roberto pravdu,“ potešil sa pri pohľade na miznúce mračná.

Aby zabil čas, dal sa do práce. Dokončil montáž ciferníka, ktorý nedorobil chlapec, a potom pekne do radu, všetko, čo mu ľudia podonášali na opravu. Práca mu išla od ruky aj napriek tomu, že sa cítil nervózny a nemohol sa dočkať večera. Hodinu pred zatmením si doprial posledné večerné jedlo - riedky mäsový vývar, aby si zbytočne nezatažoval žalúdok.

Keď slnko konečne zapadalo, čakal na povale domu s pohľadom upreným cez vikierové okno. Miestnosť bola za tie dlhé roky úplne zmenená. Po všetkých stenách viseli mapy hviezd a všakovaké poznámky či nákresy maľované hrubou ceruzou. Niekoľkokrát preleštil šošovky ďalekohľadu z vonkajšej strany a čakal na úplné zotmenie. Obloha bola čistejšia ako za celý posledný týždeň. Nič mu neprekážalo, len ho ťažili obavy, že celé

posledné pozorovanie nebolo skutočné. ,Čo ak som nedobre identifikoval, o čo ide? Čo ak to nebola hviezda či planéta... ak by to bol iba oblak hustého plynu, dnes tam už určite nebude,´ ťažko sa mu uvažovalo nad nezdarom. ,Celý život – tolko hodín, tolko námahy a odopierania spánku – nanič?´ s tým sa nedokázal zmieriť. Ved’ podľa výpočtov mal vyzozorovať nové vesmírne teleso už po piatich rokoch! Nič to, zapálil sviecu, aby sa na temnej povale dokázal bezpečne presúvať. Šošovky ďalekohľadu nasmeroval na západnú časť oblohy a oko pritisol k okuláru, ktorý vyčnieval zo strany teleskopu. Oko si v momente privyklo na priblížený obraz a do hlavy sa hnali výjavy nepredstaviteľnej krásy. Všetky tie planéty, meteority či samotné hviezdy blyštiace sa milióny svetelných rokov ďaleko. Mnohé z nich už vyhasli, zatiaľ čo ich svetlo letí nekonečným vesmírom k nám. Joseph mierne korigoval teleskop, aby zamieril na malú časť oblohy, o ktorú sa teraz zaujímal najviac. To, čo videl pred dvoma dňami, bola drobná zelená planéta, možno hviezda. Veľmi nenápadne vyzerajúca spoza iného oveľa bližšieho telesa. Nedokázal identifikovať veľkosť telesa, pretože jeho rozmery mohli byť skreslené na úkor vzdialenosti od pozorovateľa. Ale keď sa mu podarilo zočiť to, na čo sa dnes tolko chystal – zmeravel. Už bol načisto presvedčený, že zelený bod je skutočne planéta a nie plynová kapsa alebo čokoľvek iné. Navyše planéta bola k objektívu o poznanie bližšie ako pred dvomi dňami. Tentokrát úplne vyšla spoza telesa, za ktorým bola ukrytá. ,Moja zelená hviezda!´ zaradoval sa Joseph. Na svoj objav sa nevedel vynadávať, keď sa však spamätal, zobral zápisník a presne poznačil súradnice svojho

objavu. Navyše zakreslil polohu voči ostatným planétam a niekoľkokrát opakovane prekontroloval jej existenciu na mape známych vesmírnych telies. Pozoroval ju dobrých dvadsať minút. Presvedčil sa a viac nepochyboval. Teraz mu už nič nebránilo nahlásiť pozorovanie a objav, ktorý uskutočnil pred dvomi dňami a dnes potvrdil. Ihneď sa dal do písania sprievodného listu pre najväčšiu taliansku vesmírnu pozorovateľňu v Ríme, aby sa prihlásil k nálezu.

Kapitola tretia: Most cez rieku Gulf

Keď profesor Helley vysvetľoval učivo, stál pri krajnom okne učebne a jednou rukou potáhol šnúрку žalúzií, aby ich vytiahol až úplne hore, pričom druhou rukou ukazoval na nebo. Malého Johna Andersona, sediaceho v druhej lavici v strednom rade triedy, však učiteľov výklad absolútne nezaujímalo. Po rozume mu behali iné myšlienky a popravde by bol najradšej konečne doma plánoval aktivity BANDY - skupiny spolužiakov, ktorej väčšina menovala Johna za svojho vodcu. Chlapec vyzeral o niečo mladšie ako na svoj vek štrnásť rokov, mal riedke tmavohnedé vlasy, tmavšiu pleť a väčšie mierne odstávajúce uši, ktoré často skrýval pod šiltovkou. Keď si

všimol, že ho učiteľ pozoruje, prestal kresliť mapku, s ktorou sa trápil posledné dni, a zdvihol hlavu. Profesor sa uspokojil s návratom chlapcovej pozornosti a prešiel k meotaru, na ktorý položil počarbanú priesvitnú fóliu - tá sa okamžite zjavila na stene za jeho chrbtom.

„Tu vidíte, o čom som hovoril...“ vysvetľoval.

John však po chvíľke znova sklopil zrak a pracoval na dôležitom projekte. Takto prečkal aj dnešnú poslednú hodinu. Keď sa ozval zvukový signál, ktorý ukončil vyučovanie, profesor sa rozlúčil so žiakmi a zaprial im, aby si cez víkend poriadne oddýchli. Dvaja vpredu sediaci žiaci mu ešte pomohli odniesť všetky pomôcky do kabinetu.

„Tak čo dnes, Johny?“ spýtal sa o hlavu vyšší spolužiak, ktorý dohnal Johna na chodbe.

„Čo by malo byť? Klasika, po ôsmej za naším domov,“ odpovedal nadradene. Cítil sa ako vodca a skupina detí ho skutočne rešpektovala.

„Mám povedať ostatným?“

John prikývol, potom sa už rozišli ku skrinkám, kde každý dohľadal svoje topánky a odložil prezuvky, ktoré mal počas dňa na nohách. Vo Washingtone, kde chlapci bývali, rozvážal deti domov po škole žltý autobus. Bolo to podobné ako v ostatných častiach Spojených štátov. Keď však žiak dovŕšil vek dvanásť rokov, mohol ísť dobrovoľne autobusom, alebo sa prešiel pešo či na bicykli. John veľmi rád chodil pešo a ešte radšej sám. Do rodičovského domu to nemal ďaleko, ale cesta mu v skutočnosti trvala celú večnosť. Pomaly vykračoval z nohy na nohu, pozeral sa do zeme pred seba a vždy hlboko uvažoval. Všetkému, čo sa v jeho živote prihodilo, prikladal veľký význam a vždy veril, že je predurčený na nejaké neobyčajné

poslanie. Nestáva sa to počas života každému z nás? Najmä v mladosti, keď sa cítime nezničiteľní a s nekonečnými možnosťami. Ako tak prechádzal jednu križovatku ulíc za druhou, blížil sa k miestu, kde krv v jeho žilách začala nepatrne tuhnúť. Ten pocit sa neustále zväčšoval a chlapec vedel, že musí čeliť udalosti, ktorej sa dnes tak bál, ale na druhej strane sa na ňu aj najväčšmi tešil. Bolo to tu, dych sa mu zrýchlil a srdce takmer neúnosne bilo. Naposledy sa zastavil pri živom plote, cez ktorý ho v žiadnom prípade nebolo možné vidieť, aby sa trochu upokojil a mohol rozprávať. Trvalo to pol minútky, načerpal všetko potrebné odhodlanie a vykročil na verandu tmavomodrého domu, na zápraží ktorého stála drevená lavička. Dvakrát kratučko stlačil zvonček a čakal. Dvere sa po chvíli otvorili a vo verajach stála ženská postava. Pani bola asi päťdesiatnička.

„Dobry deň, pani Watsonová, chcel by som hovoriť s Jane. Je doma, prosím vás?“ John dokončil pripravenú vetu, ale ledva pritom stačil s dychom. Bol skutočne nervózny, rovnako ako po iné dni, keď sa mal stretnúť s Jane. Táto nervozita však prekvapujúco postihovala len prvé minúty ich stretnutia. Potom sa srdce načisto upokojilo a on získal späť všetko sebedovetie.

„Samozrejme, Johny, ihneď ju zavolám,“ usmiala sa pani. Mama dievčaťa dobre poznala chlapca aj jeho rodičov. Bývali totiž na rovnakej ulici, len šesť domov ďalej, alebo, ak chcete, päťdesiatštyri krokov, ako to raz John prepočítal. „Nesieš jej nejakú domácu úlohu?“ Jane nebola v škole celý týždeň, pretože jej pretrvávalo ochorenie, s ktorým si žiadny doktor v okolí nevedel dať

rady. Matka dievčaťa bola zvyknutá, že spolužiaci jej nosia domáce úlohy.

„Dnes nie, pani, dnes ju chcem len pozdraviť a pozrieť sa, ako sa má,“ odpovedal chlapec úctivo. Keď sa matka vybrala zavolať dcéru k dverám, nervozita sa znova vracala. Jane sa Johnovi páčila asi odjakživa, ale nikdy sa s ňou nedal do reči a mimo školy sa k nej radšej ani nepriblížil. Bola o niečo vyššia ako on, mala tmavé čierne vlasy a bledú až takmer kriedovú pleť. Tento rok na škole bol iný ako tie predchádzajúce. John sa stal hlavou Bandy, deti ho uznávali a jedného dňa sa osmelil, aby Jane ponúkol štatút člena. Mohla odmietnuť? Určite áno, ale tak nejako už dlhší čas pokukovala po spolužiakovi zo susedstva a zažiadalo sa jej spoznať ho. Celá oblasť, v ktorej bývali, sa delila na ulice, ktoré križovala hlavná cesta, vedúca do centra mesta. Na jednej ulici bolo aj zo sto domov a takto bol celý Washington rozťahaný na rozlohe päťstotisíc štvorcových metrov.

„Ahoj, Johnny,“ usmiala sa Jane, keď vykročila na verandu. Mala úzku pretiahnutú tvár, s jemným pravouhlým nosom a veľkými čiernymi očami. Odmalička bola bledšia ako ostatné deti, rodičia ju púšťali von len veľmi málo. Otec, ale aj matka sa o ňu až prehnane báli. John vedel, že bola chorá, mamička mu o tom kedysi rozprávala, ale Jane podľa neho vyzerala normálne, či ešte roztomilejšie ako ostatné dievčatá. Zbožňoval jej prítomnosť a hoci nemal ani pätnásť rokov, jeho city boli skutočnejšie, ako by si dospelí dokázali pripustiť.

„Celý týždeň si nebola v škole,“ podotkol John naoko ľahostajne.

„Otec ma nechcel pustiť, nebolo mi dobre.“

„Večer hráme, zvolávam všetkých k starému stromu,“ informoval, akoby osobne obiehal všetkých kamarátov. Navštívil však jedine Jane.

„To nepôjde, otec ma určite nepustí von, keď som nebola ani v škole,“ odpovedala smutne.

„Veď aj tak až po zotmení, nič nezistí. Musíš sa posnažiť... prijímame nových členov, bude sranda,“ usmial sa.

„Keď ja neviem, uvidím, čo sa bude dať spraviť,“ vykrúcala sa, očividne zo strachu z rodičov.

„Vieš, kto všetko chcel byť v Bande? Napriek tomu som prijal teba,“ kládol dôraz na svoju osobu, ktorá dievčaťu umožnila túto poctu.

„Veď ja viem, Johny, keď prídem, tak prídem. Budete na strome, však?“

„Sľub mi, že preto urobíš všetko. Nechcem, aby Banda fungovala, ak tam nemajú byť všetci,“ nastolil ďalej John rozmrzene. Popravde ho táto aktivita bez Jane ani netešila.

„Tak teda sľubujem, uvidíme sa.“

„Výborne, vymyslel som nové pravidlo hry, uvidíš,“ usmial sa.

„A čo škola? Dostali ste nejaké domáce úlohy?“ spýtala sa.

„Čosi tam, zdá sa mi, bolo, ale s tým si Moriak poradí,“ John spomenul spolužiaka, ktorého prezývali „Moriak“ pre jeho nadváhu.

„Stále ti robí úlohy?“

„Ak chce do Bandy, tak bude aj naďalej. Mám mu dať urobiť aj tvoje?“

„Nie, ak chceš, aby z teba niečo bolo, Johny, mal by si sa učiť sám,“ odpovedalo vyčítavo dievča.

„Jasné, že chcem. Nie som hlúpy, ale nemusím sa učiť každú zbytočnosť, ktorú chcú v škole. Aj tak väčšinu z toho nikdy v živote nepoužijem,“ bránil sa.

„Ako myslíš, ale mne sa učenie páči... mamička hovorí, že je dôležité učiť sa.“

„Ja toho doma prečítam omnoho viac ako v škole, ak si myslíš, že nie, príď sa k nám presvedčiť.“

„Viem, že čítaš, ale mozog treba trénovať neustále. Rozvíjať.“

„No čo, decká? Prebrali ste, čo nového v škole?“ vyšiel na verandu otec rodiny. Živil sa ako obchodný cestujúci, buď bol stále doma, alebo stále niekde preč. Jane otca nevidala aj celé týždne. Keď bol doma, strážil ju ako oko v hlave.

„Samozrejme, pane,“ odpovedal John a pomaly vyšiel až na chodník.

„Ideš, Johnny?“ spýtala sa Jane.

„Musím, mama ma bude čakať,“ rozlúčil sa a fujazdil ďalej po ceste.

On, ako aj Jane boli jedináčikovia. Johnov otec pracoval v miestnej televízii ako hlásateľ správ a počasie, mama bola doma a celý deň sa starala o domácnosť a záhradu. John si len ťažko vybavil, kedy ju videl bez typickej kvietkovanej zástery.

„Johnny, autobus tu bol už pred dobrou štvrt'hodinou, kde sa túlaš?“ spýtala sa vyčítavo mama.

„Prešiel som sa, veď je piatok...“

„Ja som už strachom bez seba, že ťa niekde niekto zmárnil, chlapče.“

„V tomto meste ťažko, mama,“ odpovedal John a mal do veľkej miery pravdu. Washington sa vyznačoval veľmi nízkou kriminalitou. V meste, v ktorom je sídlo

prezidenta Spojených štátov, bolo takmer viac bezpečnostných zložiek ako obyčajných obyvateľov. Johnova matka prišla v mladosti o svojho brata, ktorého na ulici zrazilo auto. Odvtedy bola paranoidná – John bol na to zvyknutý.

Keď dojedol pripravený obed, zaliezol do svojej izby, kde hral Nintendo až takmer do západu slnka. Matka z času na čas vošla do izby, aby doniesla čistú bielizeň, alebo podpichla syna, že za tým zasa vysedáva. Keď nadišiel večer, John si obliekol čiernu teplákovú súpravu na celé telo. Bola trocha hrubá a teplá, ale aspoň uchráni chlapca od chladu, ak budú dnes vonku dlho, čo bolo pravdepodobné. Piatky bývali v tejto časti mesta skutočne akčné. Predným vchodom vybehol von a ihneď trielil za dom. Stihol pozdraviť otca, ale jeho otázku o tom, ako bolo v škole, prepočul. Medzi ich a susedným domom stál starý strom, ktorého kmeň bol takmer tri metre široký a konáre sa vetvili a ťahali do neba iba z výšky meter a pol. Každé dieťa preto dokázalo jednoducho vyliezť do jeho koruny, ktorá ponúkala úžasný priestor na posedávanie a hranie. Tento strom bol základným táborom Bandy. Keď John vyskočil na strom a posadil sa na svoj konár, už ho tam čakali Mike a James.

„Všetci pekne včas,“ pozdravil ich John. Mike býval dva domy vedľa, bol vysoký a v triede sedel hneď za Johnom. Bol v Bände jeho pravou rukou a ak John pre niečo nemohol vykonávať svoj post, zastupoval ho. James býval o dve ulice ďalej, ale vzdušnou čiarou pomedzi domy a cez zopár plotov to nebolo tak ďaleko. Bol Afroameričan, dobrý športovec a veľmi silný. Dalo by sa

povedať „búchač“ celej skupiny. Ak mali s niekým problém, James sa postavil a razom nastolil poriadok. Vyzeral určite staršie ako na svoj vek.

„A čo ostatní?“ spýtal sa po chvíli John, keď sa pohodlnejšie usadil.

„George by mal dôjsť, ale Billy povedal, že dnes nemôže. Skoro ráno odchádzajú za babičkou na Floridu. Čo Jane?“ spýtal sa Mike, ktorému sa dievča tiež páčilo.

„Slúbila mi, že príde. Bol som dnes za ňou,“ odvetil pyšne.

„Aj doma?“ dodal Mike.

„Jasné, že doma.“

„Vnútri?“

„Na verande, prečo by som k nim chodil dovnútra?“

„Len sa pýtam,“ dodal Mike a začali sa baviť o úplne iných veciach.

Postupne sa zbíhali všetci účastníci stretnutia, dokopy tam bolo už dvanásť detí. Siedmi členovia Bandy mohli sedieť v korune stromu, ostatní sa museli uspokojiť s mäkkou trávou, ktorú práve pokropila vrstva rosy. Deťom to však neprekážalo. „Kolko na ňu budeme ešte čakať?“ spýtal sa jeden z členov Bandy.“

„Patrí k nám, musíme na ňu počkať,“ bránil sa John.

„Jediná baba a vždy mešká. Čakal by si toľko aj na mňa?“ zahundral Tom. „Ťažko, všetci vieme, že na tú bleduľu letíš,“ dodal posmešne.

John správne zašípil rozkol vo svojich radoch, preto neotáľal brániť sa.

„Drž hubu, Tommy, lebo ťa dám razom vyhodiť. A tentokrát to myslím doslovne!“ hodil okom na Jamesa. Čierny chlapec sa zviezol z konára a drzého kamaráta

zdrapil pod krk. Tommiho tvár okamžite opustila všetka farba a videl, že udalosti môžu byť vážne.

„Pre... prepáč, nechcel som to tak povedať,“ vyhabkal zo svojho stiahnutého chudého krku. „Je tu už zima, chcelo by to akciu. Nebaví nás sedieť bez pohybu.“

„Pusti ho, James, a ty druhýkrát váž slová. Lebo toto je posledné varovanie. Keď dopadneš na zem, dorazia ťa adepti, len čo im dám tú možnosť, pochopil si, sviniar?!“ vodca zdvihol hlas. John pôsobil citlivo a niekedy mierne nervózne, ale vedel v sebe nájsť aj určitú divokosť. Vždy bol presvedčený, že keď bude treba, pôjde aj do krvi, aj keď v skutočnosti nikdy nikomu neublížil, dokonca sa s nikým nepobil.

„Kuknite tam!“ Mike sa pokúsil o zmenu témy a ukázal na oblohu.

„Ty vole, to je tá zelená planéta!“ pridal sa James, keď sa znova usadil na svoj konár. Strom, na ktorom chlapci sedeli, bol už veľmi starý a každým rokom na ňom viselo menej a menej listov. Preto vôbec nebránil vo výhlade na oblohu, ktorá bola dnes skutočne nádherná.

„Čo je zelená planéta?“ spýtal sa nevedomky John.

„Akože, nepočul si o Nibiru?“ výsmešne nadhodil Mike.

„To je ona? Nevedel som, že má byť zelená,“ ohradil sa.

„A jasné, že som o nej počul, génius, len sa nejdem zo všetkého hneď po...“ zasekol sa vo vete.

„Ahoj, chalani, môžem?“ pod stromom stála Jane oblečená v tmavomodrej športovej súprave, s vlasmi do copu.

John ihneď zareagoval a kamarátke podal ruku, aby sa k nim ľahšie dostala.

„Usad' sa na svoje miesto,“ ukázal na prázdny konár oproti nemu. Bol hneď vedľa Mika, ktorý po Jane tajne pokukoval.

„Čo ste obzerali?“

„Nibiru, dnes o nej hovoril profesor Helley. Povedal, že ju máme cez víkend pohľadať na oblohe,“ odpovedal Mike.

„Pohľadať? John nič nespomínal, keď sme preberali školu,“ pozrela sa naňho.

Chlapec očervenel v tvári. „To malo byť dobrovoľné, vedel som, že ju môže pozrieť celá Banda spolu.“

„Tak kde teda je? Vidíte ju?“

„Tam medzi dvomi konármi,“ ukázal znova Mike a mierne sa k dievčaťu natiahol, až dokázal zacítiť ovocnú vôňu jej vlasov.

„Jeeeeej a neustále letí k nám! Krásna!“ nadchýnala sa Jane a všetci s ňou hľadeli na oblohu. Nepridal sa jedine Tommy, ktorý po inzultácii kamarátov zostal zakríknutý, hľadiac pred seba. „Ako dlho sem vlastne ešte pôjde? Viete niekto? Koľko budeme mať rokov?“ spýtala sa.

„Ešte sedemnást' rokov,“ znova zareagoval Mike. John iba ticho pozoroval planétu, nevedel odpovedať na Janine otázky, keby počúval na hodine profesora Helleya, bol by teraz múdrejší. Malá zelená planéta, ktorej meno bolo Antoine-Marie s krycím názvom NIBIRU, bola objavená pred mnoho rokmi v Taliansku amatérskym astronómom Josephom Tavollim. Nibiru bol štandardný názov pre teoretickú planétu našej sústavy s takou dlhou obežnou dráhou okolo Slnka, že sa k našej Zemi priblíži len jedenkrát za veľmi dlhé obdobie. Pri tejto Nibiru to bolo jedenkrát za dvetisícpäťsto rokov. Podľa výpočtov astronómov v mieste najbližšieho kontaktu bude pri nás takmer tak bezprostredne ako Mesiac, takže ju budeme

môcť pokojne poobhliadať na vlastné oči. Planéta je podľa pozorovaní z väčšej časti tvorená zeleným plynom, ktorý dotvára jej obraz a robí ju zaujímavou pre bádateľov vesmíru z celej Zeme.

„Predstavte si, že tam niekde na tej planéte je život,“ Jane stále pozerala na oblohu.

„To by asi ťažko nejaký tvor prežil,“ zapojil sa nakoniec John. „Jej poloha voči Slnku sa veľmi mení. Najďalej od Slnka, tam musí všetko zmrznúť, najbližšie k Slnku, tam sa všetko spáli.“

„John má pravdu,“ pridal sa Mike. „Nibiru letí po dlhej elipse, preto sa tu ukáže raz za takmer dvetisícpäťsto rokov, ak nie viac. Sú to len prvé prepočty, bohvie, čo sa ešte dozvieme.“

Adepti, čakajúci nervózne pod stromom, len počúvali, o čom sa ostatní rozprávajú. John si ich znova poprezeral a postavil sa nad nich ako vrchný generál - začal rozprávať hlasnejšie.

„Dnes dám šancu jednému z vás! Môže to byť ktokoľvek, kto je dostatočne nebojácny, ale aj dostatočne bojovný a silný,“ usmial sa. „To sú indície k dnešnej úlohe, čalani,“ obzrel sa nakoniec aj na svojich partákov.

„Čo nachystal?“ zašomral ktosi, no Mike len pokrčil plecami.

„Nabok, urobte miesto!“ zakričal John a oboma nohami skočil na zem, až to zadunelo. „Za mnou!“ zavelil.

Skupina asi dvanástich detí sa presúvala pomedzi domy krížom cez ulicu a malý háj, aby došli k rieke Gulf - ako ju domáci nazývali. Tá sa tiahla zo severu krajiny. Bola široká asi desať metrov a križoval ju ocelový most, aj keď by sa dal nazvať skôr lávkou, pretože bol taký úzky, že dvaja dospelí ľudia sa na nej obchádzali pohybovom

vbok. Deti nemali problém a na moste často vystrájali. Rodičia sa o nich nemuseli strachovať, lebo voda bola hlboká sotva po pás a prúd bol veľmi mierny. Celý most bol zo svojej spodnej časti spevnený kovovou konštrukciou, ktorá bola pozváraná a natretá na červeno. Plocha, po ktorej sa chodilo, bola však z drevených dosák. Keď deti prišli k mostu, bolo asi pol desiatej večer. Mesiac bol takmer v splne a pekne osvetľoval celé miesto. Navyše obďaleč stála lampa svietiacia na žltó s preblikajúcou žiarovkou. John nelenil a postavil sa na kraj mosta, viedli naň dva schodíky. Vodca bol zasa nad všetkými.

„Adepti!“ začal. „Dnes máte možnosť uchádzať sa o členstvo v Bande pod podmienkou, že budete najlepší z uchádzačov. Prijat' totiž môžeme len jedného.“ John si všimol, že sa k nim pridal aj Moriak, silnejší spolužiak, ktorého dnes pri strome nevidel. Chlapec Johnovi dlho podliezal, aby sa mohol pridať k nim a zdanlivo niečo znamenať.

„Čo sa akože bude robiť?“ spýtal sa malý blondiak z vedľajšej triedy, ktorý od začiatku trpezlivo stál pod stromom Bandy.

„Ako som povedal, vyskúšame si vás,“ usmial sa John.

„A dúfam, že ste pripravení, pretože začíname okamžite.“

Deti počúvali v takmer úplnom tichu. John si teraz všimol, že Tommy sa od skupiny odpojil a k mostu nedošiel. Očividne bol urazený a radšej sa pobral domov.

Vodca zodvihol pravú ruku a švihom ukázal na most. „Kto prerúčkuje popod most na druhú stranu ako prvý, vyhráva!“ Mohol si dovoliť byť hlučnejší, pretože naokolo neboli žiadne domy a takto večer ani živá duša.

Chlapci, ktorí patrili k adeptom, zostali prekvapení, no žiadny z nich nelenil – prebehli k brehu rieky pod mostom. Svah sa na oboch stranách rieky prudšie zväžal. Jeden z nich sa vďaka rose pošmykol a skončil na zadku.

„Toto nepoleziem,“ ohradil sa jeden z nich.

„Nikoho nenútime,“ odpovedal John z druhého brehu. Všetci stáli členovia Bandy prešli cez most, aby mali lepší výhľad a mohli správne priradiť víťaza. „Ak sa bojíš, nezavadzaj!“

„Kašlem na vás,“ otočil sa a vyhrabal sa nazad do kopca. To sa však už viacerí rivali namáhavo štverali po zváranéj konštrukcii úzkej lávky. Prvý začal rúčkovať len pomocou nôh, no po dvoch metroch nevládal a skočil do vody asi po kolená. „Óooo!“ ozvalo sa z druhého brehu - Banda sa očividne zabávala. Jane sledovala udalosti, ale nijako zvlášť sa nezapájala. Druhý a tretí chlapec si okrem rúk pomáhali aj nohami. Zavesili sa, ako keď ľudožrúti grilujú svoju obeť, dole im visel iba zadok. O podobný kúsok sa pokúšal aj objemnejší chlapec, ale slabé údy ho nedokázali ani vytiahnuť hore.

„Vzdaj to, Moriak, tu nemáš šancu!“ okríkol snaživca James.

„Pre teba vymyslím niečo inakšie,“ zastal sa ho John, ktorý nechcel prísť o výhodu jeho práce na domácich úlohách.

Prvý snaživiec bol v polovici mosta, keď posledný ešte len vyskakoval z brehu. „To vôbec nie je fér!“ namietal.

„Predsa som povedal, že sa súťaží okamžite, treba sa viac ponáhľať.“

Teraz viselo na moste sedem dobrodruhov. Všetci sa pomaličky a opatrne presúvali po vodorovných tyčiach, pričom sa vyhýbali zvislým, ktoré ich križovali. V strede

mosta s krikom spadol ďalší chlapec a úplne celý sa namočil. Jane pri tom pohľade stuhla krv v žilách. Chlapec sa postavil a ihneď okríkol toho za sebou: „Ty si do mňa drgol, nemôže sa predsa drgať.“ Triaslo ho na tele, čo nasvedčovalo, že voda nie je práve najteplejšia.

„Čo nie je zakázané, to je povolené,“ vysvetlil John.

Vtom spadli ďalší dvaja a za neustáleho nadávania smerovali na breh.

„Neúspešným mokrým kandidátom navrhujem ísť sa prezliecť!“ zahlásil John. To však vôbec nemusel spomínať, pretože každý sa okamžite pobral domov.

Trvalo asi desať minút, kým na druhý breh dopadla prvá suchá noha. Bol to chlapec z vedľajšej triedy, ktorého John poznal z videnia, ale nie po mene. Po tolkej námahe vyzeral vysilene a tvár mal úplne červenú z návalu krvi.

„Ako sa voláš?“ spýtal sa ho a podal mu ruku.

„Som Peter.“

„Výborne, Peter, zvládol si náš test, preto sa stávaš našim členom, ostatným prajem veľa šťastia nabudúce.“ Trvalo dlhší čas, kým zvyšní traja preliezli most. Ostatní, samozrejme, popadali do rieky.

„Dobre, že sa nikomu nič nestalo,“ priblížila sa Jane k Johnovi a rozprávali sa, keď sa vracali vedno k ich stromu.

„Liezol som tadiaľ viackrát, je to v poho,“ upokojil ju.

„Počuj, prečo si vlastne nebola v škole? Máš chrípku, alebo niečo také?“

„Nie, nevedia, čo mi je. Otec o tom nikdy nechce rozprávať a mamina sa rozplače skôr, ako by mi niečo vysvetlila.“

„A cítiš sa nejako zle aj teraz? Bolí ťa niečo?“

„Necítim sa vôbec zle, len si niekedy dobre nepamätám udalosti. Akoby som bola v škole, potom som už len doma s rodičmi. Neviem to opísať, nie je to také strašné. Skrátka, neviem nič medzitým, chápeš?“

„Počul som, že sa to volá okno,“ chytil sa John. „Môže to byť spôsobené aj alkoholom a drogami, aj keď viem, že nie v tvojom prípade,“ usmial sa.

„Ty si nikdy nič také zvláštne nezažil?“

„Nespomínam si, ja si nepamätám veci len preto, že sa nesústredím, keď ma niečo nudí a nebaví.“

„To nebude ono. Ja som si kedysi myslela, že to tak má každý. Len rodičia sa na mňa stále dívali tak opatrne a podozrievalo. Bála som sa.“

„To muselo byť fakticky divné.“

„Zo začiatku, prvé roky. Ale teraz nie, teraz sa už nebojím. Nemôžu ma stále držať doma. Keď budem staršia, pôjdem preč, nebudem ich počúvať.“

„Jasné, máš svoj rozum, ja by som asi už dávno ušiel z domu, keby ma stále kontrolovali.“

„Aha, hore - to je tá zelená planéta. Odtiaľto je ešte krajšia,“ prerušila ho Jane a veru mala pravdu.

„Je super,“ usmial sa John na Jane.

„Budeme ju pozorovať každý rok? Každý, až kým nepriletí k nám, jasné?!“ navrhla.

„Platí, každý rok v tento deň - zapíšem si to,“ uistil ju.

„Teším sa, Johny,“ povedala spokojne a pridala do kroku. Blížili sa k ich ulici.

Keď sa všetci znova vyšplhali na strom, prehovoril Mike:

„Ideme ešte hrať, alebo je už neskoro?“

„Ja by som šiel, nemusí to byť nadhlo,“ smelo sa ozval John.

„Jasné, pod'me, ved' zajtra je sobota,“ zapojil sa James a ostatní tiež pritakávali.

Deti mali vo zvyku hrávať nočnú naháňačku so skrývačkou. Nebola to však zd'aleka taká detská hra, ako predpovedal názov. Preto ju volali jednoducho Hra. Vždy vybrali jedného z partie, ten dostal niekoľkominútový náskok a po tomto čase sa všetci vybrali na jeho lov. Ten, kto bol na úniku, mohol sa skryť kamkoľvek v okolí, len nie priamo v niektorom z domov. Experti si vytvorili v okolí parku bunkre, vyhlíbené priamo do zeme. Iný sa napríklad vyšplhal na strom, alebo ten rýchlejší sa pokojne premiestňoval medzi domami a každému, kto ho spozoroval, hravo ufujazdil. Najrýchlejším zo všetkých bol bez okolkov John. Dobrou kondíciou vynikal aj v škole na telocviku a tu mohol svoje rýchle nohy a výkonné pľúca uplatniť ešte lepšie. Hra bola taká populárna, že ju poznali v celej časti mesta, kde deti bývali. Keď sa susedia z ulice došípili, že sa hrá - všetko bolo, samozrejme, neplánované a vždy začínala hrať len hárka členov Bandy - pripájali sa ďalší a ďalší. To častokrát dopomohlo k ukončeniu hry, inak by sa možno neskončila ani do rána. Baterky boli zakázané a hra sa skončila až vtedy, keď bol vysilený cieľ pokojne aj násilím dotiahnutý k hlavnému stromu za Johnovým domom. Celú show často sledovali aj rodičia detí z otvorených okien alebo veránd. Povzbudzovali a pomáhali, ak náhodou spozorovali niekoho na úteku. Letné večery boli v tejto oblasti skutočne rušné.

„Čo keby sme spravili jednu drobnú zmenu v pravidlách?“ predostrel návrh John.

„O čo ide?“ spýtal sa James. Nový člen Peter, ktorý bol na strome Bandy po prvýkrát, sa posadil na Tommiho miesto.

Ticho počúval a bol spokojný, že sa mu podarilo dostať medzi nich.

„Čo keby sme dnes lovili dvojicu?“

„Dvoch naraz? A mohli by sa rozdeliť?“

„Práve že nie! Museli by si navzájom pomáhať a mali by horšiu pozíciu, lebo by im bolo ťažšie skryť sa.“

„Nedbám, ale kto by to mal dnes byť?“

„Chcel som navrhnúť Jane, ona ešte neutekala,“ pozrel sa John na kamarátku. „Ale môže si sama vybrať partáka na únik.“ Pritom dúfal, že si vyberie práve jeho, ale tváril sa akože nič.

„Dobry nápad,“ pritakal Mike, ktorý doteraz len počúval. Skryte však dúfal, že Jane by si mohla vybrať ako spoluhráča práve jeho. Príležitosť byť s ňou sám sa mu tiež veľmi pozdávala.

„Nedbám teda, môžeme aj takto,“ odpovedal James.

„Je to v pohode? Ideš do toho, Jane?“ spýtal sa John.

„Mám si vybrať? Nebude to hlúpe?“ ozvala sa a prešla očami po všetkých chlapcoch.

„Prečo by to malo byť hlúpe?“ zareagoval John.

„Som tu jediné dievča, a keď si vyberiem jedného z vás, budete si myslieť, že naňho letím.“

„To určite nie,“ znova sa zapojil Mike. „Nebudeme, to predsa nemá nič spoločné s hrou.“

„Jasné, nebudeme, vyber si, ako uznáš za vhodné,“ povedal John, ale nepozrel sa jej pritom do očí.

„Fakticky ide iba o hru? Len o tento jeden raz?“

„Jasné!“ odpovedali svorne obaja kamarátkini obdivovatelia.

„Tak ja si teda vyberáám....“ spravila pauzu, „Johna.“

John v duchu vyskočil o pol metra do vzduchu, srdce sa mu znova rozbúchalo, ale pokúsil sa nedat' na sebe nič

znat'. Skôr ako si všimli, že červená v tvári, zoskočil zo stromu, aby ju počkal. Mika to však zasiahlo o to neprijemnejšie, pretože to nečakal. Vedel, že John je šéfom Bandy, vedel, že má rešpekt, ale podľa neho bol nepekný, nízky a celkovo výzorovo nudný. On bol, naopak, vysoký a mužnejší. – Hlúpe dievča, otec mal asi pravdu, keď mu rozprával o ženách, nedá sa im rozumieť, – pomyslel si.

Jane opatrne zoskočila zo stromu a postavila sa tesne vedľa Johna. „Ideme?“ spýtala sa.

John naposledy vysvetlil niekoľko inštrukcií hry, dohodli sa na čase tristo sekúnd, po ktorom ich môžu hľadať. Keď všetci súhlasili, schytil Jane za ruku a zmizli medzi domami.

„Čo teraz? Kam pôjdeme?“ zadýchane sa spýtala Jane, keď utekali ulicou.

„Mám plán, len teraz rýchlo. Musíme sa stratit' z dohľadu!“

Deti počas dohodnutého času počkali, potom všetci poskákali zo stromu.

„Musíme sa rozdelit'!“ zavelil Mike, ktorý sa cítil urazený.

„Aspoň po dvojiciach, inak ich sem nikdy nedostaneme,“ podotkol James.

„Hlúposť, musíme ísť po nej. Stačí, keď sem dostaneme ju. Johny príde aj sám,“ odpovedal Mike.

„Kde môžeme hľadať? Sú hranice?“ zisťoval Peter, ktorý bol v hre nový. Častokrát sa zapájali aj deti z ulice, on však nikdy nehral.

„Môžu byť hocikde, ako poznám Johna, tak vymyslí nejaký podraz. Nieкто by mal strážiť aj náš strom, ak by sa sem vrátili,“ Mike pohľadom prebehol po zúčastnených v snahe nájsť dobrovoľníka.

Tentokrát však Johnov najbližší kamarát neuvažoval správne, pretože John s Jane práve mierili k mostu, odkiaľ sa Banda pred krátkou chvíľou vrátila.

„Sem sa nevyberú hľadať, aspoň nie zo začiatku,“ vysvetľoval John svoj plán.

„Kde sa tu dokážeme skryť?“ spýtala sa.

„Vylezieme na konštrukciu mosta, je to jedno z miest, kam chodievam, keď chcem byť sám.“ John potom názorne ukázal, ako sa obaja môžu relatívne pohodlne uvelebiť na mieste, kde ich nikto neuvidí, pokiaľ nepôjde až pod most. Boli v časti nad samotným brehom, takže aj keby museli zoskočiť, nenamočia sa.

Ostatné deti zatiaľ prečesávali ulicu a pobehovali pomedzi domami. Nedostatok svetla ich často pomýlil a vybrali sa prenasledovať jeden druhého, až kým nezistili, že nejde ani o Johna, ani o jeho spoločníčku.

„Musíme ísť ďalej, veď sme ešte ani jedného nezazreli,“ navrhol ktosi.

„Videli ich až na Telleyho ulici,“ povedal ďalší, keď dobiehal nazad.

„Nesmieme sa vzdávať, nevydržia v úkryte príliš dlho, vrátia sa!“ upozorňoval Mike.

To už prebehlo asi dvadsať minút, keď obaja utečenci sedeli pod mostom na kovovej konštrukcii. Zo začiatku sa chvíľku rozprávali, ale väčšinu času tvorilo ticho. John sa tešil na možnosť byť s Jane osamote, ale teraz mu nezišla na um žiadna zaujímavá téma na rozhovor.

„Je mi zima na chrbát,“ sťažovala sa Jane.

„Podíme nachvíľku dole,“ John zoskočil a podal dievčatu ruku. „Môžeme sa tu pomotať a ak uvidíme, že sa bližia, vyskočíme nazad hore,“ navrhol.

„Myslela som si, že to bude väčšia sranda, nevrátime sa?“

„Ale tam by sme sa dostali do priamej naháňačky a potom...“

„Myslíš, že nedokážem dosť dobre utekať?“ opýtala sa namosúrene.

„To som nepovedal, určite vieš, len som ich chcel troška viacej vytrápiť. Ale pokojne sa môžeme vrátiť, možno by sa nám podarilo preplížiť k nášmu stromu a vyliezť hore. To by bol gól!“ uškrnul sa. Nechcel sa vystaviť rýchlej prehre, najmä keď v Hre bol doterajším šampiónom. Únik v dvojici možno úplne nedomyslel – sám by bol omnoho trpezlivejší. Nechcel už ale nič vymýšľať a obaja sa vyšplhali hore brehom rieky. Keď spravili niekoľko krokov, John si všimol, že Jane vedľa neho nekráča. Okamžite sa zvrtol na päte, aby skontroloval, kde sa zabudla. Uvidel dievča, ako stojí asi dva metre od mosta celkom bez pohybu. V tme pozoroval len jej obrysy.

„Nahnevala si sa?“

Neodpovedala.

„Jane, si v poriadku?“ Silueta nespravila ani len drobný pohyb.

Poskočil a schytil ju oboma rukami za plecia. „Jane!“ skríkol. Dievča malo neprítomný pohľad namierený priamo pred seba, akoby sa pozeralo do dialky, ale pritom nevnímalo vôbec nič. Zatriasol s ňou, no stále bez odozvy. Ako ju držal, začal pociťovať, že jej nohy strácajú stabilitu a telo sa zosúva k zemi. Bola väčšia ako on, musel zapojiť všetku silu, aby ju čo najcitlivejšie položil na zem. „Bože, Jane!“ zakričal ešte hlasnejšie. „Potom pridala dlhé: „Pomóóóóóó!“ V tomto mieste sa však takto večer nikto nepohyboval. Panikáril a nedokázal by ani opísať, kde sa nachádzajú. Celé ležiace telo sa teraz začalo nekontrolovateľne triasť a John mal čo

robiť, aby sa jej hlava neotĺkla o zem. Začal si uvedomovať, že sa deje niečo skutočne nebezpečné a pocítil najväčší strach v živote. Ako kľačal pri trasúcom sa tele a s vypätím síl kamarátku chránil, uvidel pred sebou postavu, ktorá sa blížila.

„Chlapče, zavolaj jej rodičov!“

Prekvapil sa, že ho skutočne niekto počul. Bola to žena, konala veľmi rozhodne, ihneď schytila Jane do náručia sa zabalila ju do svojho kabáta. John sa postavil, ale nevyštartoval - sledoval, ako kontroluje jej tep a dych.

„Zavolaj jej rodičov, utekaj, rýchlo!“ zopakovala ešte ráznejšie a prísne.

Chlapec sa otočil, porozmýšľal nad správnym smerom a začal utekať. Bol to beh na hranici jeho možností. Keď sa blížil k domu, kde bývali Janini rodičia, vyplával horké sliny a sotva lapal po dychu. Behal veľmi často, ale nikdy do toho nedal toľko snahy ako dnes.

„Prosím vás, pomôžte... Jane! Ona je pri moste, pri kovovej lávke na rieke Gulf!“ vyhabkal zo seba, len čo vtrhol k Jane domov.

Janin otec našťastie nemal v povahe pochybovať. Vedel, že deti sú deti a aj keď mala byť dcéra dávno v posteli, mohlo sa stať, že ušla. Nešiel sa preto presvedčiť, či chlapec zo susedstva rozpráva pravdu, a okamžite schytil kľúče od auta. Stálo zaparkované pred ich domov, a len čo sa rozbehol motor, pneumatiky zahvízdali a už ho nebolo. John zostal stáť na zapraží, neustále lapal po dychu. Janina matka letela do kuchyne a volala do nemocnice, aby pripravili výjazd pre jej chorú dcéru. John sa plný strachu vybral domov, nemal dost síl utekať nazad k mostu a vedel, že Janinho otca by určite

nepredbehol. Šiel teda domov a celý zamĺknutý prečkal vo svojej izbe až do rána. Tej noci nezažmúril oka a sľúbil si, že ak to Jane prežije, nikdy ju nevystaví podobnému riziku a vždy ju bude chrániť!

Kapitola štvrtá: Mapa

Túto piatkovú noc nedokázal zaspáť ani profesor Winwood, člen britského prírodovedného múzea, ktorý sa momentálne nachádzal na druhej strane sveta – v Káhire. V hlavnom meste Egypta bývali noci veľmi horúce a len málo hotelov v cenovej kategórii profesora Winwooda bolo klimatizovaných. Prekvapivo to nebola horúčava ani otravné moskyty, čo nedalo profesorovi spať. Jeho myseľ ťažili neobjasnené skutočnosti z predchádzajúceho dňa. Piatkové ráno sa pre profesora sprvu začalo celkom obyčajne. Rýchle ovocné raňajky, šálka kávy a niekoľko tabletiiek na trávenie v snahe odohnať Montezumovu

kliatbu. Z hotela odchádzal pred desiatou hodinou, na hlave šedá čiapka so šiltom a rovnako sfarbená uniforma, pozostávajúca z krátkej košele a nohavíc pod kolená. Ako obvykle si na cestu zobral taxík, ktorý bol v tejto krajine omnoho lacnejší ako v Londýne. Cieľom jeho cesty boli vykopávky na kraji mesta. Projekt, na ktorý dostal grant po viac ako ročnej námahe, mal zabezpečiť opakované prehľadanie už otvorených šácht spreď dvadsiatich rokov. Nie však v okolí veľkých pyramíd, ale na druhej strane údolia, kde sa kedysi našiel neĵeden slávny nález. Profesorovi Winwoodovi táto oblasť nedala pokoj. Po polhodine jazdy sa auto zastavilo na krajnici a pasaĵier niekoľkými dolármi vyplatil požadovanú sumu. Zostávalo mu prejsť pešo dole do údolia. Cestou stretol skupinku amerických turistov, fotografujúcu všetko čo i len zdanlivo historické. Keď zišiel asi sto metrov, prekročil žlto-čiernu pásku označenú vo viacerých jazykoch, aby sa dostal na svoje pracovisko. Prvýkrát vo svojej dvanásťročnej kariére bol vedúcim vykopávok. Vždy musel niekomu sekundovať a počúvať nezmyselné príkazy. Teraz však nie, on bol tým, kto rozkazoval a kto určil, kde sa bude hľadať. Skupinka desiatich domorodcov stála nastúpená v typickom letnom oblečení a so šatkami na hlavách. Nad robotníkmi držala kontrolnú ruku mladá profesorka Willisová a profesor Landy, obaja služobne nižšie ako Winwood.

„Kde začneme dnes, profesor?“ spýtala sa mladá žena, oblečená celkom rovnako ako on.

„Na západnej strane, kolegyňa, prejdeme na západnú stranu.“ Winwood odoberal vzorky každej vrstvy skaly, cez ktoré sa im podarilo prekopať, ale doteraz neobjavili

nič zaujímavé až na niekoľko vyleštených platničiek s nákresemi bez skutočnej hodnoty.

Ako dnes pokračovali v rozširovaní stien, jedna vrstva skamenenej zeminy nasledovala ďalšiu a posledné minúty pred obednou prestávkou sa z jednej šachty začal ozývať krik. Dvaja domorodí robotníci sa naľakali, keď sa stena, v ktorej kopali, začala borit'. Narazili na vzduchovú kapsu a posledným seknutím čakana potiahli hlinu na seba. Našťastie jej nebolo toľko, aby ich pochovala. Zасыpala ich asi po pás a ostatní im museli pribehnúť na pomoc. Krik privolal aj profesora Winwooda, pred páľavou sa skrývajúceho v priestrannom pootváranom stane, ktorý chladil rýchlo tečúci vzduch. Čas trávil čítaním najnovších publikácií, ktoré mu podonášali mladší kolegovia.

„Čo sa to tu robí?“ okríkol robotníkov, keď videl tú spúšť. Sám však vedel, že takéto udalosti sa jednoducho stávajú a nikto tomu nemôže zabrániť. Bol nervózny z toho, že zatiaľ sa im nedarilo na nič naraziť. Keď sa domorodcom podarilo oboch nešťastníkov vytriahnuť zo šachty von, profesor si všimol, že jeden z nich drží alebo skôr ťahá v ruke akúsi kovovú truhlicu. Bola aspoň taká veľká ako kufor od písacieho stroja a aj vyzerala veľmi mohutne a ťažko. Kopáč bol však natoľko silný, aby ju dostal až hore.

„Čo to má? Čo to drží?“ kývnutím ruky upozornil oboch kolegov. Domorodec bol vysmiaty od ucha k uchu, postavil sa a truhličku položil až k nohám profesora Winwooda. Pripomenulo mu to poctivé prinášanie úlovku jeho bradáča z detstva, ktorý v susedstve rád lovil hraboše a korist' vždy priniesol k nohám svojho pána.

„Čo je to, profesor?“ spýtal sa kolega.

Winwood nikdy nevidel vytriahnuť zo zeme takto zachovalý predmet. „Je vôbec možné, aby to bol kov?“ pomyslel si. Pred bližšou obhliadkou celý objekt očistil jemným štetcom. Po okrajoch bol okrasný lem - dozaista jemná kováčska práca. Steny boli modrozelené akoby z kameňa, a keď z nich opadal piesok, leskli sa. Veko truhlice chránil zámok, ktorý žiaril ani zo zlata. Bol však omnoho pevnejší a profesorovi zabránil nazrieť dnu. Keď sa mu ani po opakovanej snahe nepodarilo vypáčiť zámok, odniesol truhlicu do svojho stanu. Bol celkom pohrúžený do jej skúmania, jeho kolegovia preto poďakovali robotníkom miesto neho a navrhli dlhšiu obednú prestávku. Profesor Winwood si v stane postavil truhlicu na pracovný stôl, kde študoval všetky nálezy, a pustil sa do pílenia zámku. Bola to asi jediná možnosť, ako poklad otvoriť. Navyše to bol aj najmenej deštruktívny spôsob. Samotná truhlica doktora tak nezaujímala, aj keď vyzerala neobvykle fascinujúco - nevedel sa dočkať pokladov, ktoré mohla skrývať. Jemná práca malou pílkou mu trvala asi pol hodiny, keď zámok konečne podľahol. Pri nadvihnutí veka sa dovnútra nasal vzduch, čo spôsobilo mierne zahvízdanie. Truhlica bola nejakým spôsobom hermeticky uzavretá. Bola v nej hromada starodávnych písacích potrieb, na prvý pohľad ich profesor odhadol tak na desaťtisíc rokov staré. Boli však nádherne zachovalé. Tiež sa tam nachádzala paleta farieb s rôznymi odtieňmi zelenej a modrej, štetec pravdepodobne z konských vlasov a zrolovaný papyrus. V strede všetkých týchto pomôcok ležalo zapečatené puzdro. Bolo vyrobené z granitu takej čiernej farby, že ľudské oko ho vnímalo len veľmi namáhavo. Akoby pohlcovalo všetko svetlo vo svojom okolí. Malo kruhový

prierez a profesor ho otvoril jednoduchým vytiahnutím jednej jeho polovice. V puzdre bola výstelka pripomínajúca biely zamat a na ňom odpočíval medailón z čistého zlata. Medailón mal tvar disku s priemerom desať centimetrov a na čelnej strane mal priehľadné sklíčko. Viečko vyzeralo ako zo skla, ale pri bližšej obhliadke zistil, že ide o veľmi čistý krištál. Okolo viečka bolo vyrytých osem neznámych symbolov a podobné obrazce sa nachádzali i na zadnej strane aj vo vnútri medailónu. Medailón mal pod viečkom zlaté špirálovité drôty, na ktorých boli ozdoby kruhového tvaru, pričom každá bola inej farby. Profesor hodnú chvíľu obzeral a študoval obrazce na medailóne, nikdy nič podobné nevidel. Skúmal zrolovaný papyrus, ktorý obsahoval podobné obrazce a jednoduché nákresy. Ani po hodine však nebol múdrejší. Pokiaľ by sa nemýlil v odhade veku nálezu, jeho výborný stav by bol skutočne zarážajúci. Je pravda, že truhlica bola skutočne dokonale uzavretá, ale aj tak. Jednotlivé artefakty bude musieť podrobiť uhlíkovej skúške, aby overil ich skutočný pôvod. Ak by išlo o reálny artefakt z takej starej doby, jeho cena by bola nevyčísľiteľná. Na krátku chvíľu dovolil nahliadnuť obom svojim kolegom. Podvečer zobral truhlicu so sebou do hotela. Nechať ju na nálezisku sa mu nezдалo dostatočne bezpečné. Previazal ju baliacim kartónovým papierom, aby nikto nevidel, čo nesie. Strach z neho opadol, až keď hotelovú izbu zamkol zvnútra. Keď sa zotmelo, znova starostlivo povytáhoval všetky poklady a pokračoval v ich štúdiu pod svetlom stolnej lampy. Najskôr usudzoval, že medailón je akýsi druh vzácných vreckových hodín. No akokoľvek skúšal, nedokázal sa dostať pod priehľadné krištáľové viečko. Nevidel

možnosť, ako prestaviť mechanizmus, ktorý sa zdanlivo nepohyboval, ale očividne nemal byť statickým obrazom. Ani nevedel, ako preletela polnoc, prechádzal sa po miestnosti od dverí a nazad k stolu, aby si prezrel medailón. Spánok mu teraz ani len na um nezišiel. Opakoval svoju cestu znova a znova - možno by v hrubom koberci aj vyšľapal ryhu, keby sa nerozhodol vybrať na balkón, aby si zapálil cigaretu. Keď odložil zapaľovač od konca rozžeravenej papierovej tyčinky s výplňou kvalitného anglického tabaku, pozrel sa na oblohu a v oku mu akoby prebleskla iskra. Okamžite sa s hrmotom prehnal cez balkónové dvere nazad dovnútra – priamo k stolu.

„Mám to! Heuréka!“ zvolal nadšene, keď chytil medailón do ruky.

Kapitola piata: Analógová opatrovatel'ka

V živote Johna Andersona prešiel ďalší celkom obyčajný týždeň. Znova bol piatok a znova sa vracal z vyučovania po vlastných. Ak sa predsa len v Johnovom svete niečo zmenilo, bol to smútok, ktorý sa ho držal vždy, keď si spomenul na kamarátku Jane. Tá sa v škole neukázala ani tento týždeň. Za celý ten čas od inkriminovanej noci, keď dievča prekonalo neznámy záchvat, zazrel ju len na kratučkú chvíľku. Bolo to pred dvomi dňami, keď ju rodičia priviezli z nemocnice domov. Vedel, že šanca uvidieť Jane je mizivá a to ho neustále zraňovalo. Na ceste sa nikde nezastavoval, a keď prišiel domov, pokračoval priamo na poschodie do útočiska svojej izby. Okrem školy sa nestýkal ani s kamarátmi Mikom a Jamesom. Samotou sa akoby trestal za spôsobené ťažkosti, ktoré spôsobil Jane a jej rodine. Johnova mama neustále pozorovala správanie svojho jediného syna a len ťažko niesla jeho zarmútený pohľad. Pri každej návšteve izby sa snažila podstrčiť mu iné myšlienky, ale na chlapca, ktorý celý čas sedel za písacím stolom a niečo kreslil, nezaberalo nič. Keďže sa jeho správanie počas

celého týždňa nemenilo, chystala sa synove starosti vyriešiť inak. Keď prešla hodina od synovho príchodu domov, ustrojila sa do vychádzkových letných šiat s kvetinovým vzorom a prišla ho znova skontrolovať.

„Vstávať, mladý muž, ideme sa prejsť!“ zavelila.

John sa len mrzuto obrátil na otočnej stoličke a veľavravným pohľadom zavrhol mamin nápad.

„Žiadne prevracanie očí, John Mathew Anderson!“ sprísnila tón hlasu. „Nenechám ťa takto márnit' mladost', hod' si niečo na seba a ideme von!“ vyšla z miestnosti po skončení monológu.

Chlapec bol bez nálady, ale nemal na výber a potichu zišiel do predsiene. Na stole vedľa dverí stál piknikový košík. Vytrčalo z neho ovocie, minerálka a niekoľko sladkostí.

„To akože naozaj ideme do parku?“ spýtal sa namrzene.

„Akože naozaj, John, a teraz už hybaj von! Nič krajšie na oblečenie si tam nemal?“

„Mamá...“ zatiahol.

Spoločne vyšli na ulicu a prekvapivo pokračovali opačným smerom, ako bol mestský park, čo Johnovi ihneď prišlo podozrivé.

„My ale nejdeme do parku, však, mami?“

„Prejdeme sa a možno niekoho navštívime,“ odpovedala.

„Koho?“ vyzvedal, aj keď už veľmi dobre tušil.

„Pozrieme tvoju kamarátku. Vidím, ako ti je za ňou smutno, ale musíš ju aj podporiť. Sedenie doma na zadku nič nevyrieši.“

John sa bál najmä stretnutia s Janiným otcom, aj keď sa na spolužiačku tešil.

Keď prišli na verandu známeho domu, mama zaklopala na dvere a o krok ustúpila.

„Ahoj, Camilla,“ pozdravila, keď sa otvorili dvere. Stála v nich Janina matka. „Prišli sme navštíviť Jane a tuto John by sa chcel ospravedlniť, že ju nahováral, aby ušla po večierke,“ vysvetľovala.

„Dobrý deň,“ pozdravil sa chlapec, celý červený a nervózny.

„Poďte ďalej,“ ponúkla domáca a ustúpila od dverí. „Jane odpočíva hore v izbe, Edgar je teraz u nej. Posad'te sa, prosím, na gauč.“ Ukázala na obývačku. „Dáš si kávu?“

„Vďaka, dám si rada.“

John bol zamĺknutý, sedel tesne vedľa matky, nohy mal kríčovito spojené kolenami.

„Tu sme priniesli niečo pre vášho maróda,“ matka postavila na stôl pripravený košík.

„Nerob si starosti,“ odpovedala hostiteľka z blízkej kuchynky.

„John chcel Jane niečo priniest,“ dodala matka a postrapatila syna po hlave.

Vtom zišiel zo schodov Janin otec a namieril si to priamo do obývačky.

„Vidím, že máme hostí,“ hodil pohľad na gauč.

John čakal, že pri prvom stretnutí bude naňho ihneď hromžiť, ale napriek tomu muž stále vyzeral pokojne. S Johnovou matkou sa priateľsky pozdravili. Janin otec sa usadil do kresla, ktoré stálo presne oproti televízoru a očividne patrilo hlave domácnosti.

„Chlapče, chcel som ťa vidieť,“ začal, „a poďakovať sa ti!“

John zostal sedieť ako obarený, bez slova a s výrazom neočakávaného prekvapenia.

„Nebyť tvojej duchaprítomnosti, moja dcéra by už nebola medzi nami.“ Pri týchto slovách stisol ruku svojej manželke, ktorá sa postavila vedľa neho. Pohľady sa im stretli. „Lekár mi povedal, že keby si Jane neoživil a následne nestabilizoval, do príchodu sanitky by nevydržala.“

„Neoživil?“ spýtal sa náhodný hrdina udivene.

„Áno, Jane mala predsa zastavenie dýchania - kolaps pľúc. Musel si ju predsa zachraňovať predtým, ako si bežal k nám?!“

„Ja nie, pane... nebol som tam sám,“ vytlačil po chvíli z priškrteného hrdla.

„Kto bol teda s vami?“

„Prišla nejaká žena, ona sa ujala Jane a mňa poslala po pomoc.“

„Žena, hovoríš? Nieкто zo susedov?“

„Neviem, nezdalo sa mi...“ znova sa zamyslel v snahe oživiť si spomienku. „Myslím, že som ju nikdy nevidel. Ale bola tma.“

„Keď som prišiel k mostu,“ Janin otec sa pozrel striedavo na Johnovu matku a na svoju manželku, „Jane ležala na tráve, dýchala slabo, avšak pravidelne, ale na okolí nikto iný nebol,“ zastavil sa a krátko rozmýšľal. „Hmm, na tom už teraz nezáleží, chvalabohu, Jane je v poriadku, musíš si však uvedomiť, chlapče, aké je pre ňu nebezpečné byť ďaleko od domova!“ pozrel sa prísne na Johna.

„Jej choroba nie je liečiteľná,“ Janina matka nabrala silu a pridala sa do rozhovoru. „Lekári nevedia vysvetliť, prečo vznikajú jej náhle záchvaty.“ Do očí sa jej vtlačili slzy. „Mozog akoby prestal podporovať niektoré životné funkcie, odrazu prestane vnímať, prestane dýchať, dokonca jej môže prestať byť srdce, a to absolútne bez

varovania,“ Janina matka hodila pohľad na malú bielu vysielacuku položenú na stolíku pri dverách. Z jej reproduktora vychádzali tiché zvuky pripomínajúce dýchanie. Každý, čo i len nepatrný decibel bol sprevádzaný blikaním svetelných diód po jej obvode. „Musíme ju neustále monitorovať a strážiť! Nikdy nesmie byť bez dozoru. Vždy musí byť v blízkosti niekoho, kto jej môže pomôcť s oživením!“ zakončila rovnako prísny tónom ako manžel.

Johnova matka si pri vysvetľujúcich slovách kládla dlaň cez otvorené ústa a očividne sústrastila s ťažkým osudom susedov.

„Je nám to skutočne ľúto, že John nebol opatrnejší,“ drgla do syna.

„Prepáčte, mrzí ma to, nechcel som jej ublížiť,“ hlboko sa pozrel do podlahy.

„Tentokrát sa to neskončilo zle,“ pokračoval Janin otec. „Možno je dobre, že o tom vieš, druhýkrát určite nebudeš vymýšľať. Vieš, chlapče, učitelia v škole sú o tom všetkom informovaní

a majú Jane pod dohľadom. Medzi deťmi sme nechceli nič hovoriť, aby sa to neobrátilo proti Jane - nerozširuj to, ak si naozaj kamarát, v poriadku?“ Otec sa pozrel na Johna priateľským, ale autoritatívnym pohľadom.

„Samozrejme, pane!“ odpovedal odhodlane.

„Ak by som mohla, chcem doplniť, že John sa v od toho dňa veľmi trápi,“ doplnila Johnova matka. „Je neustále smutný a vidieť, že mu na vašej dcére záleží - ako na kamarátke,“ doplnila.

„Budem rád,“ usmial sa otec, „ak Jane bude mať v okolí takéhoto ochrancu. Často cestujem, preto nedokážem

ustrážiť každý jej pohyb. Môžeš na ňu dozerat', keď nebudem poruke?"

„Spoloční sa, pane,“ súhlasne sa usmial John.

„Výborne, kamarát!“ potešil sa. „Vidím, že si priniesol nejakú pozornosť. Čo keby si to zobral Jane hore do izby, kým si s tvojou mamou vypijeme kávu?“ navrhol.

Chlapcovi nebolo treba dvakrát hovoriť. V spoločnosti jej rodičov sa necítil príjemne, aj keď stretnutie nedopadlo najhoršie. Navyše na návštevu kamarátky sa už veľmi tešil. Schytil piknikový košík naplnený dobrotami a bral schody po dvoch, kým nezapadol na prvom poschodí domu. Na chodbe boli jedny dvere označené symbolom sprchy, vedľajšie boli očividne toaleta a oproti ním stáli dvere s jemným ružovým náterom. Neboli úplne zatvorené, len privreté na dva centimetre. Nikdy v tomto dome nebol, aj napriek tomu si bol istý, že to je Janina izba. Predtým ako vkročil, striedavo rýchlo zatukal nechťom ukazováka a prostredníka na drevo dverí. Bol to tichý zvuk, ktorý upútal Janinu pozornosť.

„Kto je tam?“ spýtala sa tichým hláskom.

To už John vkročil do miestnosti a spoza dverí vystrčil usmiatu tvár. „Hádaj!“

„Johny!“ potešila sa. „Ty si fakt prišiel?“ Odložila knihu, ktorú pred chvíľou čítala. Nevyzerala vôbec choro, ba práve naopak - rovnako ako v škole. Ležala na posteli s vysoko položenou hlavou na hromade vankúšov. Prikrytá bola len tenkou dečkou - vonku bolo stále teplé počasie.

„Samozrejme, že som prišiel - nemôžem nechať najdôležitejšieho člena Bandy bez návštevy,“ položil košík s maškrtami vedľa postele a dodal, „pozri na toto, poriadna odmena a len pre teba.“

„Odmena?“

„Ved' nás predsa nenašli,“ usmial sa v snahe zakryť strach privolaný spomienkou na piatkovú noc.

„Asi nenašli, nespomínam si.“

„Zasa si nič nepamätáš?“

„Vôbec nič, otec však vysvetľoval, že tentokrát to bolo vážnejšie. Čo sa stalo?“

„Radšej sa o tom nerozprávajme, dobre?“

„Bolo to také zlé?“

„Bál som sa o teba...“ jeho hlas znel znova priškrtené.

„Si to posledné, čo si z piatka pamätám? Zachraňoval si ma?“

„Snažil som sa pomôcť, to je všetko. Ale aspoň nemusíš sedieť v škole,“ pokúšal sa preskočiť na inú tému.

„Radšej by som tam bola s vami, vidíš, aké to mám doma?“ ukázala na malú bielu vysielачku priviazanú na šnúrke okolo krku - bola rovnaká ako tá dole u rodičov. Bola to detská opatrovatelka na diaľku - monitorovala dych a každý zvuk vychádzajúci od Jane a prenášala záznam do prijímača dole u rodičov. Ak by prestala dýchať, okamžite by to spozorovali a mohli by dcéru ratovať. Zariadenie sa používalo u batoliat, ale v prípade tohto ochorenia bolo rovnako vhodné, ak dievča chcelo mať aspoň aké-také súkromie. „Mama, vypni si to, aspoň kým John neodíde!“ povedala hlasnejšie priamo do mikrofónu vysielачky.

„Poslúchnu ťa?“

„Myslím, že hej. Naši sú v pohode.“

„To som spoznal. Z tvojho otca som mal vždy strach, vyzeral prísne, ale je to klud'as,“ usmial sa John.

„Je prísny, ale je fér,“ doplnila ho a načiahla do košíka.

„Jéj, tieto cukríky milujem!“ vytiahla vrečko mäkkých

penových cukríkov rôznych farieb. „Dáš si?“ A ihneď zobrala tri či štyri do úst.

„Nie, vďaka, tieto mäkké nemám rád.“

Dievča sa správalo úplne inak, ako bol John zvyknutý. Z neustále tichej a zamĺkutej osôbky sa po Johnovom príchode

a v domácom prostredí stalo veselé živé stvorenie. Jej prejav bol odlišný – robila svižné presuny po miestnosti v snahe ukázať kamarátovi všetko zaujímavé, čo jej prišlo pod ruku. Začala zbierkou farebných hlinených postavičiek z televíznych seriálov, ktoré rodičia prinášali z každého nákupu v supermarkete. John mal tiež doma asi štyri kúsky, ale Jane mala nazbieranú celú kolekciu. Nasledovala prezentácia zbierky kníh o Alfredovi Hitchcockovi a troch pátračoch, ktoré mala Jane všetky prečítané. Zbierka kníh pozostávala zo šesťdesiatich šiestich príbehov, všetky boli vo výbornom stave. John nestíhal sledovať, čo sa okolo neho deje, no dievča pokračovalo v prezentácii ďalšieho koníčka - maľovania. V rohu miestnosti stál maliarsky stojan s bielym plátnom, pri ňom boli zrolované asi dva tucty počarbaných papierov. Jane ich postupne všetky rozvinula a ukázala Johnovi. Chlapec ju nikdy predtým nevnímal ako široko zameranú komplexnú osobu, o to viac ho tento príval záľub prekvapil. Uzanlivo pokýval hlavou nad každým obrázkom, pričom nešetřil superlatívami - nie však preto, že by chcel dievča iba potešiť – kresby krajín z celého sveta, namaľované podľa pohľadníc, ktoré Janin otec prinášal domov z pracovných ciest, sa Johnovi skutočne páčili. Po ukážke obrazov Jane vytiahla z nočného stolíka hrubý zápisník, do polovice popísaný všakovakými básňami a poviedkami, ktoré vířili jej hlavou. Keď ho

posunula Johnovi na rýchle prečítanie, prekvapilo ho najmä to, s akou otvorenosťou voči nemu sa prezentuje. Tiež podobne zvykol z času na čas niečo nakresliť, ale nikdy mu nenapadlo zdieľať s niekým výtvor svojej práce. John si nedokázal dost dobre uvedomiť, v akej samote pod neustálym dozorom rodičov muselo toto dievča žiť. A akú úľavu pre ňu znamenala táto chvíľa.

„Mám nápad, Johnny!“ zakričala odrazu, akoby toho ešte nebolo dost.

„Aký nápad?“ odložil zápisník na posteľ.

Jane sa vrhla na kolená a zo spodnej police svojej skrinky na poklady vytiahla červený kufrík, ktorý očividne neslúžil na cestovanie. Bol celý polepený všakovakými nálepkami zo žuvačiek. Keď ho otvorila, John uvidel, čo je jeho náplňou. Boli to desiatky magnetofónových kaziet, všetky len tak navoľno pohádzané jedna cez druhú. Žiadna nemala pôvodný plastový obal. Keď sa v kufríku chvíľku pohrabala, jednu z nich vytiahla. Podišla k magnetofónu a zastrčila ju doň.

„Pod' si zatancovať, Johnny!“ Len čo to povedala, začala hrať hudba. Bola to svižná tanečná vec od skupiny Boney M - My Baker. Dievča sa hýbalo do rytmu a natáhovalo ruky k Johnovi, ktorý sa tváril skutočne rozpačito - v prvom rade sa však hanbil prezentovať niečo zo svojich amatérskych tanečných krokov.

„No taaaak, nehanbi sa...“ naliehala. „Nezabudni, že tu si na mojom území a ja tu šéfujem! Musíš poslúchať!“ zabávala sa.

John si rýchlo spomenul na dôvod svojej návštevy - potešiť kamarátku, aby sa cítila lepšie. Zaťal teda zuby a vstal z okraja postele.

„Neviem tancovať...“ pohupoval sa.

„Čoby si nevedel, ved' ti to celkom ide,“ posmeľovala ho a spoločne sa snažili hýbať do rytmu piesne. Tancovali ešte na ďalšie dve pesničky, keď sa otvorili dvere do izby. „Decká, končiť! John, tvoja mama by chcela odísť, vypevadiš ju?“ Janin otec chcel jemne naznačiť, že sa blíži koniec tejto návštevy.

Od Johnovho vstupu do miestnosti uplynula polhodina. Deťom spoločný čas neskutočne ubiehal, no ani jeden z nich nenamietal. Keď sa otec otočil vo dverách, John sa rozlúčil a nasledoval ho. Pri dverách ho však dievča schytilo za ruku

a zvrtlo k sebe, pričom mu na pery vtlačilo dlhý nemotorný bozk. Všetko to bolo také rýchle, že k Johnovi sa jednoducho nestihol dostaviť strach z neznámeho. Jane pri bozku zavrela oči, on ich však nechal doširoka otvorené. Keď bolo po všetkom, hodila sa nazad na posteľ a schytila rozčítanú knihu. John ju ešte raz celý prekvapený pozdravil a s úsmevom privrel dvere jej izby. Chlapcovo správanie sa od tejto chvíli obrátilo o stoosemdesiat stupňov k lepšiemu, čo si v prvom rade všimla jeho matka a bola so sebou veľmi spokojná.

Kapitola šiesta: Netušená sláva

Po dvoch mesiacoch strávených pri egyptských vykopávkach sa profesor Winwood znova objavil v Londýne. Jeho prvý samostatný projekt dopadol nad očakávania. Britské národné múzeum obohatil o starodávny artefakt v takmer neporušenom stave, pričom jeho skutočný vek bol odhadnutý na desaťtisíc rokov. Všetko po správnosti potvrdené najmodernejšími skúškami, aké len britské múzeum malo k dispozícii. Objav bol taký zarážajúci, až v najvyšších archeologických kruhoch začali kolovať reči o podvode. Ako bolo možné, že predmet, ktorý vyzerá akoby vyrobený pred rokom, bol takýto starý? V skutočnosti to nedokázal osvetliť ani sám nálezca. Na preštudovanie preto poskytol aj puzdro, z ktorého zlatý medailón vytiahol. Keď ho však preskúmali naslovovzatí znalci z celého Londýna, odpovede neprichádzali. Podvod, alebo objav tisícročia? O tom si v poslednom čase začala šuškať nielen odborná, ale aj široká verejnosť. Nebolo treba dlho čakať, aby najznámejší anglický magazín History Today, ktorý sa zaoberal touto problematikou, nasadil jedného zo svojich redaktorov. Konkrétne ňou bola zástupkyňa nežnejšej časti redakcie Susan McCarterová. Článok, ktorý sa chystala napísať, mal skončiť na jednej z prvých strán budúcomesačného výtlačku a obálku mala krášliť fotografia medailónu. Susan bola pomerne všestranná a narábala rovnako zručne perom, ako aj fotoaparátom. Preto si všetko dokázala zaobstarat' sama a nepotrebovala sprievod. Pred Britské národné múzeum sa doviezla čiernym taxíkom,

pod pazuchou mala veľkú tašku s opaskom cez pravé rameno. V nej mala všetko potrebné. S profesorom Winwoodom sa mali stretnúť na mieste činu - priamo v múzeu ešte pred začiatkom otváracích hodín. Skoršia ranná hodina nebola pre Susan problémom, pretože bola zvyknutá vstávať vždy s prvým slnečným lúčom. Zvyk si osvojila už v detstve, a aj keď prežívala prvú hodinu na nohách vskutku pozvoľne, po skončení raných rituálov bola čerstvá ako ryba. V londýnskom byte bývala s priateľom, ktorý pracoval v mestských službách. Len čo vystúpila na chodník, silný londýnsky vietor rozstrapatil jej vlasy, ktoré boli špinavej blond farby, stredne dlhé a mierne kučeravé. Mala väčší orlí nos ako dedičný znak po starej mame pochádzajúcej z Walesu. Keď sa na recepcii preukázala preukazom časopisu, vrátnik ju ihneď nasmeroval po schodoch na prvé poschodie. Široká chodba bola plná dverí, ale len jedny boli otvorené dokorán - akoby ju očakávali.

„Už som vás očakával,“ povedal usmiaty profesor Winwood, ktorý si záujem o svoju osobu v posledných týždňoch naplno užíval. „Prosím, zatvorte za sebou dvere,“ dodal.

Susan zatvorila a stredne veľkou miestnosťou prešla k vitríne, pri ktorej stál profesor.

„Teší ma,“ povedal potom, čo sa predstavili a potriasli si rukou. Profesor mal oblečené svoje najlepšie tvídové sako, postavou nebol vyšší ako ona.

Jej pohľad padol na vitrínu, v ktorej ležal úzky zlatý medailón s priemerom desať centimetrov. V miestnosti so zamrežovanými oknami bolo prítmie, ale medailón sa aj pri tomto nedostatku svetla nádherne blyšťal. Winwood sa k nemu postavil ako k svojej najväčšej pýche.

„Môžem si na začiatok spraviť niekoľko fotografií?“

„Samozrejme, len ešte moment!“ muž bez váhania otvoril dvierka vitríny a zobral vzácny klenot do rúk.

„Môžete sa ho obyčajne dotýkať?“ prekvapila sa.

„Samozrejme, takto si navyše môžete odfotiť nález spolu s objaviteľom,“ odpovedal hrdo.

„Tak ja by som si spravila zopár fotiek s vami a nejakú aj samostatne...“ dala sa do vyťahovania fotoaparátu z tašky.

Chvíľku spoločne hľadali správne pozadie a potom už Susan vycvakala dve desiatky záberov.

„Ďakujem vám, to mi bude bohato stačiť.“

„Rád poslúžim,“ odpovedal, pričom medailón stále držal v ruke.

„Neodložíte ho?“

„Len chcem popísať, čo predstavuje...“

„Nie je pre múzeum riziko takto voľne s ním manipulovať?“

„Vlastníkom nálezu je predsa nálezca,“ odporoval Winwood. „Medailón múzeu zapožičiavam, preto s ním môžem tráviť toľko času, koľko uznám za vhodné,“ sebedomý majiteľ sa viditeľne ofučal.

„Nič som tým nemyslela, profesor, len som čakala, že taký vzácny kúsok bude aj veľmi krehký,“ miernila ho.

„Nie v tomto prípade aj napriek jeho veku... pozrite sa sama,“ podal jej predmet do ruky.

Zobrala ho veľmi opatrne a s rešpektom ho skúmavo prechádzala pohľadom.

„Na čo vlastne slúži?“

„Je to mapa, milá slečna,“ prezradil.

„Mapa? Ako to?“ pozrela sa znova na medailón, kde sa pod priehľadným sklíčkom nachádzalo niekoľko zlatých špirál elipsového tvaru.

„Mapa nebeskej oblohy - vesmíru,“ usmial sa naširoko.

„Tiež mi to nešlo do hlavy, ale je to fungujúci model našej slnečnej sústavy.“

Susan podala predmet nazad profesorovi a z tašky vytiahla čierny diktafón, potom kývla, aby pokračoval.

„Priehľadná časť je vytvorená z tvrdého krištálu, v bežných podmienkach prakticky nezničiteľného,“ vysvetľoval. „Malé guľôčky na špirálach predstavujú jednotlivé planéty našej sústavy. Aj keď sa vám vidí, že obraz je stojaci - nie je to pravda. Špirály sa veľmi nepatrne otáčajú a kopírujú aktuálny stav polôh vesmírnych telies.“

„A čo obrazce po obvode?“ ukázala na rytiny okolo krištáľového sklíčka.

„Zatiaľ sme ich nerozlúštili, na Zemi ich nemáme s čím porovnať - žiadne znakové písmo, ktoré sme doteraz objavili, im nezodpovedá. Pohyb a presnosť špirál sme taktiež doteraz nedokázali vysvetliť.“

„Je podľa vás vôbec možné vytvoriť takýto predmet pred desaťtisíc rokmi, pán profesor?“

„Pravdepodobne sa naše vnímanie vývoja ľudstva vymyká skutočnosti - držím reálny dôkaz.“

„Načo by však bola ľuďom tej doby mapa vesmírnej oblohy, ktorá sa navyše pohybuje?“

„To je ďalšia otázka, na ktorú príde odpoveď pravdepodobne sama od seba, slečna. Prečo Egypťania stavali pyramídy, ktoré kopírujú pozície známych planét? Prečo postavili Stonehenge, o ktorom tvrdia, že bol

nekonečným kalendárom? Prečo všade na svete od nepamäti sledujeme vesmír?“ spýtal sa rečnícky.

Susan zostala ticho čakať.

„Na niečo sme čakali!“ povedal hlasnejšie. „Spomeňte si na NIBIRU!“

„Čože? Chcete povedať, že to všetko vedie k tej planéte?“ odpoveď ju prekvapila.

„Niečo vám ukážem,“ pobral sa k stolu na okraji miestnosti a Susan ho nasledovala s diktafónom v ruke. Winwood zapol stolnú lampu a vrchnú hranu medailónu namieril do svetla, takže videli na priehľadný krištál. Svetlo lampy prešlo malým otvorom v hrane a presvietilo zlaté špirály, pričom prešlo aj farebnými telieskami ležiacich na nich, ktoré predstavovali planéty. Keď sa svetlo jednotlivých farieb zmiešalo, vznikla jedna väčšia zelená guľa, ktorej poloha bola premietnutá na zadnú stenu. Doteraz prístroj nič také neukazoval, akoby vytvoril projekciu novej planéty, ktorá do sústavy bežne nepatrí, ale nachádza sa v nej - NIBIRU.“

„Nibiru,“ vzdychla Susan, keď si uvedomila, čo jej chce profesor ukázať.

„Správne!“ odtiahol medailón od lampy a zelená planéta okamžite zmizla. „Zaujímavý je fakt, že keby sme Nibiru nepozorovali na našej oblohe práve v tomto čase, nedokázali by sme projekcii zelenej hviezdy prikladať význam. Bola by to pre nás obyčajná hra svetla. Za rozlúštenie záhady vdčíme aj jej objaviteľovi.“

„Ako ste vlastne prišli na to, na čo medailón slúži, že je to mapa?“

„Nebudete veriť, ale bola to obyčajná náhoda. Jeden pohľad na vesmír a bum! Napadlo mi to a overiť si tvrdenie už bolo jednoduché.“

„Načo ale takúto mapu ľudia potrebovali? Na čo im slúžila?“

„Prečo niekto Nibiru očakával už pred desaťtisíc rokmi? Pretože tu už kedysi bola. Vracia sa!“

Susan si uvedomila, že nekladie práve najlepšie otázky. Jej informácie o vesmíre boli slabšie. Samozrejme, počula o planéte, ktorá sa má v priebehu x rokov priblížiť k Zemi

a poznala niekoľko teórií s ňou spojených. Ale pracovala v historickom magazíne. „Nehrozí tu povedzme zrážka so Zemou?“

„To je otázka pre astronóma a ja som, milá slečna, len obyčajný kopáč,“ zažartoval. „Myslím, že tento variant bol niekoľkokrát vyvrátený, ak troška sledujete dianie. Určite by som však nevylučoval, že nás medailón pred Nibiru varuje. Mali by sme byť ostražití.“

„Varovanie? Môžem vás citovať?“

„Nech sa páči. Viete, nechcem byť pesimista. Možnože planéta priletí a znova odletí, spravíme si niekoľko pekných fotiek, ak to bude možné, vyšleme astronautov na rýchlu obhliadku. Ale čo ak to predsa nebude také jednoduché? Čo ak planéta nie je celkom obyčajná? Rôznych špekulácií nájdete predsa stovky.“

„Hovoríte o mimozemskom živote? Kto by však prežil také dlhé odlúčenie od Slnka v hĺbinách vesmíru?“

„Takáto teória platí, iba ak uvažujeme o bytostiach na planéte ako o nám podobných - v tom prípade šanca na prežitie neexistuje. Ak však posunieme svoju predstavivosť ďalej, môžeme donekonečna fantazírovať, čo môže byť na povrchu pod zeleným plynom.“

„Počula som o teórii, že planéta je celá z plynu, ktorý môže pri blízkosti telesa, ako je naša Zem, explodovať, alebo otráviť všetko navôkol,“ pokračovala.

„Ďalšia z fantázií, ktorá by však potvrdzovala moju verziu - medailón nás má varovať. Jediné, čo teraz potrebujeme, je čas. Čas nám ukáže, čo nás čaká, a som presvedčený, že s dnešnou technológiou dokážeme čeliť akejkoľvek hrozbe. Len Nibiru musí byť bližšie, aby sme mohli vyvodiť nejaké závery.“

„To máte určite pravdu, do priletu Nibiru k Zemi zostáva niečo okolo sedemnást' rokov - neostáva nám nič, než čakať,“ vyčerpala otázky a odmlčala sa.

Profesor Winwood sa vybral nazad k vitríne a uložil medailón do jej vnútra.

„Správím si ešte niekoľko fotografií,“ Susan znova vytiahla fotoaparát a zabrala vitrínu.

„V poriadku,“ odpovedal pokojne, ale troška znaveno.

„Priznám sa vám,“ povedala na záver, „posledné, čo som na dnešnom stretnutí čakala, bola rozprava o vesmíre.“

„Britské múzeum je plné prekvapení,“ usmial sa a vypravdal ju k recepcii, kde sa rozlúčili.

Článok o vesmírnom kompase či mape, ktorú objavil profesor Winwood pri egyptských vykopávkach, sa podľa plánu časopisu History Today objavila na prvých stránkach septembrového vydania. Pozornosť, s akou bol prijatý, bola taká nesmierna, že sa časopis aj s dotlačou po dvoch dňoch vypredal. Najväčší predajný boom v histórii časopisu! Objav, ktorý z Winwooda spravil celosvetovo slávnu osobnosť, pretvoril každého obyvateľa Zeme na amatérskeho astronóma. Všetci, ktorí doteraz pokladali Nibiru za bežný jav, zbystrili svoju pozornosť. Je

skutočne možné, že nás ľudia pred desaťtisíc rokmi chceli varovať? Alebo sa môžeme tešiť na najväčšiu zaznamenanú udalosť v dejinách ľudstva? Každý veril v niečo iné! Noviny a televízia boli zahltené správami o Nibiru ešte viac ako doteraz. Ľudia kupovali teleskopy, aby mohli pozorovať planétu, a prívál turistov sa hrnul do Londýna s cieľom vidieť zlatý medailón - mapu vesmírnej oblohy.

Kapitola siedma: Zelený Ford Sierra

Po ďalších šiestich rokoch stáli John a Jane bok bo boku ako jedna nerozlučná dvojica. Pre nikoho nebolo prekvapením, keď priateľstvo prerástlo v lásku a vážny vzťah. Po dokončení miestnej strednej školy študovala Jane na washingtonskej univerzite, zatiaľ čo John pracoval ako zvärač po stavbách v celom štáte. K práci sa dostal skrz možnosť dobrého zárobku a už po pár

mesiacoch sa ukázal ako zručný robotník. Prenajali si svoj prvý byt a John priateľku finančne podporoval v štúdiách.

Tmavozelený Ford Sierra uháňal na sever po ceste číslo stodeväťdesiat a každú chvíľu mal doraziť k hranici medzi Spojenými štátmi a Kanadou. Hranicu tvoril most ponad rieku Niagara. Na mieste vodiča sedel John, vedľa neho odpočívala Jane. V odraze zavretého okna pozorovala svoj snubný prsteň z bieleho zlata, ktorý jej spolu so žiadosťou o ruku venoval muž jej života. Prsteň bol zdobený malým, dokonale vybrúseným diamantom, v ktorom sa lámalo svetlo lúčov, dohliadajúcich na bezpečnosť hraničného mosta. Bolo ešte len päť hodín ráno, slnko dosiaľ nevyšlo nad obzor. Na nebi žiarila zelená planéta, ktorá bola už o poznanie väčšia ako ostatné hviezdy. Snúbenci boli na ceste počas celej noci. Ich cieľom bolo Toronto a cesta z Washingtonu trvala dobrých deväť hodín.

„Nespala si?“ spýtal sa po dlhšom čase, z rádia ticho vychádzala hudba.

„Nemôžem,“ odvetila a nepohodlne sa povrtala na sedačke.

„Pokús sa odpočinúť si, o deviatej budeme na klinike.“ Kývla hlavou a silou-mocou sa snažila držať zatvorené oči, schúlená na sedadle.

John sa napil kávy z plechovky a odložil ju do priehradky dverí. Stretnutie s doktorom Tebaultom dohodol na deviatu hodinu. Po vstupnej prehliadke by mala Jane zostať na liečení v torontskej klinike počas celých troch týždňov. Neznášal tú predstavu odlúčenia, ale konečne svitla iskrička nádeje na zlepšenie jej stavu. Auto na hraniciach nezastavili, colník len kývol rukou, aby prešli

d'alej. V túto skorú rannú hodinu bola malá premávka, čo Johnovi dávalo priestor na rýchlejšiu jazdu. Pred Torontom ešte jedenkrát doplnil benzín a o ôsmej hodine vchádzal do mesta. Klinika ležala na Bathurst street v časti North York. Aj keď mal John mapu Toronta, trvalo viac ako pol hodiny, kým našiel cieľ. Jane nakoniec posledné dve hodiny cesty prespala a prebrala sa, až keď zastavili za závorou súkromného parkoviska. Veľká hranatá budova so stovkami okien nebola ničím výnimočná. Pri pohľade na Janino bydlisko počas nasledujúcich týždňov obaja nevyzerali práve nadšene. John vytiahol z kufra auta veľkú cestovnú tašku a spoločne sa vybrali dovnútra. Recepčia a všetky priestory, na ktoré narazili, však vyzerali prekvapivo pekne, čisto a nóbl, ako by povedal Johnov otec. Všetko usporiadané a priestorné. Izba, ktorú Jane prideliili, bola na treťom poschodí, vymalovaná na zeleno, s výhľadom do blízkeho lesoparku. Posteľ bola ako nová, oproti stála televízia a nechýbal ani šatník či samostatná kúpeľňa s vaňou. Jane sa prostrediu potešila a poodkladala si veci, pričom jej John pomáhal. Obaja boli zatíchnutejší ako obvykle a dorozumievali sa skôr sériou strnulých úsmevov ako slovami. Vo vzduchu bolo cítiť nevyhnutnú blízkosť rozlúčku milovaných osôb, ktoré inak spolu trávili všetok svoj voľný čas. Bol cítiť smútok. Keď jej pomohol s vybalením, vrátili sa na recepciu, aby sa stretli s doktorom Tebaultom. John s ním celú liečbu naplánoval telefonicky, všetko zarezervoval a neskôr zaplatil šekom. Bola to pre nich posledná možnosť, ako Jane ulávit' od záchvatov, ktorými trpela od detstva. Nikdy nemohla zostať bez dozoru. John nakoniec prestal počítať, koľkokrát musel Jane oživovať. Záchvaty prichádzali

takmer každý mesiac, vždy úplne bez varovania a on musel byť v neustálom strehu. V medicínskej terminológii bol nakoniec ako doma a pokojne by sa uživil ako zdravotník. Nervózne sedeli v čakárni a Jane zvierala v ruke všetky lekárske záznamy, ktoré mali k dispozícii. Doktor Tebault, známy svetový neurológ, ich s úsmevom prijal a usadil vo svojej ordinácii. Bol povestný veľmi dobrým prístupom k pacientom a vedel, že choroba je súčasťou rodiny, nielen jednotlivca. Prevzal zdravotný záznam, pričom podotkol, že prípad starostlivo preštudoval. Po celý čas bol v dobrej nálade a rozprával so zdravým sebavedomím, čo oboch snúbencov nabíjalo pokojom a nádejou.

„Ak sa smiem spýtať,“ pokračoval doktor po krátkom úvode, „odkiaľ ste sa dozvedeli o mojej práci? O našej klinike?“

„Dobré chýry sa šíria rýchlo,“ odvetil John.

„Zlé ešte rýchlejšie, čím nemyslím našu kliniku,“ usmial sa ešte väčšmi. „Počas svojej tridsaťročnej kariéry som sa nestretol s lepším zdravotníckym zariadením,“ vysvetľoval. „Pritom vzniklo ako dielo jednej z francúzskych misií, verili by ste tomu?“

„Janin lekár ma u nás vo Washingtone upozornil na časopis o neurológii, tam som získal kontakt na vás,“ vysvetlil John.

„Á, časopis. Samozrejme, samozrejme. Robili o nás článok, nejaký rôčik dozadu to už bude.“

„Musel som dať dokopy nejaké peniaze, nie ste práve lacný,“ dodal John.

„Čo vám poviem, pán Anderson, oplatí sa priplatiť si za nadštandard. Vašej priateľke sa určite bude u nás páčiť, to vás ubezpečujem.“

„Snúbenici, už snúbenici!“ zapojila sa Jane a zdvihla ruku na ktorej mala prsteň.

„Tak to gratulujem, utešená rodinka!“ vyhlásil veselo.

„To je aj dôvod, prečo liečbu potrebujeme viac ako doteraz,“ pokračovala.

„Takže predpokladám, že plánujete dieťa?“ povedal rečnícky, pričom pokračoval vo vete. „Samozrejme, rozumiem, záchvat v tehotenstve by mohol vážne ohroziť plod.“

„Trváte na šesťdesiatpercentnej úspešnosti liečby?“ zisťoval John.

„O tom sme sa bavili po telefóne, ak sa nemýlim, pravda?“

Prikývol.

„Dovolím si byť optimistickejší! Po prečítaní všetkých záznamov myslím, že môžeme ísť vyššie. Len mi musíte dôverovať!“

„To by bolo naozaj výborné!“ potešili sa obaja. Jane sa obrátila na Johna v snahe chytiť ho za ruku. On však nemal cit pre takéto prejavy romantiky a gesto si nevšimol. Svoju lásku dokazoval nekonečnou starostlivosťou a oddanosťou.

„Ako vlastne taká liečba vyzerá?“ pýtal sa ďalej John veľmi sústredene a so záujmom.

„Ide o stimuláciu pomalšej hemisféry mozgu, čo je podľa mňa náš hlavný problém.“

„Myslíte elektrošokmi?“ zbystril John.

„Elektrokonvulzívne!“ opravil ho. „Niečo podobné ako pri liečbe epileptických záchvatov. Ale rozhodne sa nemusíte báť, v našich podmienkach je všetko veľmi mierne – dokonale cielené a zaručene bezbolestné. Tak ako na

záchvat, na liečbu sa vôbec nebudete pamätať,“ usmial sa.

„Nemôže dôjsť povedzme k vedľajším sprievodným javom? Nemôže jej to poškodiť mozog?“ John sa prvýkrát zamyslel, či sa rozhodli správne - chcú riskovať? O Jane sa vždy bál viac ako o seba samého.

„Určite nevzniká väčšie riziko ako doteraz. Každý záchvat mohol byť posledný a fatálny! To vám snád' nemusím pripomínať. A výskyt krátkodobých výpadkov pamäte je veľmi ojedinelý. Iné vedľajšie účinky ani nepoznáme.“

John si uvedomil, že Jane prežívala aj vďaka veľkej dávke šťastia a nedalo sa odhadnúť, dokedy by tento stav pretrvával, preto nechal svoje pochybnosti odplávať.

„Takže ma budete pred každou procedúrou uspávať?“ spýtala sa Jane.

„Dá sa to tak povedať, ale nejde o typické uspávanie - naše postupy sú omnoho bezpečnejšie.“

Jane sa pozrela na Johna smutným pohľadom.

„Drahá, nemusíte sa ničoho báť. Pobyť u nás budete prežívať ako dovolenku - budete sa mať ako v kúpeľoch,“ dodal doktor, keď videl strach v ženiných očiach. „A navyše tri týždne ubehnú ako voda, snúbenec príde po vás a budete sa cítiť lepšie,“ upokojoval snúbencov.

„Boli by sme šťastní, keby ste mali pravdu.“ John vstal zo stoličky a Jane ho nasledovala.

„Dnes sa tu pekne so všetkým zoznámite a zajtra ráno vás navštívim, aby sme začali s liečbou. Chcel by som vás poprosiť o vynechanie zajtrajších raňajok,“ podotkol.

„Procedúru je lepšie absolvovať na prázdny žalúdok. Preto ich budeme vykonávať výlučne skoro ráno. Večerné jedlo si, prosím, tiež nevyberajte príliš ťažké.“

„Rozumiem,“ odpovedala a potom, ako sa rozlúčili, obaja vyšli z ambulancie. Vo dverách ich vystriedal ďalší pacient.

„Čo teraz? Kedy musíš odísť?“ spýtala sa Johna. Jane bola aj v dvadsiatich rokoch veľmi štíhlejšia a pevnej postavy, tvár mala pretiahnutú a bledú. Silnočierne oči boli jej prvotným znamením krásy a spolu s červenými perami sa vynímali na svetlej pokožke. Vybočovala z radu tuctových typov žien a pre Johna bola veľmi príťažlivá.

„Vieš, že by som najradšej zostal s tebou, ale nemôžem. Práca mi nedovolí... Mal by som ísť čím skôr, som unavený

a potrebujem ďalšiu noc na spánok. Rozumieš? Ak vyrazím teraz, navečer som doma.“ Z únavy, ktorú pociťovala, bol nervózny.

„Hneď mi musíš zatelefonovať!“ prikázala.

„Urobím to ako prvú vec a budem volať každý deň,“ mocne ju stisol. „Drž sa mi tu!“ Silno ju pobozkal na pery. John mal v porovnaní s detstvom, keď zaostával za spolužiakmi, skutočne mužnú postavu. Bol trochu snedý, čo bola genetická danosť po prababičke s čisto indiánskou krvou. Po holandskom otcovi podedil také husté fúzy, že sa musel holiť každý boží deň. Ruky mal silné, ale veľmi pevné a citlivé - práca zvérača ho naučila pedantným a presným pohybom, vďaka čomu vo svojom remesle vynikal. Počas posledných rokov Jane pokojne prerástol a teraz bol takmer o hlavu vyšší.

„Nechceš si pred cestou ešte odpočinúť? Zvládneš to nazad?“

„Nemaj obavy.“

„Ale chod' opatrne, rozumieš? A keď nebudeš vládäť, tak si urobíš prestávku, sľub mi to!“ naliehala.

„Sľubujem.“

Ruka v ruke vyšli pred nemocnicu, kde sa spolu rozlúčili a John vyrazil nazad do Washingtonu. Pred sebou mal temer osemsto kilometrov ciest.

Prvý deň na klinike prežívala Jane pokojnejšie, ako očakávala. Vychutnala si skutočne znamenitý obed v spoločnej jedálni, kde sa pohľadom pozdravila s niekoľkými spolupacientkami. Poobedie vyplnila masážou a neskôr čítaním knihy, ktorú si s viacerými priniesla z domova. Nech sa pohla kamkoľvek, neustále bola monitorovaná sestrami alebo kamerovým systémom na chodbách. Vedenie kliniky si v žiadnom prípade nechcelo vziať na ramená zhoršenie jej stavu, rovnako ako ostatných pacientov. Ani sa nenazdala, bola noc, John sa zatiaľ neozýval, ale tušila, že je ešte stále na ceste. Bolo asi deväť hodín, keď jej prepojili telefón do izby. Bola taká rozžiarená, keď ho znova počula. Návrat prebehol v poriadku, stretol sa s horšou premávkou ako pri ceste sem, ale to sa dalo očakávať. V noci bol predsa len väčší pokoj. Telefonovali spolu asi dvadsať minút, keď sa John ospravedlnil a vybral do postele. Jane to plne chápala a čítala knihu, až kým ju neukolísala k spánku.

„Madam!“ zaznel mužský hlas nad posteľou.

„Čo sa deje?“ Jane otvorila oči a uvidela doktora Tebaulta v sprievode sestričky. „Vstávať, drahá, budeme začínať!“

Až teraz sa rozpamätala, že si nenastavila žiaden budík, zaspala počas čítania a siedma hodina ranná bola preč.

„Som rád, že ste sa vyspali. Spali ste dobre, všakže?“ spýtal sa.

„Celkom dobre,“ odpovedala ešte nie celkom prebrato.

„Sestrička vám pomôže obliecť sa a odprevadí vás na sálu, vidíme sa,“ otočil sa na päte a odišiel z miestnosti.

Jane si vykonala základnú hygienu a sestrička na ňu natiahla biely plášť, ktorý zakrýval celé telo. Pod ním nemohla mať vôbec nič. Keď prešla na sálu, obuté mala biele papuče, ktoré si neskôr vyzula, keď jej pomáhali vyliezť na vysoký úzky stôl.

„Leží sa vám príjemne?“ spýtal sa doktor.

„Relatívne, podľa možností,“ odvetila.

„Nebude to dlho trvať, odhrnul jej dlhé čierne vlasy na sluchách a priložil niekoľko gumených prísaviek. Dve na každý spánok a ďalšie štyri na čelo. Z každej z nich sa ťahal drôtik. Doktor bol v aplikácii elektród veľmi opatrný, každú umiestňoval na vopred určené miesto podľa nákresu, ktorý držal v ruke. Keď všetko pripravil, ustúpil pol kroku ďalej k skrinke, ktorá všetky elektródy ovládala.

„Môžeme začať?“ spýtal sa.

Jane prikývla a pozorne sledovala každý doktorov pohyb. Očakávala bolesť, ktorá neprichádzala. Alebo že dostane niečo na zahryznutie do úst, ako to videla vo filmoch, ale nestalo sa. Ako doktor Tebault spomínal, táto metóda bola iná. Keď otočil hlavným spínačom, Jane pocítila mierne brnenie v končatinách. Bol to však veľmi príjemný hrejivý pocit, akoby sa jej odrazu z tela vyplavovali všetky endorfíny. Tento pocit ju pomaly priviedol do delíria a hlbokého spánku. Doktor uvidel, že nevníma.

Nasledovalo striedavé spúšťanie impulzov do jednotlivých elektród na hlave pacientky. Všetko to bolo cieleňé a vopred pripravené. Dve sestričky prítomné v sále mohli sledovať divadlo podvedomých pohybov, ktoré teraz predvádzalo Janino telo. V jednej chvíli sa jej celkom vystreli

a natiahli nohy, aby v ďalšom momente pozohýbala všetkých dvadsať prstov. Celé telo sa pretočilo na pravý a následne na ľavý bok. Ústa sa jej roztvorili dokorán, pričom stále spala. Jedna zo sestier sa pri tomto pohľade vylakala a uskočila. Doktor pokračoval a pomocou elektród a ovládacieho panelu manipuloval s Jane ako s bábkou. Asi po desiatich minútach sa mu na pacientke niečo znepečilo a rozpečito prestal v činnosti. Jane začala celkom viditeľne modrať. Vykrikol na sestričku, ktorá okamžite skúmala, čo je vo veci. Pomocou cvičenia spustili jeden z jej záchvatov, pri ktorom prestali fungovať plúca. Nastalo okamžité oživovanie, ktoré sa našťastie podarilo rýchlo dokončiť. Doktor bol celý spotený a preľaknutý, keď sa však pacientka prebrala, utešoval sa, že videl, ako záchvat prebieha, respektíve si potvrdil jeho prejavy.

„Sme na dobrej ceste,“ privítal Jane, keď prišla k sebe. Žena bola dezorientovaná a naozaj si nepamätala nič, dokonca ani to, ako sa dostala na sálu. Trvalo dobrú hodinu, kým ju odviezli nazad do izby.

Kapitola ôsma: XMG 277

Koridor, ktorý viedol k hlavnej rokovacej sále washingtonskej pobočky CIA, bol dvadsaťosem metrov dlhý, vystavaný zo železobetónu, hrubého viac ako pol metra. Po celej dĺžke viseli fotografie a maľby prezidentov Spojených štátov, na opačnej strane fotografie riaditeľov CIA. Najnovším prírastkom bola farebná fotografia štíhleho ryšavého muža v uniforme, na ktorej visel nespočetný rad odznakov a medailí. Bol to Mr. Tanglely – menovaný na tento post za veľké množstvo zásluh počas celoživotnej kariéry poľného agenta. Na ráme jeho fotografie ešte nestačila pristáť ani prvá vrstva prachu, keď sa mal zasa oboznámiť s niečím neobvyklým. Počas toľkých dekád v službe si zvykol na všeličo, no napriek tomu ho práca dokázala stále prekvapovať. Časy, keď mal strach čo i len prehovoriť

pred plným stolom osadenstva, boli dávno preč. Vybudoval si sebavedomie a dnes tu nebol nikto, kto by mohol spomínať na jeho nervózne začiatky v službách CIA. Mr. Tanglely čerpal zo skúseností, vždy si stál za slovom a bol rozhodný - základný predpoklad správneho riaditeľa. Bol piatok, koniec pracovného týždňa a ten nikdy nebýval pokojným dňom. Osadenstvo na čele s riaditeľom sa tesne po obede stretlo v rokovacej sále. Pred každým stála šálka s kávou. Posadali si a Mr. Tanglely začal čítať správu z uplynulého týždňa. Pri prvom bode sa zarazil a očami sa vrátil o riadok späť.

„Zachytili ste vysielanie z vesmíru?“ pozrel sa na kolegov sediacich po obvode stola. Nikdy nemal rád slovo podriadení, preto každého oslovoval skôr ako kolegu - seberovného. Aj napriek tomu, že boli omnoho mladší ako on. Vrátil sa k dokumentu a čítal potichu ďalej.

„Pane, ak môžem... zatiaľ sa len domnievame o pôvode signálu. Vždy to môže byť podvod, na volanie sme zatiaľ neodpovedali a vyčkávame,“ vysvetľoval Mr. Long, vedúci niektorého z oddelení. Mr. Tanglely si zatiaľ ani zďaleka všetkých nepamätal.

„Aký druh signálu to teda bol?“ spýtal sa riaditeľ.

„Neznámy, pane! Dostatočne silný, aby ho zachytilo akékoľvek rádio na Zemi. Máme desiatky záznamov od amatérov.“

„Takže vysielanie sa skončilo?“

„Každý deň sa vracia, vždy v iný čas, ale presných rozostupoch, akoby cielene.“

„A prvýkrát to bolo kedy?“ pozrel na Mr. Longa prísne.

„Pred tromi dňami, pane!“

„Takže predpokladám, že by ste boli schopní podvod odhaliť, alebo sa mýlim?“

„Sme si istí, že signál prichádza z vesmíru. O tom nemáme pochyby. Pravdepodobne priamo od Nibiru - tak uvádzam v správe -, jediný spôsob, ako oklamať naše prístroje, by bolo vyslať signál zo Zeme a navrátiť ho s odrazom od pripraveného bodu. To by sa však pravdepodobne nedalo zopakovať viac ako jedenkrát,“ vysvetľoval.

„Takže, ak súhlasíte... zavrhnime podvod a poďme hľadať iné vysvetlenie.“

„Mimozemšťania?“ ozval sa Mr. Stark, ktorý bol v miestnosti služobne aj vekovo najmladší. Jeho slovo upútalo pohľad všetkých, no zareagoval len jeden.

„Alebo pozemšťania!“ odpovedal Mr. Tangley, ktorému si nikto nedovolil len tak oponovať. „V reporte píšete, že signálna správa bola v gréckom, latinskom a sumerskom jazyku. To predsa jasne odkazuje na našu Zem,“ položil dokument na stôl. „Ak bol signál z Nibiru, už teraz vieme, že planéta neprichádza prvýkrát, ale sa vracia! Len nerozumiem prekladu správy. Sú to iba krátke odkazy? Znamená to, že ju nedokážeme rozlúštiť?“

„Je mi ľúto,“ zareagoval Mr. Long. „Väčšina textu nie je dobre zrozumiteľná, alebo sa slová nedajú k ničomu priradiť. Pracujeme na ďalšom preklade a je to pravdepodobne len otázka času, kým na všetko prídeme.“

„Bratstvo... Rodina... Súdržnosť? Atlantis?“ odkašľal si. „To myslíte Atlantídu?“ Mr. Tangley zostal zarazený. Nieкто by si mohol pomyslieť, že najviac v dlhoročnej kariére, ale nebola to pravda. V práci sa sústavne prekvapoval.

„Pre doplnenie správa zo signálu obsahovala aj iné druhy jazykov, ktoré sme vôbec nedokázali identifikovať.“

Zatiaľ!“ povedal Mr. Long. „Mohli by byť mimozemského pôvodu.“

„Vesmírna Atlantída?“ šomral si Mr. Tangley pre seba a pozeral do papierov. V hlave mu vírili desiatky myšlienok a variantov. Asi ani nepočul posledný dodatok Mr. Longa. Pociťoval napätie, akoby stál pred najväčším objavom ľudstva. „Čo vieme o Atlantíde?“ spýtal sa odrazu osadenstva.

Nastalo ticho, ale po krátkej chvíli sa ozval Mr. Stark: „Ležala pri Grécku. Písal o nej Platón, potom zmizla!“ odpovedal hlasno s prejavom študenta vysokej školy, ktorý chce zaujať kantora.

„A nikdy sa nenašla! Musela naozaj ležať pri brehoch Grécka? Prečo Platón nezaznamenal jej presnú polohu?“ pokračoval Mr. Tangley.

„Chcete povedať, že Nibiru môže byť bájnou Atlantídou?“ zapojil sa Mr. Long, ktorý rozlúštil riaditeľove myšlienkové pochody.

„Môže to byť rozprávka, možno to aj je rozprávka! Ale čo ak nie?“ zastavil sa Mr. Tangley vážne. „Atlantis! Atlantída... a správa v latinčine a gréčtine. Správa z Nibiru, z planéty, ktorá sa k nám vracia v rovnakých intervaloch a ktorá tu pravdepodobne od čias Platóna nebola... Pomaly to do seba zapadá!“

„Teória!“ ozval sa niekto.

„Pred každým veľkým objavom bola najskôr teória!“ oponoval hlasno. „Objav Atlantídy som vyšetroval asi tak pätnásť rokov dozadu,“ zastavil sa. „Čistý podvrh. Už vtedy som neveril, že môže ležať niekde na Zemi. Pamätám si na poslednú písomnú zmienku o Atlantíde. Zmizla pod morskou hladinou! Hovorí vám to niečo?“

„Ak by šlo o planétu, nedáva to zmysel!“ povedal Mr. Long.

„Práve naopak, ak by šlo o planétu, len vtedy to dáva zmysel! Planéta môže odrazu zmiznúť za hladinou mora, alebo, ak chcete, za obzorom. Je to jej prirodzený pohyb. Ako keď zapadá Slnko, ako keď sa vzd'aluje Merkúr. No ostrov s celou civilizáciou a architektúrou zmizne zo dňa na deň len veľmi ťažko.“

„A čo teda ďalej?“ spýtal sa Mr. Long.

„Ja vám poviem, čo bude! Rozlúštite zvyšný text! Potom budeme múdrejší. Následne budem osobne informovať prezidenta. Ďalšie kroky necháme naňho,“ Mr. Tangley si veľmi pohotovo vyvodil záver len pomocou krátkej správy. Niektorí z prítomných sa s novým riaditeľom stretli prvýkrát a z jeho záujmu a aktivity boli veľmi prekvapení. Úplne sa vymykal stereotypu svojich predchodcov, ktorí bez záujmu podpisovali reporty od vedúcich úsekov.

„Nemyslíte, že by bolo vhodné prijať určité bezpečnostné opatrenia?“ spýtal sa Mr. Long po riaditeľovom živom riešení, ktorému však vôbec neveril.

„Môže ísť o mimozemskú aktivitu, alebo podobnú hrozbu!“ Úrady ako CIA a NASA celé roky očakávali mimozemský kontakt, pričom neustále mysleli na bezpečnostné opatrenia s ním spojené. Agenti často cítili sklamanie, keď došlo k vyvráteniu niektorej z takýchto fikcií. Túžili stáť na prvých miestach, keď sa budú písať dejiny.

„Na to by bolo skutočne priskoro. Kým Nibiru priletí k Zemi, bude to trvať celé roky. Máme náskok a príležitosť získať veľa nových informácií, ktoré osvetlia skutočnú pravdu.“ Potom sa zamyslel, či by nemal

prezidenta informovať okamžite. Ďalšia vlna vzrušenia nasledovala, keď si predstavil viaceré možnosti stretnutia s vyspelou civilizáciou, ktorú opisoval Platón. Všetky tie vynálezy a technológia. Alebo že by bolo ľudstvo teraz ďalej ako skupina oddelená dvetisícpäťsto rokov? Mr. Tangley bol taký zamyslený, že sa zabudol čo i len rozlúčiť, a zo stretnutia odišiel s hlavou v oblakoch predstavujúc si Nibiru a jej tajomných obyvateľov. Samozrejme, niekde vzadu v hlave mu inštinkt stále signalizoval možný podvrh. Nápad to však bol skutočne zaujímavý, to musel uznať každý v miestnosti.

Aj napriek tomu, že víkend očakával s radosťou, nedokázal si ho užiť. Študoval zmienky o Atlantide vo všetkých knihách, čo len doma vyhrabal, a keď informácie nestačili, vrhol sa na internet. Sobotný večer netrúvil s manželkou pred televíziou ako zvyčajne, ale oprášil synov starý teleskop, aby si mohol na vlastné oči obzrieť, čo ho trápi. Naozaj mal veriť, že na planéte, ktorá sa vzdáľuje a približuje v takých dlhých intervaloch, môže byť život? Nieкто, kto nás volá? Nieкто, kto je rovnako zvedavý na nás, ako my na nich? Nibiru pozoroval počas celého večera a skončil až po polnoci. Planéta už bola krásne viditeľná voľným okom a ďalekohľad ponúkal omnoho lepší obraz. Akokoľvek však pohľad na planétu zaostril, vždy mu bránila vo výhlade zelená hmlovina, ktorá dotvárala jej obraz. Nik nemohol nazrieť na to, čo sa skutočne nachádzalo na povrchu.

Nedelné popoludnie trávili spolu s celou rodinou – dvomi synmi a ich rodinami – na záhrade. Mr. Tangley sa ujal roly šéfkuchára a otáčal mäso pripravené na záhradnom

grile. Vedľa seba postavil malý tranzistor v snahe zachytiť akékoľvek volanie alebo správu z vesmíru. Pukanie z reproduktora z času na čas prerušil hvizd alebo podobný neidentifikovateľný zvuk. Nikdy však slovo alebo niečo podobné. Náročky sa snažil hľadať neobsadené frekvencie, aby sa mu do počúvania nevmiešali miestne rádiá. Synovia otcovo čudné správanie pozorovali, ale nevypytovali sa. Dobre vedeli, že otec o tajných pracovných záležitostiach nikdy neprehovorí. Keď sa niekto priblížil ku grilu, rádio radšej úplne vypol, ale stále ho jedným okom nervózne pozoroval. V ten deň s ním nebolo reči, preto sa všetci rozišli skôr, ako bolo u nich bežné. Rodinné posedenie často neprerušilo ani zlé počasie, keď však nebolo s otcom do reči, nikto nemal snahu vytrvať dlhšie. Mr. Tangley poslednú noc pred pondelkom ani nezažmúril oko.

Ráno zaparkoval v podzemnej garáži CIA na čestnom riaditeľskom mieste hneď vedľa výťahu. Do kancelárie si dal priniesť šálku silnej kávy a privolať Mr. Longa. Za tri minúty mal všetko, čo si žiadal.

„Ako pokračujete?“ spýtal sa nedočkavo a nervózne, pretože bol nevyspatý.

„Máme progres, správa je takmer úplná,“ odpovedal pyšne Mr. Long.

„A?“

„Nemám ju so sebou, ale ak by ste chceli...“

„Ukážte mi, kde prijímate signál! Správu mi prečítate tam,“ odpil ďalší dúšok kávy, ale stále jej zostala v pohári viac ako polovica. Vykročil z dverí nasledovaný Mr. Longom.

Počas chôdze počúval vysvetlenia a novinky s ohľadom na objav Nibiru a jej vesmírnej dráhy. CIA sa doteraz s jej objavom nie príliš zaoberala. Spoločne vošli do miestnosti plnej počítačov a všakovakej digitálnej technológie. Miestnosť bola prehradená radom mohutných pracovných stolov, keď k nim podišli, Mr. Tangley si uvedomil, že je omnoho väčšia, ako si myslel. Jej predná časť sa prostredníctvom schodov stále viac a viac znižovala. Na každom podlaží stál rovnaký rad stolov s počítačmi, pričom za každým z nich sedel jeden človek. Pripomínala obrovskú kaskádovú aulu.

„Čo sa tu vlastne vykonáva?“ spýtal sa prekvapene.

„Presne to, čo je treba, pane, priority!“ usmial sa Mr. Long a podal riaditeľovi list papiera, ktorý mu v tej istej chvíli priniesol jeden z asistentov. „Mali ste pravdu, pane!“

Mr. Tangley sa pozrel do papiera, na ktorom bol vytlačený krátky text:

Slávny ľud Atlantídy, krajiny s odkazom posolstva starobyklých ľudí, zdraví bratov z modrej planéty Zem, ktorú stále nazývame našou matkou a pôvodcom všetkého života. Pri spoločnom kontakte naše civilizácie vychádzali spolu ako rodina a my už s radosťou očakávame stretnutie s Vami.

Pozdrav od zástupcu a kráľa Atlantídy menom Zephirin Xirdal

„Neberte to príliš doslovne, preložili sme to z latinčiny, ktorá je dosť skúpa na slovo. Navyše ide o prvotnú verziu tohto mŕtveho jazyka. Niečo sme si museli domyslieť

a slovosled tiež celkom nedával zmysel. Každopádne je to asi viac jasné ako pred pár dňami,“ vysvetlil Mr. Long.

„Atlantída?“

„Presne ako hovoríte, pane!“

„Ste si istí, že nejde o podvrh?“ Mr. Tangley veril skôr prvotnej myšlienke a úvahám ako tomu, že skutočne ide o bájnu zem vo vesmíre.

„Sme si istí, pane! Venovali sme tomu zvláštnu pozornosť, toto nie je výmysel!“

„Napriek tomu, že to znie ako rozprávka,“ odpovedal ticho.

„Planétu interne nazývame XMG 277. Bude to odteraz názov celého projektu,“ ukázal na hlavičku papiera s prekladom, ktorá niesla toto neurčité meno.

„Vysielanie stále pretrváva?“

„Každý jeden deň, niekedy dokonca aj viackrát,“ odpovedal Mr. Long.

„Mali by sme odpovedať, bude to možné?“

„Samozrejme, čakali sme len na vás.“

„Musím si to nechať prejsť hlavou, musím... musím informovať prezidenta,“ Mr. Tangley mu sa z návalu vysokého tlaku neprijemne zatočila hlava. Túžil len vyjsť na čerstvý vzduch.

„Ste v poriadku, pane?“ spýtala sa mladá agentka, ktorá spozorovala riaditeľovo podivné správanie.

„Samozrejme...“ povedal a zvalil sa na zem.

Každý v miestnosti okamžite vyskočil na nohy a vydal sa riaditeľovi na pomoc. Okolo jeho ležiaceho tela sa zhrčila skupinka ľudí, ktorá zo stropného pohľadu vyzerala ako oko. Riaditeľ ležal v jeho strede s pohľadom upreným nahor bez známok života. Stal sa najkratšie pôsobiacim

riaditeľom washingtonskej pobočky CIA. Nikdy sa nedozvedel, čo bolo výsledkom projektu XMG 277.

Kapitola deviata: Pokrok

John sa neplánovane vybral do Toronta už prvý víkend, keď bola Jane liečená. Jeho zväračskému tímu sa prácu na konštrukcii budovy v centre Washingtonu podarilo ukončiť v predstihu, čo znamenalo štyri voľné dni. Vyrázil nadránom a v poobedných hodinách by sa mal stretnúť s Jane. Za posledné roky neboli nikdy odlúčení celý dlhý týždeň. Vedel, že snúbenica je v dobrých rukách, a sám si bez neustáleho strachu o ňu odpočinul, aj keď by si to najradšej nepriznával. Volali si každý večer, ale neprezradil, že sa chystá na cestu - všetko plánoval ako prekvapenie. Pri vjazde do Toronta si spravil zastávku, aby kúpil kvety a bonboniéru ako pozornosť pre drahú osobu. Budovu už tentokrát našiel ľahko, zaparkoval a ponáhlal sa priamo do izby jeho Jane. Pred týždňom pomáhal snúbenici s vybalovaním a jej veci skutočne stále zaplňali celú miestnosť. Jane v nej však nebola. Ešte raz sa pozrel na hodinky, bolo pol štvrtej poobede. Na stolík vedľa postele položil kyticu kvetov a vydal sa po chodbách budovy.

„Prosím vás,“ oslovil prvú sestru, na ktorú narazil „hľadám svoju snúbenicu z izby 922.“

„Ráno sme ju vyprevádzali na procedúru, ešte sa, myslím, nevrátila... informujte sa, prosím, u lekára,“ odpovedala s úsmevom, akoby sa nič nestalo. Johna však neupokojila.

„Ako to, že sa nevrátila?“ šomral si a pokračoval po schodoch k nižšiemu podlažiu. Kancelária doktora Tebaulta bola zatvorená, pred dverami nikto nečaka. Zaklopal, skúsil kľučku, ale dvere boli zamknuté. „Do pekla!“ zanadával nahlas, až sa pacientka prechádzajúca okolo neho strhla.

„Prosím vás, kde nájdem doktora Tebaulta?“ oslovil sestričku na recepcii pri vchode, kam sa vrátil. Rozprával stále nervóznejšie.

„Vyskúšajte vrchné poschodie, dostala som informáciu, že sa nachádza pri ležiacich pacientoch... presúvame jeho ordinačné hodiny, ak ste od neho niečo potrebovali, tak...“ pokračovala vo vete, no John už odchádzal smerom k výťahu.

Len čo vystúpil na vrchnom poschodí liečebného centra, uvidel doktora Tebaulta, ako diskutuje s kolegom. Ihneď sa vybral za ním.

„Pamätáte sa na mňa?“ vyblafol bez akéhokoľvek pozdravu.

„Á, samozrejme, pán Anderson... určite hľadáte snúbenicu.“

„Čo sa deje? Kde je?“

„Ráno sme mali menšie komplikácie, možno keby sme mali trošku súkromia...“ ukázal na dvere, kde stálo: **Ordinácia službukonajúceho lekára.** Teraz bola prázdna.

„Čo znamená ‚komplikácie‘? Je v poriadku?“ vystrašene vyzvedal John.

„Je mimo ohrozenia života, žiadny strach.“

„Čo sa teda, do pekla, deje? Prečo ste ju neposlali do svojej izby?“

„Po procedúre prekonala záchvat, bol väčší ako obvykle, preto sme sa rozhodli pozorovať jej životné funkcie.“

„Ako obvykle? Čo to, do pekla, tárate?“

„Počas posledných dní prežila Jane niekoľko záchvatov... procedúra, ktorou ju liečime, sa ukázala ako spúšťač. Môžem vás však ubezpečiť, že bola vždy v najlepších rukách a pod neustálym dohľadom,“ vysvetľoval doktor.

John sa naplnil hnevom, ktorý v ňom rástol spolu so strachom o Jane. Jeho nápor nakoniec nevydržal a vrhol sa na pokojne hovoriaceho lekára. Oboma rukami zdrapil golier jeho košele, ten sa okamžite na viacerých miestach natrhol. Doktor sa pokúsil od preľaknutia ustúpiť, ale mužove ruky boli príliš silné.

„Sľubovali ste nám zlepšenie, uzdravenie a teraz mi rozprávate toto!“ zasipel John pomedzi zuby jedným dychom. Potom však doktora pustil. „Nebudem sa vám ospravedlňovať, liečba u vás ma stála celoročné úspory, vy ste sľubovali pokrok v liečbe a ten aj očakávam.“

„Mrzí ma to, ale nenechali ste ma dohovoriť... záchvaty u vašej snúbenice nemusia byť zlou odozvou na liečbu. Domnievam sa, že je to práve naopak,“ rozprával zadýchane. „Keď ich dokážeme spúšťať, môžeme ich aj kontrolovať,“ utrel si pot z čela.

„Takže došlo, alebo nedošlo k zhoršeniu? Prečo ma potom strašíte?“

„Ja som predsa nepovedal, že nastalo zhoršenie, pán Anderson, len som si chcel byť istý, že záchvat nadobro odznel. Preto je na pozorovaní.“

John sa pomaly upokojil.

„Prečo mi ale Jane nespomenula, že mala záchvat?“

„Nepamätá si to, počas celej procedúry ju držíme mimo vnímania, a čo si pamätá, to je návrat na izbu. Nestrašíme pacientov detailmi, tomu, dúfam, rozumiete,“ vybral sa k dverám. „Podťe so mnou, zoberiem vás za snúbenicou.“

John a Jane sa pred očami celého personálu zvíтали mocným a dlhým objatím, nakoniec si dali letmý bozk na pery a spolu prešli k výťahu. Keď ho uvidela, bola už chvíľku pri vedomí. Jeho prítomnosť ju neprekvapila, len sa usmiala, pretože tušila, že určite príde. Vedela, že si nájde každú možnú príležitosť, aby bol s ňou. Dávno mu nezáležalo na kamarátoch či voľnom čase. Všetko úplne nesebecky venoval jej. Taký bol jej milovaný John. Teraz mala oblečený len biely nemocničný plášť a on ho starostlivo pridržiaval na jej bokoch, ako kráčali chodbou. Prezliekla sa a spoločne sa vydali na prechádzku mestom. Počasie bolo nádherne slnečné a teplé. Tienistým miestam sa radšej vyhýbali, pretože v nich tiahol studený vietor. Slniečko však hrialo nadmieru príjemne. John rozprával o celom svojom týždni, potom pokračovala ona. Volali si denne a aj napriek tomu sa nevedeli jeden druhého nabažiť. Stavili sa na kávu v milej malej kaviarni obloženej červeným drevom. Sľúbili si, že sa tam ešte niekedy vrátia, pretože im jej atmosféra učarovala. Dá sa povedať, že zažili príjemné popoludnie. Johna teraz čakali štyri voľné dni a určite ich nemienil stráviť sám.

„Ako to vymyslíme s ubytovaním?“ začala.

„Mám kontakt na zopár hotelov, obtelefonujem ich a uvidíme.“

„Ja ale nebudem môcť byť s tebou, skoro ráno mám ďalšiu liečbu,“ vysvetlila.

„To predsa nevádi, prespím mimo nemocnice, ale hneď pred obedom prídem a budeme spolu celý deň.“

Obaja sa potešili a okľukou sa vracali smerom k liečebnému centru. Neďaleko tiekla menšia rieka, v ktorej sa kúpali divé kačky. Okolo behali malé deti a zvieratá krmili kúskami chleba. Obaja sa vytúžene zadívali na hrajúce sa ratolesti, ktoré s výskotom utekali, keď kačice vzlietli. Túžba po rodine dvojicu spájala úplne novým spôsobom ako doterajšia vzájomná láska.

Pred príchodom do nemocnice si dali ľahkú večeru v súlade s Janinou liečbou. Keď vyšli z reštaurácie, bolo šero a chladnejšie, preto sa ponáhľali nazad do nemocnice. Keď dorazili, na recepcii a ani na hlavnej chodbe nebolo živej duše. Akoby sa všetci ľudia niekam vytratil. Všade bolo až prekvapivé strašidelné ticho. Svetlá na chodbe však svietili ako zvyčajne. Ako prechádzali okolo jednej miestnosti, začuli ľudské hlasy, dvere boli priotvorené, John nazrel dnu. Asi desať ľudí sedelo, či stálo v izbe s pohľadom upreným na televíziu.

„Čo sa deje?“ spýtal sa prekvapene.

Jeden z prítomných ho však zahriakol dlhým: „Psssssssst!“

John si uvedomil, že zrak všetkých prítomných uprene pozoruje televíziu v rohu miestnosti. Na obrazovke bola podobizeň hlavy indiánskeho náčelníka nakreslená z profilu. Na hlave mal veľkú čelenku z vtáčích pier. Celý výjav bol v odtieňoch čiernej a bielej farby. John bol presvedčený, že ten obraz už niekde videl. Teraz vošla dovnútra aj Jane a postavila sa k svojmu drahému. Neodvážila sa prehovoriť.

Vtom sa obraz vypol a vzápätí ožil farbami. Na obrazovke sa zjavil stôl s americkou vlajkou v pozadí. Za stolom sedel prezident Spojených štátov. Toronto bolo neďaleko hraníc, preto tu bol dobrý príjem amerických televízií. „Už to vysielajú tretíkrát!“ povedala jedna zo sestier v miestnosti, keď sa obrátila na Johna.

„Moji drahí Američania!“ začal sa prezidentský prejav, pričom hlava štátu sa tvárila skutočne vážne. „Dnes pred vás predstupujem preto, aby sme boli všetci spolu prítomní na budovaní histórie. A tým nemyslím len históriu tohto národa, ale históriu celej Zeme. Udalosti, ktorých svedkami sa stávame, nemajú v novodobých dejinách ľudstva obdobu. Bez otáľania si dovoľm oznámiť, že sme úspešne nadviazali kontakt s mimozemskou civilizáciou. Je to pre nás ľudí obrovský pokrok a skok vpred. Ešte vzrušujúcejšie pre mňa bolo, keď ma moji spolupracovníci informovali, že ide o mimozemskú civilizáciu, ktorá vznikla z pozemských koreňov! Mimozemšťanom môžeme nazývať každého neobyvateľa našej planéty Zem. Títo mimozemšťania obývajú určite všetkým známu zelenú planétu Nibiru. Tá sa počas dlhej obežnej doby vždy po dvetisícpäťsto rokoch vracia k Zemi a medzi našimi svetmi dochádza ku kontaktu. Moji drahí priatelia a susedia, chcem vás pozvať k spoločnému očakávaniu našich nepozemských bratov. Naša spravodajská služba s nimi už dlhší čas komunikuje a ich zámery sú čisto mierového charakteru. Tak ako my túžia po výmene informácií, porovnaní technológie a medicínskeho pokroku. Podľa prvých správ nás predbehli vo vývoji a veľmi radi poskytnú všetko, čo

by nám mohlo byť užitočné. Ich krajina sa nazýva Atlantis a existenciu zaznamenali už starogrécki mudrci. Atlantídu sme vždy nesprávne hľadali na Zemi, na jej skutočnú podstatu prichádzame až teraz. Poviem aj za seba, že naše očakávania sú ohromné! V týchto hodinách budem rokovať s lídrami európskych štátov, aby sme naštartovali program vzájomnej spolupráce s Atlantis. Máme približne tri roky nato, aby sme sa pripravili a dôstojne prijali našich návštevníkov. Všetci si zaslúžia účasť na podpore a príprave uvítania vzácných hostí, preto bude už od dnešného dňa spustený projekt pre dobrovoľníkov, ktorí sa môžu prihlásiť priamo na internetových stránkach Bieleho domu,“ zastavil sa s pohľadom mimo kamery. „Moji drahí Američania! Lúčim sa s očakávaním prekvitajúcej budúcnosti pre nás všetkých, Boh s vami!“ Obraz sa vypol a znova naskočil portrét Indiána.

„To je vtip?“ spýtal sa prekvapene John.

„Nemyslím si,“ povedala zdravotná sestra, ktorá stála vedľa neho.

„Prepnite to na iný kanál!“ ukázal na televízor.

Keď prepli, zvláštne spravodajstvo vysielali aj na kanadskej národnej stanici.

„Vyjadrenie guvernéra očakávame každú chvíľu,“ povedal moderátor.

„Takže to nie je vtip?“ znova sa spýtal John. Vedel, že prejav prezidenta nebol nahraný umelo. Informácie, ktoré však teraz počul, boli viac než neveriteľné a ešte ich poriadne nespracoval. Vyšiel z miestnosti ruka v ruke s Jane. Stáli mlčky a prekvapene. Práve zažívali najpodivnejší deň v ich živote - zatiaľ!

Kapitola desiatá: Neohlásená návšteva

Od verejného vystúpenia prezidenta Spojených štátov ubehol celý rok a od svadby Johna a Jane takmer šesť mesiacov. Svet očakával veľké stretnutie s obyvateľmi Atlantídy. John a Jane očakávali prvý prírastok do ich novej rodiny. Liečba v torontskom centre bola taká úspešná, že život ohrozujúce záchvaty z ich života úplne zmizli. Sami tomu nemohli uveriť, ale po čase si zvykli, pretože na to dobré sa zvyká ľahko. Jane bola v ôsmom mesiaci tehotenstva a len namáhavo dokázala plniť pracovné povinnosti. Napriek tomu ráno vstala, prichystala raňajky a rozlúčila sa s manželom. V posledných dňoch pociťoval John návaly slabosti a večer ho prepadla horúčka. Ráno zostal ležať na pohovke pozerat' televíziu. Keď sa s ním Jane lúčila, v ruke zvieral veľkú šálku horúceho citrónového čaju. Cítil neustály chlad, pričom mu bolo jasné, že podľahol chrípke. Práca v tomto stave nepripadala do úvahy.

„Pekne si poležiš a budeš v poriadku,“ utešovala ho Jane a rukou mu skúsila teplotu čela. „Ani horúčku už nemáš!“ usmiala sa.

„Bodaj by si mala pravdu,“ odpovedal a načiahol sa za škatuľou papierových vreckoviek.

„Kým sa vrátim, lež!“ prikázala.

„Aj tak nevládzem pobeňovať, mám tu svoj čaj, to mi nadnes stačí,“ odpovedal horko-t'ažko.

Vchodové dvere do ich bytu sa zatvorili a John zostal sám. Televízia hrala potichu – pustil si ju len ako

pozadie, aby ho priviedla do spánku. Oči sa mu zatvárali únavou a strácal vnímanie, ale sluch bol stále v absolútnom strehu, pričom začul aj najtichšie tóny vychádzajúce z reproduktorov. Prešlo asi päť minút – vtom sa mu k prichádzajúcemu spánku primiešal zvuk chôdze v ťažkých topánkach, ktorý prichádzal z vonkajšieho schodiska. Obyčajne by takýto zvuk nevnímal, ale dnes zaspával a všade bolo ticho. Nízka trojpodlažná bytovka ležala neďaleko priemyselnej zóny v hlavnom meste Spojených štátov. Kriminalita vo Washingtone bola najnižšia široko-d'aleko, pretože mesto s Bielym domom nemalo o bezpečnostné zložky núdzu. Napriek tomu sa zločin z času na čas objavil aj tu. John prednedávnom čítal o vylúpení bytu v susednej štvrti, preto spozornel a ešte viac nastražil uši – v dopoludňajších hodinách totiž chodby bytovky zväčša zívajú prázdnotou. Kroky stíchli

a John si po chvíli myslel, že sa mu všetko iba zdalo. Zvýšená ostražitosť ho však prebrala, postavil sa na nohy a prešiel do kuchyne, aby sa napil vody. Keď prikladal pohár k ústam začul cvaknutie zámky. Nieкто opatrne otvoril dvere a dva tlmené mužské hlasy sa o niečom zhovárali. Toto už skutočne nebolo zdanie. Johna zachvátil strach, ale aj nával adrenalínu. Mal by vyjsť z kuchyne a ukázať sa? Mohli to byť jedine lupiči a tí o svedka určite nestáli, v odraze zrkadla v predsieni uvidel mladého muža zvierajúceho v ruke krátky čierny samopal. Na hlave mal kapucňu. Muži museli mať prehľad, kedy Jane odchádza z domu, ale nechceli nič nechať na náhodu. Keď si všimli zapnutý televízor, znervózneli a obaja vošli do obývačky. Vchodové dvere za sebou zatvorili. John vedel, že je zle. Všetky jeho zmysly

pracovali ako divé a on sa snažil rýchlo niečo vymyslieť. Po pár sekundách uvažovania sa mu črtali dve možnosti. Prvá bola otvoriť okno z kuchyne a vyskočiť, alebo zliezť z tretieho poschodia. Sám však tušil, že by si polámal všetky kosti v tele, pretože okná boli takmer úplne zarovno fasády a na nejaké lezecké číslo nezostával priestor. Druhá možnosť bola čeliť lupičom, ktorí sa teraz rozdelili a prechádzali byt. John predpokladal, že sú dvaja. Jedného začul v obývačke a druhého v spálni. Našľapovali opatrne a prechádzali všetky zákutia bytu v snahe odhaliť hocikoho, kto by mohol byť svedkom ich zločinu - no tiež obzrieť cennosti. Mladá rodina skrývala úspory pod uvoľnenou laminátovou parketou v spálni. „Museli by sa veľmi snažiť, aby ich našli,“ zamyslel sa John. Ak mali skúsenosti, nebolo to nemožné. Teraz mal však väčšiu starosť o svoj holý život. Adrenalin mu pomohol celkom zabudnúť na chorobu a slabosť, ktorou ešte pred minútou trpel. Zastavil sa pri vysokom a úzkom kuchynskom pulte, ktorý predeloval miestnosť na polovicu. Celá kuchyňa bola štyri metre široká a rovnako tak dlhá. Pri chladničke v rohu bola jedna menšia skrinka a ďalšie dve skombinované so sporákom sa tiahli od dverí pri stene. Na skrinke pri chladničke, ktorá stála v protilahlom rohu miestnosti, bol otočný stojan na nože. John vedel, že je to jeho jediná možnosť, ako zvýšiť svoje šance na obranu. Potichu, ale svižne k nim skočil a vytiahol krátky pevný nôž, ktorý zväčša používal na vykosťovanie hydiny alebo rýb. Jeho špička bola mierne zahnutá nahor. Rukoväť bola čierna a celokovová. Ako sa snažil nôž v rýchlosti vybrať, pozabudol, že stojan na nože je otočný. Ten sa mierne zvrtol a zapískal. John sa úplne zasekol a znova nastrčil uši. Keď sa presvedčil, že

ho nepočuli, otočil sa a pomaly sa skrčil za drevený pult. Výhoda tejto pozície bola v tom, že sa dal obísť z oboch strán. Ak by vošiel do miestnosti len jeden muž, John by ho hravo potichu obišiel z druhej strany. Ako sa zachová, keď dôjde ku vzájomnému kontaktu, však vôbec nemal premyslené. Ďalej čupel a počúval, čo sa deje. Uvedomil si, že obaja lupiči sa dali do plného rabovania – prestali hľadať a k samotnej kuchyni vôbec nedošli. Tón ich hlasu sa postupne zvyšoval a oni postupne strácali na ostražitosti. Tu sa Johnovi začala ponúkať nová príležitosť. Obaja, teraz si bol už istý, že sú len dvaja, sa snažili prehľadávať obývačku, takže vôbec nesledovali chodbu, ktorou mohol John potichu prejsť a dať sa na únik. Mobilný telefón zostal nešťastne položený na sedačke vedľa miesta, kde predtým odpočíval. Preto nemal príležitosť zavolať pomoc. V hlave mu však začali víriť celkom iné myšlienky. Naozaj chce ujsť a zlodejom prenechať ľahkú korisť? Vedel, že proti mužom so zbraňami je bezmocný. Stále však mohol využiť moment prekvapenia. Prešlo asi ďalších päť až desať minút nerozhodnosti, keď sa jeden z lupičov vybral pravdepodobne hľadať záchod. John počul blížiac sa kroky a srdce sa mu rozbúchalo tak silno, až to bolo na hranici únosnosti. Priam cítil bolesť na prsiach od všetkého toho napätia. Muž vošiel do chodby v snahe nájsť správne dvere. Keď mu pohľad padol na kuchyňu, zastal a rozmýšľal. Potom potichu vošiel dnu a znova celkom pozorne pohľadom prechádzal celú miestnosť. Aby však prezrel všetko, musel vojsť dnu. Ako obchádzal úzky drevený pult, vynoril sa za ním John, ktorý ho starostlivo, bez akéhokoľvek hluku obišiel. Mužovi sa zazdalo, že niečo uvidel v bočnom uhle pohľadu, ale už

bolo neskoro. John mal v očiach neskutočný zápal a odhodlanie. V ruke držal nôž tak pevne, až sa mu z nej stratila všetka farba. Švihol nožom s ostrím namiereným nahor a zabodol ho mužovi šikmo do hrdla z pravej strany, pričom sa čepel' celkom stratila v mäse. V sekunde oblial prúd horúcej krvi pult aj priľahlú dlážku. Tlak krvi bol taký silný, že Johnovi vytlačilo ruku, ktorá stále zvierala nôž. Muž zastenal, ale len veľmi potichu, pretože sa zvalil na zem. Pravdepodobne presne v tej istej sekunde stratil vedomie. Krv už prúdila pomalšie, ale vytvorila poriadne špinavú mláku. John bol však stále rozohnený a príšerné spojivosti si vôbec nevšímal. Schytil malý samopal, ktorý mal muž na ramene - vedel, že zbraň nazývajú aj škorpión. Prezrel si ju a ihneď odistil poistku na jej bočnej strane. Napriek tomu, že žiadnu zbraň nevlastnil, čo-to o nich vedel. Druhý lupič bol taký zaneprázdnený prehľadávaním skriniek v obývačke, že si neuvedomil, kto za ním stojí.

„Sqeazer, pozri na tie ružové...“ zasekol sa, keď uvidel domáceho so samopalom v ruke.

„Ty hajzel zasraný!“ zakričal John, až muža trhlo od preľaknutia.

„Ne-nestrieľaj kámo... nestrieľaj...“ stál na nohách a odrazu sa rozbehol priamo voči Johnovi. V skutočnosti ho chcel iba obehnúť v snahe o útek, John však stlačil spúšť pištole a krátka dávka nábojov zložila druhého lupiča k zemi. Vesta na hrudníku celkom sčervenela a jeho oči veľmi rýchlo vyhasínali.

„Svine... tu máte, svine...“ vykrikol John a od samého vypätia sa zviezol na gauč. Napriek únave však nestrácal duchapritomnosť, načíahal sa po telefóne a vytočil 911. Polícia bola na ceste.

Necelý mesiac po svadbe mladého páru sa Johnovi rodičia rozišli. Vzťah neprešiel rozvodom, ale Johnova matka opustila otca a dočasne sa presťahovala k sestre do Seattlu. V týchto dňoch trávil Johnov otec dovolenku pri jazere Erie, ležiacom severozápadne od Washingtonu. Prenájom chatky s romantickým výhľadom mal zjednaný rok dopredu. Čo na tom, že teraz zostal sám. Nechcel si nechať ujst' príjemnú rybačku a navyše potreboval vypnúť z práce a každodenných starostí. Vedel si navariť, vedel si vyprat' - nič mu nebránilo prežiť dva týždne takmer bez kontaktu s ostatnými ľuďmi. Keď ho opustila manželka, udalosti neprijal práve najľahšie - nevidel na to žiadne dôvody. Možno aj preto sa mu vrátili problémy s vysokým tlakom a bolesťami hlavy. Pred šiestimi týždňami bol prijatý na klinike s podozrením na mozgovú príhodu. Nakoniec všetko dobre dopadlo, ale výsledky naznačovali určité zhoršenie stavu. Lekár predpísal liek warfarin, zázračného pomocníka na riedenie krvi, ktorý mal zabrániť blokovaniu ciev. Od toho času sa cítil výborne. To ráno, keď John nečakane bojoval o svoj život, sa Johnov otec vrátil z rybačky. Na brehu jazera sedel, odkedy vyšli prvé slnečné lúče. Počasie bolo vyhovujúce a ani chlad nerozohnal samotárskych rybárov vysedávajúcich po obvode jazera. Bolo také veľké, že jeden na druhého sotva dovideli a vôbec nemali šancu navzájom sa počuť. Johnov otec si na brehu vždy ticho pospevoval. Vtedy z neho doslova opadol všetok tlak a problémy, ktoré ho čakali doma. Len z času na čas si spomenul na manželku, ktorá s ním už viac nechcela byť. Zabudol na zle tesniace okná v zadnej časti ich rodného

domu, či na pokazený štartér svojho starého buicka. Tu mal len jedinú starosť a len jediný cieľ - chytiť čo možno najväčšiu rybu. Alebo aspoň niekoľko menších. Včerajší deň sa mu darilo viacej ako dnes ráno. Čím to len bude? Možno preto, že ryby v hlúčikoch migrujú po jazere a zháňajú potravu. Niekedy berú viac na jednom mieste, inokedy na inom. Nemohol to veľmi ovplyvniť; aj keď prikrmoval chutným sladkým cestom presne do miest, kde mal nahodené udice, nevytiahol viac ako dve-tri ryby. Včera veru brali lepšie. Včera ale zažil inú mrzutú skúsenosť. Keď na zapraží čistil ryby, odbehol si nabrúsiť nôž do chatky, a len čo sa vrátil, zistil, že ryba, na ktorej práve pracoval, zmizla. Nie, nebol to duch ani iná nadpozemská sila. Rybu mu uchmatol tučný strakatý kocúr, ktorého utekajúce masívne telo zazrel pri úniku do krovia. Ej, ako sa nahromžil na tú potvoru! Znova si sadol na pôvodné miesto, vedľa seba položil dlhú násadu z metly a vyčkával. Kocúr sa nevracal, preto skúsil ešte jeden trik. Na dosah položil kus ryby a čakal, či sa zlodejské kocúrisko vráti, aby ho ovalil násadou. „Ja ti dám kradnúť moje ryby!“ hneval sa a potichu frľal. Odplata mu však nevyšla, možno sa mu podarí dnes. Keď prišiel k domu, prezliekol sa a chystal sa čistiť dnešný skromný úlovok. Keď spracoval rybinu a starostlivo sa poumýval, znova vyšiel pred dom. Na kocúra, ktorý sa už neobjavil, celkom zabudol. V ruke držal fľašu piva a tešil sa výhľadu na jazero. Jeho čuch však prerušil hnilobne neprijemný rybací zápach. Bola to len chvíľka, ale okamžite kontroloval svoje šaty. Vyzerali čisto. Na svoj vek mal veľmi dobrý čuch. Zápach sa po chvíli vrátil. Teraz prišiel nato, že je spôsobený smerom vetra. Vychádzal akoby od domu. Pootáčal sa, ale nič

nevidel. „Je to vôbec možné?“ špekuloval a prechádzal dom kolom dokola. Keď ho celý obišiel, uvidel presne to, čo hľadal - kocúra. Potvora sa mihla za komínom hore na streche.

„Veď ja ti dám!“ zakričal muž nahlas.

Schytil hliníkový skladací rebrík zavesený na zadnej stene chaty. Vysunul ho, aby dočiahol až na strechu. Oprel ho o kovový odkvap a pomaly vyšiel šteblík po šteblíku hore. Našľapoval opatrne, pretože z výšok mal dosť obavy. Aj keď toto nebolo ani tri metre, nemal dobrý pocit. „Pomsta je pomsta,“ povedal si muž a postavil sa oboma nohami na mierne šikmú strechu. Našťastie sa na krytine nešmýkalo, takže našľapoval celkom odhodlane. Keď sa chytil komína v strede strechy, kocúr už trielil ku kraju a šikovne skočil na neďaleký strom. Muž zdvihol päšť, aby pohromžil, ale nemalo to žiadny účinok. Všimol si však pôvodcu zápachu, ktorý ho prilákal na kocúrovu stopu. Smradľavú rybu zo včerajšieho dňa. Na streche, kam ju kocúr vytiahol, na ňu väčšinu dňa svietilo slnko a celkom solídne zapáchala. Opatrne ju chytil za chvost a hodil cez okraj strechy na zem. „Potom ju zahrabem,“ povedal si a opatrne sa otáčal k rebríku. Cesta dole bola preňho vždy najhoršia. Na šteblíky dobre nevidel, preto len naslepo nahmatával nohou správne miesto. Podarilo sa a schádzal ešte opatrnejšie ako pri ceste nahor. Zem sa blížila a on bude každú chvíľku na pevnom. Nakoniec si vydýchol, odtiahol rebrík od strechy - ten sa odrazu uvoľnil a pohyblivá časť s hukotom spadla k zemi. Teraz mal len polovičnú veľkosť - zbalil sa v podstate sám. Johnov otec však po tom rýchlom pohybe rebríka zacítil nepríjemnú štipavú bolesť na ľavej strane hlavy. - Rebrík ho asi poškriabal, - uvedomoval si narýchlo. Oprel ho

o stenu a rukou si prichytil zranenú tvár. Okamžite so strachom zistil, že mu chýba ľavé ucho. Rebrík ho musel ušmyknúť tak rýchlo a čisto, že to takmer necítil. Ruka, ktorú držal na hlave, bola teraz celá od krvi. Okamžite mu prišlo zle a sadol si na zápražie. Vytiahol rukáv košele a tlmil ním bolesť aj prúd krvi. Ten však nie a nie zoslabnúť. Cítil sa veľmi malátne, pred očami mu preblikovali drobné svetlé body. Namáhavo sa postavil, aby sa napil vody a umyl si ranu. Keď prišiel pred zrkadlo kúpeľne, obraz, ktorý uvidel, bol strašný! Krv mu prúdila na žltú košeľu stále rovnako silno a zafarbila jej ľavú polovicu do červena. V kontraste so silnočervenou farbou bol ešte bledší ako v skutočnosti. Omotal si hlavu uterákom, napil sa vody a ľahol si na posteľ. Nohy si vyložil na perinu, aby nestratil vedomie. Tento pohyb sa naučil už v detstve. Ležal a snažil sa upokojiť. Stav sa však vôbec nezlepšoval a prichádzala naňho ohromná únava. Neborák nebol schopný rozlíšiť, či zaspáva, alebo nadobro stráca vedomie. ‚Čo to spomínal lekár, keď predpisoval ten liek?‘ vírili mu v hlave posledné myšlienky. ‚Pozor na krvácajúci úraz?‘ preľakol sa. Na warfarine bolo skutočne upozornenie: Lieky na riedenie krvi môžu zapríčiniť neustávajúce krvácanie rán. Muž zavrel oči nadobro. Zavolať o pomoc už nedokázal. Do miestnosti po chvíli vbehol tučný kocúr, aby obzrel, čo cenné môže ešte uchmatnúť. Zviera vycítilo, že jeho protivník je nadobro odstavený.

O dve hodiny neskôr vo washingtonskej Nemocnici svätého Lukáša prijali pacientku s pôrodnými bolesťami. Šlo o predčasný pôrod pod dozorom doktora a troch

sestier. Čo bolo príčinou predčasných kontrakcií, nikto netušil. Jane Andersonová ležala na posteli s kolieskami v jednej z akútnych prijímacích sál interného oddelenia. „Chcem, aby tu bol môj muž... chcem, aby tu bol John!“ rozkričala sa do telefónu, ktorý však nikto nezdvíhal. Zazvonil dobrých desaťkrát, kým sa sestričke podarilo uchlácholiť pacientku a odobrať nesterilný telefón z ruky. Vtom nastúpila poriadna várka pôrodných kříčov, ktoré sa v malých časových rozstupoch vracali. Jane zatínala zuby a pohryzla si spodnú peru až do krvi. V jej tvári sa zračila bolestivá grimasa, kým lekár nepovolil nasadenie miernych anestetík. Úľava prichádzala pomaly, ale Jane ju pocítila.

„Prečo nezdvíha telefón? Kde môže byť... mal byť predsa doma... doma...“ rozprávala ticho.

Pred necelou hodinou prechádzala po ulici, keď prišli tie doposiaľ neznáme bolesti. Bola na ceste na poštu, keď bola prinútená zastaviť na lavičke v parku, aby neodpadla. Nerozumela, čo sa deje, našťastie okolo prechádzajúca pani zavolala záchranku, len čo úplne stratila vedomie. Prebrala sa až v nemocnici. Nemohla uveriť tomu, že bude rodiť. Prišlo to tak náhle, dokonca o mesiac skôr, ako bolo v pláne. A čo John? Prečo nie je pri nej? Prečo neodpovedá na telefonáty? Nikdy ju nenechal bez pozornosti a vždy bol až prehnane starostlivý, pričom jej, samozrejme, viackrát zachránil život. Ale prečo práve dnes, keď zostal doma...?

„Sústredte sa, madam!“ snažil sa doktor upútať jej pozornosť. „Počúvajte ma, musíme spolupracovať a dieťaťko dostať na svet!“ vysvetľoval.

Jane si okamžite zoradila myšlienky a svedomito spolupracovala aj napriek bolesti na hranici únosnosti.

John bol v tom čase na policajnej stanici. Mobilný telefón nechal doma, tak ako ležal od rána. Vrátila sa mu horúčka a hlava trieštila ako divá. Potil sa a protisediacemu detektívovi musel niekoľkokrát vysvetľovať, že je to spôsobené chrípkou.

„Ako sa vám podarilo naplánovať útok na lupičov?“ spýtal sa opakovane detektív asi v Johnovom veku. Mal husté kučeravé vlasy a dlhé bokombrady.

„Nič som predsa neplánoval, jednoducho som sa bránil. Bolo to všetko otázkou sekúnd a sám neviem, ako sa mi to vlastne podarilo,“ pretrel si spotené čelo a telom mu preletel chlad.

„To, že sa vám podarilo vyviaznúť bez škrabanca a zanechať za sebou takýto masaker, je podivuhodné. Musím zistiť, či nie ste pre svoje okolie nebezpečný,“ vysvetľoval detektív.

„Bránil som svoj majetok! Svoj vlastný život! Už naozaj neviem, čo viac chcete počuť? Bol som asi šikovnejší ako dvaja vymetenci so samopalom! To je všetko,“ rozčuľoval sa ustatý John.

„Takže vy necítite nijakú ľútosť nad tým, čo sa stalo?“ spýtal sa prekvapene detektív.

„Cítim sa na umretie, potrebujem si ľahnúť a to, že sa ma niekto pred dvomi hodinami pokúsil zabiť, mi hlava momentálne neberie... pochopte, že mám skutočne dosť!“

Detektív chápal a rozumel. Johnovo právo na ochranu majetku a života mu nemohol uprieť. Obaja lupiči boli niekoľkokrát trestaní recidivisti, preto žaloba zo strany štátu nepripadá do úvahy. John bude voľný, hneď ako

dokončia správu z miesta činu. Ale aj napriek tomu bolo jeho správanie pre detektíva prekvapujúce.

„V najbližších dňoch budete mať obmedzený prístup do svojho bytu, pán Anderson.“

„Rozumiem,“ odpovedal a v duchu plánoval krátky pobyt v otcovom dome. Potom, čo sa matka odsťahovala, prekypoval nevyužitým priestorom.

„Ale inak môžete ísť,“ poskladal papiere do zložky. „Rád vám vybavím odvoz, ak počkáte zopár minút vo vestibule.“

„Potreboval by som sa zastaviť v byte po nejaké veci.“

„V poriadku, pôjdem s vami.“

Len čo dorazili do bytu, skupina forenzného oddelenia čistila obe miestnosti, kde došlo k zabitíu. Telá boli už dávnejšie odvezené do márnice. Keď John schytil cestovnú tašku a začal baliť, pohľad mu konečne pritiahol mobilný telefón, ležiaci na pohovke. Doteraz naň celkom zabudol a na svoje prekvapenie mal v menu osemnásť zmeškaných hovorov, väčšina pochádzala od Jane, ktorá bývala v tomto čase stále v práci.

Keď konečne zistil, o čo ide, hodil do seba niekoľko tabletiiek od horúčky a konskú dávku vitamínu C. Vybral sa do nemocnice, kde sa stretol s manželkou a prvorodenou dcérou Sofiou. Dieťa bolo predčasne narodené, preto muselo niekoľko dní stráviť v inkubátore, bolo však stopercentne zdravé. Manželku nezatažoval rannými udalosťami a bol rád, že si môže odpočinúť v pohodlí nemocnice, zatiaľ čo on využije otcov dom. Na svoje prekvapenie sa neskôr dozvedel o otcovej nešťastnej nehode. Vykrvácaného otca našiel miestny predajca rybích nástrah. Johnova myseľ bola

však príliš naplnená všetkými terajšími skutočnosťami, že nedokázal používať príslušné emócie. Chcelo sa mu plakať a smiať zároveň. Potreboval oddych a potreboval čas.

Keď nadišiel večer a celú rodnú ulicu obostrela tma, únava nabrala na sile a Johna sklátila do otcovej postele. Bolo to jediné miesto, kde si teraz prial byť. Od raného prepadnutia, obedného narodenia dcéry až po neskoršie zistenie nešťastného otcovho konca tento deň nepriniesol nič iné. Možno len nestihol nič iné priniesť a John tušil, že keby bol len o pár hodín dlhší, určite by sa stihlo zomlieť niečo ďalšie. Bol to ďalší podivuhodný deň v ich živote.

Kapitola jedenásta: Sofia

Pre každého rodiča je jeho dieťa výnimočné. Celé hodiny môže rozprávať o tom, aké je úžasné a iné ako jeho rovesníci. Niekedy to tak skutočne môže byť a možno to tak bolo aj v prípade malej Sofie, ktorá bola pre svojich rodičov zázrakom. Ale možno bola len úplne obyčajné malé dievčatko.

Keď ju priviezli domov, bolo to na pätnásty deň jej života. Narodila sa skôr, bola o niečo málo menšia ako

ostatné deti, ale vnímaním sveta rozhodne nezaostávala. Jej hravosť a všímavosť rodičia okamžite registrovali a pri pravidelných dávkach materského mlieka a výživy každým dňom naberala na váhe. Držanie tela pevnelo, hlavičku zdvíhala už po dvoch týždňoch a ložiť začínala v treťom mesiaci. Malej Sofii sa našťastie vyhýbali choroby a rodičia si s ňou užívali skutočnú potechu. Novej členke sa podarilo ešte spevniť rodinný kruh, ktorý bol aj doteraz plný lásky a odovzdávania. V mladej rodine Andersonovcov nastal zlatý vek. Celkom si spolu vystačili, preto nebolo divu, že prehliadali udalosti obletujúce svet. Pol roka po Sofiinom narodení sa podarilo spustiť živú kontaktnú linku Paríž - Atlantis. Za komunikačný jazyk bola zvolená angličtina pre svoju relatívnu jednoduchosť. Prvý obojsmerný audioprenos počúvalo viac ako päť miliárd ľudí. Keď sa Sofia pokúšala o prvé krôčiky, dostali sa na Zem prvé snímky odľahlej planéty, na ktorých prví známi mimozemšťania posielali vrúcne pozdravy. A keď malo dievčatko dva roky, stretnutie oboch planét bolo na dosah. Aktuálnou svetovou témou, ktorej sa dokonca podarilo pozastaviť všetky vojnové konflikty na Zemi, bola voľba pozemského vyslanca alebo, lepšie povedané, zástupcu. Mal to byť človek reprezentujúci Zem. Téma sa pretriasala tak intenzívne, že ju nebolo možné nezachytiť. John pri práci prichádzal do kontaktu s množstvom kolegov, ktorí v náruživnej debata často diskutovali, kto by mal byť tým správnym reprezentantom Zeme. Kandidátov bolo nakoniec desať a celý svet mal voliť spomedzi nich. Prvým v rade bol francúzsky minister zahraničných vecí. Bol to človek, ktorý sa veľkou mierou pričínil o vybudovanie prvého priameho obojsmerného spojenia

s Atlantis. Bol ešte relatívne mladý a dobre vyzerajúci, čo pokladal za svoju hlavnú prednosť. Podľa jeho vyjadrení musí byť zástupca Zeme reprezentatívny, čo mu, samozrejme, nikto nevyvracal. Druhým zástupcom bol istý starý mudrc pochádzajúci z Číny. Bol zvolený za kandidáta ázijskou časťou obyvateľstva. Jeho hlavnou nevýhodou bola nedostatočná komunikácia v cudzích jazykoch, no o jeho vševedomosti sa nedalo pochybovať. Tretím bol, samozrejme, sám prezident Spojených štátov, štvrtým anglický kráľ, podporovaný Britániou, Austráliou a Kanadou. Piatym bol niektorý slávny španielsky tenista a šiestou známa televízna hviezda z Hollywoodu, ktorá prekypovala skôr svojimi vnadami ako vedomosťami alebo príjemnou konverzáciou. Na siedmom mieste bol nominovaný rímsky pápež, ktorý sa však kandidatúry okamžite vzdal. Na ôsmom mieste bol muž z Iraku, ktorý mal za sebou veľkú podporu stúpcov, ale v očiach niektorých štátnikov bol neprijateľný. Hlas ľudu však rozhodol, že volieb sa zúčastniť môže. Zo Švajčiarska sa prebojoval Dr. Zweifeit, jeden z hlavných výskumníkov v CERN a na poslednom mieste tu bol nemecký kancelár, ktorého podporila väčšia časť Európskej únie.

V prvých celosvetových voľbách sa do užšieho kola prebojovali dvaja kandidáti s najväčším počtom hlasov. Na prvom mieste to bol prezident Spojených štátov a s tesným náskokom pred ostatnými minister zahraničných vecí Francúzska. Do druhého kola volieb zostával týždeň. Posledné mesiace John pracoval na opravách ocelového mosta nad riekou Potomac. Práce prebiehali takmer každý deň v týždni a už si ani poriadne nespomínal, kedy si našiel čas pre rodinu. Nakoniec sa naskytila voľná sobota, sprevádzaná nádherným počasím pred koncom

leta. Bolo piateho septembra. Po výdatnom obede si zväčša rád poležal, ale dnes sa cítil plný energie. Malá Sofia pobehovala okolo otca, zatiaľ čo Jane spratúvala zo stola.

„Ideme na prechádzku, miláčik, pravda?“ oslovil dievčatko a rozstrapatil mu čierne vlásy.

Sofia výskala a skackala od radosti v snahe vyšplhať sa otcovi na ruky. Zobral ju a postavil sa.

„Pôjdeš s nami?“ spýtal sa manželky, pričom jej pohľad odpovedal za ňu.

Jane vyzerala unaveno a John sa jej vôbec nedivil. S malou trávila každú voľnú chvíľu a náročná opatera zanechávala stopy. Dievčatko bolo veľmi živé, akoby nikdy nepotrebovalo odpočívať.

„Tak aj už viem, mamička zostane doma. Nebude nič robiť a nájde si chvíľku len pre seba. No a my ostatní sa oblečieme a pôjdeme von,“ ihneď sa vybral s malou do izby, aby ju poobliekal. Vedel si poradiť a vedel, ako ju obliecť, aby jej nebolo ani teplo, ani zima. Za štvrt' hodinky boli obaja pripravení, rozlúčili sa s mamou a už ich nebolo. Dievčatko šikovne zvládalo chôdzu dole schodmi v sprievode otca, ktorý ju pridržiaval za jednu ruku. Slnko svietilo v nepríjemnom uhle priamo do očí, hneď ako vyšli pred vchod, no jeho žiara bola hrejivo teplá. Bez rozmyslu sa vybrali, aby im lúče dopadali na chrbát. Sofia odbiehala a pozorovala všetko zaujímavé, no po chvíľke sa vždy vrátila nazad a vysvetľovala, alebo ukazovala kamienky či vetvičky, ktoré našla. Niekedy sa správala ako malý neposedný psík. John ju však neobmedzoval, a pokiaľ sa neblížila k niečomu ohrozujúcemu, nebránil jej v hre. Najviac sa tešila pri stretnutí s inými deťmi. Na ceste do parku stretávali aj

iné rodiny na prechádzke. Pri každej z nich sa pristavili a v živej debate malých ratolestí pobudli zopár okamihov. Celkom neznáme deti sa k sebe častokrát správali ako najlepši priatelia, ktorí sa len dlhšie nevideli. Rodičom tieto stretnutia vždy vyčarili tichý úsmev na tvári. Po prekonaní ďalších metrov chodníka na seba však deti ihneď zabudli. Ako pokračovali, John vyberal najlepšiu cestu, pričom sa použitím skratky šikovne vyhli predajcovi cukrovej vaty. Malá Sofia zbožňovala sladkosti, v tom sa, samozrejme, nevelmi líšila od svojich rovesníkov. Ak by im cestu skrížila pôvabná vôňa roztopeného cukru a karamelu, bolo by po vychádzke. Blížili sa k parku s preliezačkami a šmyklávkou, ktorú obľubovala zo všetkého najviac. Keď jej okolie začínalo byť povedomé, zbystrila a vzhliadala dopredu. Prestala si všímať detaily okolia a viac sledovala cieľ cesty.

O niekoľko krátkych minút dorazili na vytúžené ihrisko. John ihneď pomáhal Sofii po schodíkoch šmyklávky a ponáhlal sa chytať dcéru dole, pokiaľ sa ostatné deti v sprievode rodičov hojdali na hojdačkách, alebo točili na preliezačkách. Sofia sa šmykala. Bez prestávky behala hore a dole s ťahaným otcom za chrbtom. Ten neustále istil každý jej krok nahor, aby v momente pobehol pod šmyklávkou a dcéru chytil. Malý neúnavný dobrodruh nemal dost' ani po dvadsiatich minútach. Darmo John nahováral na iné zábavky, ktoré park ponúkal, všetko bolo márne. Vtom Sofiin pohľad upútalo niečo, čo doposiaľ nevidela. Prichádzalo to spoza stromov ako šum hlasov. Na okraji parku sa začali vynárať farebné tabuľky a plagáty polepené na dlhých žrdiach. Niesli ich a podávali si ich ľudia idúci v dlhočiznej početnej skupine. Bol to protestný sprievod. Sofia stála ako

obarená, dokonca sa zabudla poslednýkrát šmyknúť a vybrala sa dole schodíkmi, rovnako ako vyšla. Protestný sprievod mal dvoch nových členov. Dievčatko dav ľudí veľmi zaujal a pobavil. Nevedela, kam sa má skôr obzrieť. Prihovárala sa a snažila sa zapájať do pokrikov davu. Jej detský hlások sa však v tolkejšej vrave celkom strácal. Obaja potom nasledovali sprievod, ktorý smeroval k Bielemu domu.

Ľudia opakovane hlasito skandovali a ich výkrik dopĺňal potlesk všetkých zúčastnených. Upozorňovali na problémy Spojených štátov v zdravotníctve, školstve či na problémy nezamestnanosti. Protestovali proti angažovanosti štátu smerom k Atlantis.

– STOP ATLANTIS! - znelo z billboardov. – NEPLEŤTE NÁM HLAVU! – Určitá časť Američanov totiž neverila kontaktu s mimozemskou civilizáciou. Brali to všetko ako podvod s cieľom odvrátiť pozornosť od skutočných problémov. Nakoniec, nebolo by to prvýkrát, keď sa štát uchýlil k podobnému kroku.

John so Sofiou došiel až pred Biely dom. Bola to prechádzka, počas ktorej Sofia udržala svoju pozornosť a bez zastavenia nasledovala dav. Keď sa však skupina zastavila a rozdeľovala medzi zúčastnených ďalšie a ďalšie billboardy, John sa postavil stranou a Sofia potiahol za sebou. Malá sa znova začala nudiť a bolo aj očividné, že je unavená. Pochodovala skutočne dlho a navyše prebytočnú energiu vyčerpala aj neustálym pobíhaním okolo šmyklávky. John ju schytil na ruky a vybrali sa smerom domov. Malá vôbec nereptala a nechala sa pokojne niesť. Zostala celkom ticho. Cesta domov ubiehala rýchlejšie, a len čo sa slnko skrylo za vyššími korunami stromov, stáli znova pred známou

bytovkou. Sofia sa nebrala na nohy, ale John ju položil, aby vytiahol kľúče. Nechcel zvončekom obťažovať Jane, ktorá si mala najmä poriadne odpočinúť. Keď vyšli pred byt a strčil kľúč do zámky, rodinný pokoj, ktorý trval takmer dva roky, sa skončil.

Kedysi som počul, že život je ako sínusoida - priamka pravidelne kmitajúca hore a dole po časovej osi. Nič netrvá večne a dobré časy striedajú časy zlé. Kým zlé dni počítame na minúty a nevieme sa dočkať ich konca, časy dobré vždy utečú ako voda. Ich hlavnou nevýhodou je pritom otupenie našej pozornosti. Človek veľmi ľahko zabudne na to zlé. Stratí ostražitosť a to následne vedie k strate istoty.

Predtým ako John v to neskoré poobedie vošiel do bytu v sprievode svojej dcéry, netušil, čo objaví. Pohľad mu okamžite pritiahla kuchyňa, kde na zemi ležala Jane. Pokožku mala bledomodrú a tvár skrútenú v už uvoľnenom krči. Ani na sekundu nepochyboval, že je už nejaký čas bez života. Prekvapivo sa nerozbehol k jej telu, ale schytil malú Sofiu na ruky a vybral sa s ňou do jej izby. Celé telo mu akoby elektrizovalo a mierne triaslo. Všetky nervy mal napnuté a začal zhlboka dýchať, čo mu spôsobilo miernu nevoľnosť.

Nech si svoj život plánujeme akokoľvek, vždy môže prísť udalosť, ktorej nedokážeme predísť. Takýmto vopred neočakávaným míľnikom sa môžeme iba prispôbiť.

John sa so Sofiou postavil pred okno a začal maličkú utešovať. Sofia si však nič nezvyčajné nevšimla, bola stále unavená a na mamu sa vôbec nepýtala. John cez ňu nakoniec utešoval len samého seba. Vôbec nemal energiu ísť do kuchyne. Mozog mu dokonca ani nespracoval, čo

vlastne ďalej. Až po hodnej chvíli sa mu podarilo vytiahnuť telefón a vytočiť číslo.

V duchu si stihol vyčítať svoju nepozornosť. Nepochyboval, že Jane sa vrátil jeden zo záchvatov. Pred liečbou nikdy nezostávala bez dohľadu, no posledné roky sa záchvaty stratili a s nimi zmizla aj všetka pozornosť. Privolaná sanitka len konštatovala smrť spôsobenú zastavením dýchania. Žena upadla do bezvedomia, skôr ako cítila, že sa blíži nebezpečenstvo, aj keď neutíchajúca únava mohla byť varovnou predzvestou. Ako sa neskôr zistilo, liečba elektrickými impulzmi síce uľavila Jane od záchvatov, ale bolo to spôsobené len vybitím organizmu pri ich nahromadení počas liečby. Vtedy ich mávala každý deň. Nešlo akokoľvek kontrolovať obdobie, keď sa mali znova objaviť. Teraz bolo už na všetko neskoro a Johnov život sa mal nadobro zmeniť. Zostávalo len čakať, ako sa tejto zmene prispôsobí.

Kapitola dvanásta: Koník

Nastali tri mesiace ticha.

Keby som sa teraz Johna spýtal na to, čo prežíval v dňoch a týždňoch, ktoré nasledovali, nedokázal by o tom rozprávať. Možno by si dokonca ani nevedel vybaviť, čo sa vlastne stalo. Nešťastné udalosti musíme vypudiť z našej mysle. Je to kľúč k zdravému rozumu. Najhoršie bolo, že za strojcom všetkého nešťastia videl seba. Johnova matka sa po Janinej smrti vrátila do Washingtonu, aby synovi pomohla s dcérou. No Janini rodičia na neho celkom zanevrelí a prerušili s ním kontakt. Smutné bolo, že Johna skutočne obviňovali zo smrti svojej dcéry a dokonca nechceli vídať ani malú Sofiu. Bolo toho tak veľa nového, s čím sa musel zmieriť a čo doteraz nepoznal. Okamžite po nehode skončil s prácou a zostal doma s dcérou. Umožnili mu to úspory z lepších časov. Teraz boli obaja zabezpečení na pomerne dlhý čas. Dievčatko malo navyše strach zostať samo a starú mamu nevelmi prijímalo, nech sa snažila akokoľvek. Zostával jej jedine otec. Dvojica sa po čase veľmi zblížila a malá Sofia na matku zabudla. Pre také malé dieťa to bolo v poriadku a navyše lepšie ako

neustály smútok zo straty. Ten prežíval už iba John, ktorý sa nevyhol návštevám psychológa. Na doktorovu radu odstránil z bytu všetky fotografie a veci pripomínajúce Jane. Bolo to len dočasné, ale pomohlo to prekonať prvé mesiace od manželkinej smrti. Musel si, skrátka, zvyknúť na jej neprítomnosť, pričom bolo dôležité byť silným rodičom. Sofia bola teraz tá, na kom záležalo najviac.

John si takmer neuvedomil, že sa blížili vianočné sviatky. Všadeprítomní Santa Clausovia a girlandová výzdoba pouličných lúčov však boli predzvestou Štedrého dňa. Rodič na plný úväzok musel zaobstarat' darčeky s prekvapením. Johnova matka sa vrátila k svojmu novému priateľovi, preto požiadal staršiu susedu na dôchodku, aby Sofiu postrážila, zatiaľ čo nakúpi všetko potrebné. Pani Margot vďačne prikývla, pretože mala deti rada, aj keď sama žiadne nevychovala.

John sa rozlúčil a vyrazil do ulíc. V prvých krokoch ho prekvapil podvečerný chlad, keď prechádzal parkoviskom k autu bez zimnej bundy. Mal namierené k obchodnému centru na okraji mesta. Dvojpodlažná budova mala tvar podkovy a okolo hlavnej pasáže v nej boli natlačené malé aj väčšie obchodíky. Miesto, kde nájdete takmer všetko. John sa ponevierať medzi jednotlivými obchodmi a na polceste si doprial malé rýchle espresso v jednej z kaviarní. Obyčajne nakupoval tak ako každý muž. Už pri vstupe do obchodu vedel, čo potrebuje, a nikde sa zbytočne nezdržoval. Nebolo divu, že za dvadsať minút prešiel všetky hračkárstva aj obchodíky s detským oblečením. Nakúpil niekoľko kúskov súpravy na doma, nohavice a ružovú bundičku. No nezaujala ho ani jedna hračka, na ktorú natrafil. Na väčšinu z nich nemala Sofia správny vek a ostatné boli na prvý pohľad odpudivé.

Prepadol ho smútok a nechut'. Nechcel sa vracat' domov bez hlavného daru. Štedrý večer mal prísť za necelý týždeň a možnosť odísť od dcéry nebola vždy jednoduchá. V podzemnom parkovisku naložil tašku s nákupom do kufra auta a ešte raz sa vybral na obhliadku predajní. Teraz pomalšie a mrzutejšie ako prvýkrát. Myslel si, že tolko predajní ponúkne aj nejaký nápad, no márne. Keď už celkom strácal nádej, vo výklade jednej predajne, ktorá rozhodne nebola hračkárstvom, uvidel zaujímavý predmet. Na policiach stáli vyrezávané zvieratá, bábky a podobné predmety ručnej výroby. Na prvý pohľad vyzerali skôr na ozdobu ako na hranie. Čo Johna zaujalo, bol vyrezaný drevený hojdací koník. Nebol ani nízky, ani vysoký a pre Sofiu by bol dokonalý. Vyzeral veľmi jednoducho, no pri bližšej obhliadke to bola poctivá ručná práca. Drevo bolo masívne a pevné. Sedadielko bolo drevené, potiahnuté vyplnenou mäkkou látkou. Ako malý chlapec mal na túto hračku najlepšie spomienky. V puberte sa však hračiek doma zbavili. Po obhliadke koníka sa veľmi potešil a ihneď sa rozhodol pre kúpu, pričom ho neodradila ani vyššia cena. O malú chvíľu natešený kráčal k autu. Koníka odložil do komory na chodbe, aby ho malá Sofia nezazrela. Chcel jej pripraviť čo najväčšie prekvapenie. Dievčatko ho vívalo s natešeným úsmevom. V rúčke podávalo čerstvo nakreslený obrázok seba a otca, držiacich sa za ruky. Aj po krátkom odlúčení si otec dcéru mocne vystískal. Mala takmer dva a pol roka. Veľmi pekne rozprávala a hodnú chvíľu vysvetľovala, čo robili s tetou Margot počas jeho neprítomnosti. Naviazala sa na otca skutočne pevne a na prvý pohľad nevyzeralo, že by dieťaťu čokoľvek chýbalo.

Počas týždňa John všetky darčeky starostlivo zabalil a pripravil do skrine k vianočnému stromčeku. Vytiahnut' ich mienil na poslednú chvíľu, aby sa zjavili akoby zázrakom. Celé štedrodenné popoludnie pripravoval vianočné dobroty, pričom nahotovil niekoľko nepodarených koláčikov. Aj keď im chýbal správny tvar, chutili výborne a Sofia sa tešila z každého kúska. Mala oblečenú starú, nožnicami skrátenu zásteru a s vareškou v ruke otcovi usilovne pomáhala. Vianočné pečivo bolo hotové a v rúre sa už piekol vianočný moriak. John na ohni varil zemiaky, aby neskôr dorobil zemiakovú kašu so zeleným hráškom. Na dokončenie všetkého podľa receptu potreboval viac sústredenia, preto usadil Sofiu pred televíziu s rozprávkou. Našťastie vystihol čas, keď bola malá dostatočne zabavená a začínala sa prejavovať jej únava. Preto sa nebránila a ticho zasedela na gauči. Vonku sa zotmelo a John poslednýkrát podlieval moriaka.

Skôr než na stôl prestrel výnimočnú večeru, preobliekol Sofii najkrajšie šatôčky a sebe čisté nohavice a košeľu. Slávnostná večera prebiehala iba pri sviečkach, ako bolo vždy u Andersonovcov zvykom. Keď uvidel dcéru s natešeným výrazom a iskričkou radosti, ako si obzerá pripravený stôl, do očí sa mu vtlačili slzy smútku. Vedel, že ich rodina už nikdy nebude úplná. Rýchlo si pretrel oči a usmial sa na malý zázrak sediaci oproti nemu. Našťastie Sofie sa smútok nijako nedotýkal a úprimne sa tešila. Na tanieriku mala naporcované morčacie mäso, okolo stálo množstvo koláčikov a v poháriku bola pomarančová šťava. Pokojne papkala a John si rovnako doprial starostlivo pripravenú hostinu. Varenie mu nikdy nerobilo

problém, keď našiel recept, vedel si poradiť. Nemal, samozrejme, tú zručnosť, ktorú by získal častejším opakovaním, ale aj napriek tomu sa jeho výtvor dal pokladať za podarený.

Keď sa obaja nasýtili, prešli do obývačky. Pred oknom stál stromček, ktorý John ozdobil pred dvomi dňami. Teraz však pod ním stálo niekoľko balíčkov. John rýchlo pripravil balíčky, keď usadil Sofiu k stolu. Vo väčšine rodinách bolo zvykom otvárať darčeky až nasledujúci deň ráno. To by však nevydržal a už teraz sa tešil na Sofiinú radosť. Stále mal túžbu dcéru tešiť

a prekvapovať. Psychológ by z tohto správania určite mnoho vyčítal, ale na tom teraz nezáležalo. Koník stál obďaleč, a keďže sa ho Johnovi nepodarilo zabaliť, nechal ho voľno postávať. Bol celý nalakovaný jemnou hnedou farbou. Sofia si s otcovou pomocou rozbalovala balíčky, aj keď nevelmi rozumela, o čo ide. Koníka si však takmer nevšimla. Nakoniec to John nevydržal a na svoj hlavný darček upozornil. Dcéra však nebola zvláštnemu daru nijako naklonená. Keď ju vysadil do sedla a pomaly kolísal, dievčatko sa očividne nudilo a chcelo ísť čím skôr dole. Po chvíli sa ju darovaným koníkom snažil zaujať znova, ale s rovnako márnym výsledkom. Prehrabala sa v novom oblečení a posadila sa pred televízor. John očakával úplne inú reakciu, ale zmieril sa s tým, že jednoducho neuhádol, čo dcéru poteší. Nakoniec, nebolo to koniec sveta. Keď posedeli v obývačke len pod diódovým osvetlením vianočného stromčeka, malá Sofia zaspala. Celý deň bol nabitý upratovaním, pečením, jedením a hraním - nebolo divu, že ju premohla únava. John nechal dcérku chvíľku poležať na kolenách, potom ju preniesol do jej izbičky. Bolo asi deväť hodín večer.

Len čo zostal sám, prepadal ho smútok a osamelosť. Pohľad uprel na nezdarený darček. Koník stál pri sedačke a prvýkrát sa mu nezdal taký úžasný ako pred šiestimi dňami v obchode. Jeho laková farba vedľa farebne osvetleného stromčeka pôsobila fádne a nezaujímavo. V očiach malého dvojročného dieťaťa mohol ten kus dreva znamenať všetko možné, len nie milovanú hračku. Možno teraz konečne na niečo prišiel. Možno dával Sofii niečo polovičaté. Okamžite dostal nápad a vyskočil na nohy. V chodbe pri dverách nazrel do skrine za tašku s náradím. Vybehol pred byt a prehľadával komoru. S každým návratom do obývačky si niečo priniesol. Všetko starostlivo poukladal na zem. Pod koníka rozprestrel hrubú igelitovú fóliu. Stolík posunul celkom pred televízor, aby získal priestor. Nakoniec priniesol tri plechovky s farbou. Červenú, zelenú a modrú, ktoré tiež postavil na igelitový podklad. Plechovky opatrne pootváral a do ruky chytil stredne veľký štetec, ktorý používal na bielenie stien. Presnejšie na dotieranie ťažšie dostupných plôch. Mal drevenú rúčku a kovový rám okolo štetín. Musím podotknúť, že John doteraz nikdy nemaľoval žiadny obraz ani nič podobne tvorivé. Na umenie tu vždy bola skôr Jane. Jemne ponoril koniec štetca do modrej farby a na oboch bočných stranách dreveného koníka urobil niekoľko pozdĺžnych modrých vlnoviek. Pri pohľade na svoje začiatky ho zamrazilo. No štetec namočil znova a na hlavu koníka spravil dva malé kruhy, ktoré mali predstavovať oči. Modré nevyzerali vôbec zle, ale aj tak ich ešte prešiel zelenou farbou. Predtým však štetec starostlivo vyutieral do pripravenej handričky. Teraz vyzerali ešte lepšie a on plný odhodlania pokračoval v úprave drevenej hračky. Farba na

lakovanom povrchu veľmi dobre držala, a keďže naberal na štetiny len minimálne množstvo, nikde nevznikali stekance. Keď pomaloval koníka z oboch strán, pričom nechal vyniknúť fantázii a na realnosť diela nebral ohľady, namočil štetec do poslednej farby. Bola krvavočervená a pripomenula mu boj o život, ktorý sa odohral pred necelými tromi rokmi aj v tejto miestnosti. K prednej časti koníka na jeho ľavú stranu namaľoval veľké červené srdce. Umiestnil ho pod drevený krk a opatrne vpísal do srdca meno SOFIA. Teraz bolo všetko hotové. Práca aj

s prípravou mu trvala necelú hodinu. Bol s výtvorom nadmieru spokojný a celého koníka niekoľkokrát obišiel kolom dokola, aby sa uistil, že mu už nič nechýba. Myslí si, že výtvor mohol malé dieťa skutočne potešiť. Koník nabral na zaujímavosti a už nepripomínal len plochý drevený obrys zvieratá. Akoby dostal hĺbku a určitý životný náboj, ktorý tak potreboval. Na koniec decembra teplota dosahovala prekvapivých desať stupňov Celzia. Tento rok ešte ani raz nemrzlo. John opatrne preniesol výtvor na balkón obývačky, aby farby pekne vyschli. Keď upratol všetky pomôcky, prepadla ho únava a čím skôr zaliezol do postele.

„Papucky, ocko, papucky,“ ozýval sa jemný Sofiin hlások. Slnko už bolo vysoko na oblohe, aj keď zatlačené v hustých mračnách. Ťažko rozlepil unavené oči s pohľadom na dievčatko. Noc pominula a nastal Prvý sviatok vianočný. Dcéra držala otcove plátenné prezuvky s kožuštinovou výstelkou a ťahala ho z postele.

„Miláčik, ty už si hore?“ posadil sa na okraj postele. Prekvapene zistil, že už je preč desiata hodina

predobedom. Dcéru vyniesol na rukách zo spálne s úmyslom pripraviť raňajky. Vtom si spomenul na svoj večerný projekt, posadil Sofiu na stoličku do kuchyne a šiel po koníka. Priniesol ho priamo k jej nohám a malá pri pohľade na zaujímavý výtvar zajasala radosťou. V očiach mala úplne iný záujem ako včera večer a okamžite sa hrnula k novej hračke. Ručičkami spoznávala každý ťah štetcom. Prštekou skúmala rôznofarebne nakreslené oči. Pričom sa okamžite pokúšala koníka sama rozhojdať. Keď ju John vysadil do sedla, bola veľmi pokojná a šťastná. Otca záujem o dar veľmi povzbudil a vôbec nenaliehal na ukončenie hry. Nechal ju pobaviť sa a až neskôr ju znova posadil za stôl, aby sa naraňajkovala. Keď ju krmil miešanými vajíčkami a salámou, musel predstierať, že každé druhé sústo dostáva koník. Po raňajkách koníka spoločne potlačili až k Sofii do izbičky, kde ho zoznámila s ostatnými staršími hračkami. Hrou strávili taký dlhý čas, že celkom zmeškali obednú hodinu. Nebolo to však na škodu, pretože dnes raňajkovali veľmi neskoro. Vonku sa ochladilo a pred oknom poletoval prvý jemný sneh. Zachytil sa na okenici a tráve pod domom. Na ceste sa však okamžite topil. Teplota sotva dosahovala bod mrazu.

Kapitola trinásta: Jack Daniels

Vianočné sviatky sú často príležitosťou na rôzne návštevy. John sa posledné mesiace tlačil spoločensky do úzadia. Nestretával sa s nikým okrem matky a niektorých susedov. Asi v polovici týždňa medzi Štedrým dňom a Silvestrom nebol na žiadnu návštevu pripravený. Len čo večer uložil Sofiu do postele, pri vchodových dverách sa ozvalo krátke zazvonenie, a keby sa po pár sekundách nezopakovalo, myslel by si, že sa mu to len marí.

„Kto to už len môže byť?“ pýtal sa v duchu, ale odpoveď skutočne nenachádzal. Keď otvoril dvere, na rohožke stál kolega Peter, s ktorým pracoval na fuške opravy mosta cez rieku Potomac. Nepoznali sa nijako zvlášť dobre a okrem bežných každodenných fráz si toho veľa nepovedali. Peter, ktorého druhé meno John v skutočnosti nepoznal, bol asi jeden z tých ľudí, ktorých príchod Vianoc naplní energiou pomáhať druhým. Očividne si na svoj dobrý skutok vybral Johna s úmyslom navštíviť osamelého blížneho. Ten o návštevu nestál, ale bol natolko slušný, aby host'a nenechal postávať na chodbe. Volky-nevolky návštevu prijal. Upozornil ho na tlmenie hlasu, pretože práve uložil malú, a sadli si spoločne do obývačky. Nech bol Petrov príchod Johnovi akokoľvek proti srsti, s odstupom času musel uznať, že nebol stratou času. Televízor ticho hral a potom, ako host' vyložil na stôl fľašu Jacka Danielsa, John priniesol pár pohárov. Keď si vypili prvú dávku tmavého nápoja, príjemne štipajúceho na jazyku, John si spomenul na rady psychológa, ktorý niekoľkokrát opakoval, aby sa nezatváral do seba, ale pokračoval v bežnom živote. Keď dopili ďalšie dva poháre, obaja začali troška hlasnejšie debatovať o výsledkoch hokejistov z Capitals a pri

štvrtom si John utrel prvé slzy. Zaplavila ho melanchólia, ale započúval sa do Petrovho rozprávania a odrazu sa celkovo cítil lepšie. Pevnou rukou nalial do oboch pohárov z tmavej fľaše a uvedomil si, že Peter bude jedným z tých chlapov, čo pri určitej dávke alkoholu neprestanú rozprávať. Z práce ho poznal ako človeka zväčša tichého a hlbavého. John vedel, že Peter má rodinu a asi aj niekoľko detí. Vedel, že bude o takých päť rokov starší. Pri práci zastával skôr menej dôležité úlohy, ale plnil si ich svedomito. Bol šedým priemerom a nikdy sa nedali do reči viac ako dnes večer. Po niekoľkých minútach nastala chvíľa trápneho ticha, ktorú sa Peter opakovane pokúšal prerušiť. Vtom sa postavil a ťahom ruky odostrel pravý záves, ktorý kryl väčšiu časť okna. Na oblohe sa zjavil mesiac, ktorému do úplného splnu privela nechýbalo. Vedľa neho žiarila zelená planéta asi v polovičnom priemere. Bolo však očividné, že v skutočnosti vedľa seba dve telesá nepoletujú. Nibiru bola ešte o poznanie ďalej ako Mesiac.

„Je to skutočne neuveriteľné, nemyslíš?“ obrátil sa na Johna.

„Tá planétka? Nejako to nesledujem,“ odvetil a prepol televízor o niekoľko programov ďalej.

„Fakticky? Tak to si asi jediný, kamarát,“ počastoval Peter kolegu pacnutím po ramene a znova si sadol na pohovku. „Mňa to normálne fascinuje. Je neskutočné, že sa takéto niečo deje. Ja tomu niekedy až prestávam veriť,“ usmial sa host’.

„Čo ak je to len obyčajný podvod?! Niekde som o tom čítal.“

„Ó, to nie! Tomu never!“ kontroval Peter teraz vážnejšie.

„Ale ako potom vysvetlíš, že na planéte odbiehajúcej ďaleko do vesmíru existuje nejaký život, nieto ešte ľudia?!“

„Ty si o tom nepočul? Chlape, ty o tom skutočne nič nevieš a ja som si myslel, že len kecaš,“ pobavene pokračoval host'.

„No tak vysvetľuj, keď si taký zbehnutý,“ John naliel obom za ďalší pohár.

„Celé to vysvetľuje, prečo je planéta na pohľad zelená,“ pokračoval Peter, len čo si uchlipol zo širokého pohára.

„Pod povrchom je obrovská zásoba zelenej tekutiny, ktorú na Atlantíde nazývajú gaudium. Tvorí absolútnu väčšinu vnútra planéty. Gaudium je na niektorých miestach plášťa zahrievané jej jadrom a premenené na plyn, ktorý sa odparuje. Tento plyn vlastne konzervuje stratosféru Atlantis a udržuje povrch v konštantnej teplote.“

„Takže okolo celej planéty je vrstva plynu?“

„Áno, presne tak. Je to ako skleník so stabilnou teplotou.“

„A čo potom dýchajú? Majú vôbec vodu ako my?“ ďalej vyzvedal John.

„Kdeže vodu! Tú vôbec nepotrebujú, keď majú gaudium. Je to tekutina na podobnej báze, ale pritom je oveľa bohatšia na energiu. V plynnom skupenstve sa dá dýchať, v tekutom piť a dajú sa pod ňou pestovať rastliny. Ako som hovoril, majú ju všade - pod celým plášťom planéty.“

„Gaudium?“

„Presne tak to volajú. Ale vieš, čo je najúžasnejšie?“

„Máš niečo úžasnejšie ako toto?“

„Haha, kamarát, tak počúvaj!“ znova si odpil z pohára, až kým ho nevyprázdnil. Jazyk sa mu už mierne zasekával o podnebie a slová zneli síce celistvo, ale mierne kostrbato. John bol na tom presne rovnako. Oťapený a spokojný.

„Ešte dáme?“ spýtal sa ako zodpovedný hostiteľ a okamžite nalieval. Stále pomalšie a nemotornejšie ako predchádzajúci raz.

„Gaudium robí Atlant'anov prakticky nesmrteľnými!“ prehovoril Peter so všetkou pompéznosťou.

„Tak tomu už naozaj neuverím!“

„Je to skutočne tak. Tekutina má tolko energie, že obnoví všetky poškodené bunky. Či už zo staroby, alebo choroby.“

„Takže nemôžu zomrieť?“

„Ak to porovnáš s nami, tak akoby nemohli. Kým mi pomocou našich liekov žijeme sotva stovku rokov, oni s gaudiom žijú aj niekoľko tisíc rokov!“ napil sa z pohára a nemotorne ho s buchnutím položil na stôl.“ „Prepáč, prepáč!“ započúval sa, ale malá Sofia bola ticho, preto pokračoval. „Tiež majú, samozrejme, nehody, ktorým sa nedá zabrániť, alebo niekoľko chorôb, ktoré majú extrémne rýchly priebeh. Rýchlejší, ako je liečivá sila gaudia. Vyskytuje sa to ojedinele, ale stáva sa to.“

„Takže smrť si vždy nájde cestu!“ povedal ticho John, ktorý si ihneď vybavil manželku. Najmä všetky tie roky, keď jej záchvaty spôsobovali zastavenie srdca alebo dýchania. Všetky tie opakované oživovania, ktoré robil, aby ju udržal nažive. Všetko preto, aby nakoniec zomrela na nedostatok pozornosti - ak sa to tak dalo nazvať.

„Presne tak, ak máš zomrieť, nič ťa nezachráni.“

„A sú to naozaj ešte ľudia?“

„Sú to ľudia ako my. Na planéte sú od večných vekov. Podľa nich už milióny rokov! A vždy sa v presne rovnaký čas stretne. Vždy sme o niečo vyspelejší, ale tak isto aj oni.“

„Nebude z toho nakoniec vojna? O čo im ide?“ spýtal sa troška nešikovne John.

„O nič im predsa nejde, planéty sa k sebe priblížia vždy rovnako,“ zasmial sa John a oprel sa hlboko do pohovky.

„Ako to vlastne všetko vieme?“

„O tom, že sme spolu nadviazali spojenie, si, dúfam, počul?!“

„Hej, to áno, viem o tom.“

„Obyčajná výmena informácií. A vieš čo? Dokonca sľúbili dávku gaudia pre každého, kto o ňu zažiada. Bežné choroby ako rakovina? Tak s tou si gaudium poradí ako nič. Predstav si ten zoznam žiadateľov!“

„Fakt to dokáže vyliečiť aj rakovinu?“

„Podľa toho, čo vieme, nemal by to byť problém. Takúto chorobu na Atlantis ani neriešia. A ani ostatné, na ktoré tu denne hynieme.“

„To je neskutočné!“ tichým hlasom zakončil John s myšlienkou na liečbu pre Jane, ktorá mohla pomôcť a zachrániť jeho milovanú ženu, ale blížila sa k Zemi tak strašne pomaly.

„Veď ti hovorím, aké neuveriteľné! Zelený zázrak pre tento svet! Konečne niečo, čo všetko obráti na lepšie!“ Peter mal pravdu, pretože v poslednom roku sa skončila väčšina vojnových konfliktov. Akoby sa svet sústredil na niečo väčšie.

V stále hlasnejšej debata pokračovali, až sa priblížila polnoc. Dno fľaše Jacka Danielsa bolo tiež na dosah a oboch prepadala únava.

„Musím sa ti poďakovať. Fakt som rád, že si prišiel. Je to už nejaký čas, čo som sa s niekým takto pohováral,“ povedal ospalý hosťiteľ spokojne.

„Ešte o niečom som chcel,“ pokračoval Peter. „Nie som tu úplne náhodou.“

„Ako to myslíš?“

„Chcel som ťa požiadať o pomoc. Nevieť, či si počul, ale od nového roku sa chystá väčšia previerka a oprava nadzemnej dráhy. Výmena niektorých častí koľajiska a podpier. Predák nás rozdeľuje do dvojíc s postupným plánom činností,“ vzhľadom na okolnosti rozprával Peter až prekvapivo usporiadane.

„A mne chýba parták. Ak zostanem sám, prídem o fušku. Živím tri deti, John. Nikoho zručnejšieho ako ty nepoznám.“

„Takže chceš, aby som sa vrátil do práce?“

„Prosím ťa o to, kamarát!“ vstal Peter s úmyslom rozlúčiť sa.

„Počkaj, nechod' nikam. Je úplná noc, zostaň radšej do rána tu. Sadni si, prinesiem ti nejakú deku,“ vybral sa John do spálne.

„Počúval si ma?“

„Vieš, kde je problém?“ odpovedal, len čo sa vrátil s prikrývkou. „Nemôžem nechať malú samu doma.“

„O tom viem, pomôžem ti. Moja sestra robí v jasliach neďaleko, vybavím ti miesto, čo aj od zajtrajšieho rána,“ Peter sa po týchto slovách zviezol z gauča na zem.

„Hoho, len sa neunáhlime!“ pomohol mu John nazad na pohovku. „Vyspime sa na to a ráno sa pohovárame.“ Peter držal už zatvorené oči a jednu nohu položenú na zemi. Ščasti prikrytý dekou ihneď odľukoval.

John si opláchol tvár a napil sa čistej vody. Predtým ako zaspal, ešte usilovne rozmýšľal nad tým, čo urobí. Ešte viac sa mu však vynárali myšlienky, čo by mohlo byť, keby Nibiru prišla skôr.

Kapitola štrnásť: Pondelok

Hrubý prešívaný kabát poskytoval dostatočnú ochranu aj proti ľadovému vetru, ktorý tiahol ulicami Washingtonu. Bol podšitý hnedou kožušinou a zapnutý až vysoko ku krku. Zvárači stáli na improvizovanom drevenom lešení

a každé dve minúty postúpili o meter a pol ďalej. Nie všetky miesta konštrukcie potrebovali opravu. Kde sa však ukázal spoj ako oslabený, tam musel zvárač stráviť dobrých desať minút až celú hodinu. Pracovalo sa vo dvojiciach vo výške štyri a pol metra. Keď jeden zvárač pracoval, druhý ho istil a dodatočne začistil miesto zvaru ocelovou kefou. Fľašu s plynom nosili na striedačku pripevnenú k popruhom na chrbte. Nebola veľká, ale zato dost ťažká. Dospelý muž sa s ňou pohyboval nemotorne ako potápač na súši. Pod nohami prechádzali stovky áut a lešenie sa z času na čas otrasmi úplne zachvelo. Nikdy však nie tak mocne, aby pevnú ruku vyviedlo z rovnováhy. John pracoval v tomto remesle roky a určite patril k najlepším. Zvarený pás bol jeden presne taký ako druhý. Ani čo by ich robil podľa pomyselnej šablóny alebo rukou robota. Hlavu mu zakrývala čiapka s chráničmi uší a na tvári mal zväračskú masku, ktorá bola červená, len prieszor bol modrastý až fialový. Pokojne sa ňou mohol pozerat' do plameňa zväračky, ale neublížilo by mu ani najostrejšie slnko. Na chodníkoch popri ceste ležala centimetrová vrstva udupaného snehu, ktorá svoju bielobu stratila už veľmi dávno. Ľudia z času na čas pohliadli hore na robotníkov, ktorí opravovali ocelové vedenie nadzemnej dráhy jednokoľajky. Po chvíľke však pokračovali ďalej. Bol pondelok dvanásteho januára a vianočná výzdoba bola už nejaký čas stiahnutá v skladoch. Mesto sa vracalo do svojich cezročných koľají. Práca dnes šla Johnovi a Petrovi skutočne od ruky. Nenastalo ani poludnie a mali opravenú väčšiu časť ako za celý minulý piatok. Keďže boli platení od opravených metrov, nebolo divu, že sa im rýchlosť vyplácala. Vždy však museli brať ohľad na kvalitu vykonanej práce. Ak by

sa po ich nedokonalej oprave vedenie vlaku oslabilo, šlo o ľudské životy. Pred opätovným spustením vlaku do prevádzky však malo prebehnúť niekoľko kontrol a záťažových skúšok. V tomto úseku zväral John, pričom Peter čupel vedľa neho a oboma rukami mu nadľahčoval fľašu s plynom. Boli k sebe pripútaní a Peter mal od pása priviazanú skobu priamo k oceľovej konštrukcii. Aj napriek tomu sa táto práca dala označiť za veľmi nebezpečnú. Johnovi sa úrazy našťastie vyhýbali. Postupne sa dostali až pod obrovský dopravný most, ktorý sa tiahol nad železnicou. V tomto úseku bol taký hluk a otrasy, že prácu museli až bizarne spomaliť a viac sa sústrediť na každý krok. Neprijemné tiež bolo, že sa nemohli ani poriadne dorozumieť, preto využívali gestikulácie rúk, ktoré boli v hrubých rukaviciach nepresné. John mal vo vrecku kabáta mobilný telefón, ktorý však nemohol začuť vyzváňať, aj keď cengal už hodnú chvíľu. Každá dvojica pracovníkov mala pridelenú jednu vysielaciu, ňou dostávali inštrukcie od vedúceho prác. Bola pripevnená na Petrovom opasku a tiež niekoľkokrát opakovane zapraskala. Jej ohlasy si Peter nakoniec všimol, odopol sa od Johna a podišiel niekoľko metrov nazad, kde prechádzajúce autá nerobili taký ruch. Až teraz mohol začuť správu z centrály. Keď si vypočul niekoľko viet, rýchlym krokom sa vracal k Johnovi, aby mu vysvetlil, že musia končiť. John spočiatku nerozumel, ale celkom mu stačilo začuť jediné slovo. Ťažkú fľašu s plynom zhodil na drevený podklad a okamžite vytrielil k najbližšiemu rebríku. V dlhom kabáte a na vratkom lešení sa nebežalo najlepšie, to mu však vôbec neprekážalo. Pri prvom rebríku zliezol na ulicu a utekal pomedzi ľudí - celkom ignoroval ťažké

podmienky a únavu. Až keď dobehol k autu asi dva bloky od miesta kde pracovali, zhodil kabát na zadné sedadlo a vyštartoval, ako to len šlo. Na uliciach sa mierne šmýkalo, ale on nikdy nešiel istejšie a pritom tak rýchlo. Celé vnútro mu pulzovalo a strach mu skrz adrenalín dodával potrebnú energiu. Sofia! To počul od Petra. Sofia a nemocnica. Tieto dve slová v jednej vete ho vystrašili dost' nato, aby prestal brať akékoľvek ohľady a uháňal do škôlky, kde malú ráno vyložil. Musel sa uistiť, čo sa vlastne stalo, či je dcéra na ošetrovni, alebo skutočne v nemocnici. Znova mu ani len nenapadlo siahnuť po mobilnom telefóne, s ktorým sa nikdy skutočne nezžil. O dvadsať minút šmykom zastavil pred škôlkou a vybehol v ústrety nízkej oranžovej budove. Od učiteľky sa dozvedel, že Sofiu previezli do Nemocnice svätého Antona, pričom niekoľkokrát opakovala, ako veľmi ju to mrzí a modlí sa neho aj za dcéru. Len čo začul, že privolaná sanitka riešila Sofiino zastavenie dýchania, takmer sa neudržel na nohách. Nemohol nič, len pokračovať. Opäť skočil do auta a pedál s plynom pritlačil až na podlahu. Kolesá starého forda sa na zmrznutej ceste niekoľkokrát pretočili, kým sa auto pohlo. Vedel, kde sa nachádza najbližšia nemocnica. Vo Washingtone vyrastal a poznal ho skutočne výborne. Len si nevedel za nič na svete spomenúť, či sa nemocnica, ktorú má na mysli, skutočne volá Nemocnica svätého Antona, preto len dúfal, že ide správnym smerom. Počas jazdy dvakrát nebezpečne predchádzal, aby sa nedostal do zápchy, našťastie sa nikomu nič nestalo a policajné hliadky neboli práve poruke. Pred recepciou vynovenej nemocnice bol obrovský nápis dokazujúci, že je na správnom mieste. Keď mal podísť k prijímaciemu pultu,

zamrzol práve tak, ako keď vedel, že stratil milovanú manželku. Zastavil sa a nevedel pokračovať. Len sa nadychoval a presviedčal sám seba, že toto je iný prípad, že toto sa neskončí rovnako. Nie dnes! Nakoniec sa odhodlal a spýtal sa, či prijali jeho malú dcéru s akútnym stavom. Sestra sa pozrela do papierov a ihneď vedela, o čo ide.

„Stabilizovaná, nebojte sa - stabilizovaná,“ opakovala neustále, keď viedla Johna chodbou a neskôr schodiskom k poliklinike.

John vnímal všetko trochu ako vo sne. Jeho tlak musel vyskočiť do alarmujúcich hodnôt. Napriek tomu kráčal a s písaním v ušiach sa snažil začuť každé slovo, ktoré mu sestra hovorila. Pot mu doslova tiekol z čela. Bez zastavenia prešli okolo oddelenia až došli ku krídlovým dverám jednotky intenzívnej starostlivosti.

„Je na pozorovaní,“ znova vysvetľovala sestra, keď na Johna navliekala biely plášť, ktorý mal chrániť sterilné prostredie nemocnice.

– Bolo neuveriteľné, ako naivne si myslel, že to zlé je za ním. Aké to len bolo naivné! Aký bol len hlupák! – hneval sa na seba John.

Keď prešli za krídlové dvere, Johna sa ujala službukonajúca lekárka, ktorá ho ihneď viedla do jednej z miestností. Tiež sa snažila vysvetľovať a prakticky opakovala, čo si už vypočul od sestry.

Sofia ležala na posteli, ale niekoľko vankúšov jej poskytovalo takú oporu, až takmer sedela. Zdvihla oči od farebného časopisu, v ktorom si listovala, a natešene vítala otca. Očividne sa vôbec nebála. Ako neskôr zistil, nič si nepamätala, čo bolo len potvrdením Johnovej obavy. Dcéra zdedila matkin gén aj s bizarným

onemocnením. Keď sa porozprával s lekárom, ktorý všetko odušu zapisoval do karty, nakoniec sa dohodli, že Sofiu si odvezie domov ešte dnes. John bol kvalifikovaným zdravotníkom, navyše s praxou prevyšujúcou kdejakého záchranára. Jeho skúsenosť s ochorením bola dlhoročná, preto sa nebál zobrať si Sofiu do opatery. Ihneď však pochopil, že s prácou a škôlkou je nadobro koniec. Od Sofie sa nemôže pohnúť ani na krok.

Poobede, keď vybavili všetky prepúšťacie dokumenty, zastavili sa v obchode a v lekárni, aby si zaobstarali všetko potrebné na nasledujúce dni. Ako prvé po príchode domov vypratá John svoju spálňu, aby sa do nej vošla aj Sofiina detská posteľ. Rozhodol sa, že ju nenechá spávať samu. Nič neodkáže náhode a rozhodne nezopakuje nepozornosť ako v Janinom prípade. Aj keď lekár nasadil niekoľko medikamentov s tým, že záchvat už nemusí nastať, John vôbec nepočúval a rozhodne tomu neveril. V jeho živote po niekoľkých rokoch znova nastal pohotovostný režim!

Kapitola pätnästa: Očakávaný deň

Sotva vstali od nedel'ného obeda, Sofia sa rozbehla do detskej izbičky, a ako mala vo zvyku, ihneď vyskočila na dreveného hojdacieho koníka. John len narýchlo spratal zo stola a nasledoval ju. Naučila sa knísať sama tak, aby koníka uviedla do pohybu.

„Aha, ocko, aha... aha!“ vykrikovala.

John prikývol, že skutočne sleduje, čo sa deje, no napriek tomu mal v úmysle sledovať niečo iné. Bolo to vo všetkých novinách, bolo to na pútačoch, bolo to v správach, na internete... všade! Dnes nastal deň, keď sa mali stretnúť Zem a Atlantída. Vo Washingtone bol koniec týždňa, a keďže voľby vyhral a zástupcom Zeme sa stal prezident Spojených štátov, stretnutie malo prebehnúť neďaleko hlavného mesta, a to už o niekoľko krátkych minút. Bolo to tu!

Popravde nikto na Zemi nevedel, čo má očakávať, preto sa nedalo diviť posilneniu bezpečnostných zložiek a všade sa vyskytujúcim zástupcom NASA a podobných vládnych organizácií, ktorých mená John ani nepoznal. Napriek tomu, že oba národy spolu komunikovali už dlhšie, nikto neupresnil, ako k stretnutiu dôjde. Dohodnutý bol len čas a miesto. Neďaleko Washingtonu ležal Herringov záliv.

Cesta viedla na juhovýchod, pričom záliv bol vstupnou bránou Atlantického oceánu. Podľa dohodnutých inštrukcií malo stretnutie prebehnúť na hranici medzi pevninou a oceánom. Na miesto stretnutia v poslednom týždni mierili státisíce zvedavcov z celého sveta a ostatní boli prilepení k svojim televízorom, aby sa stali svedkom prvého medziplanetárneho summitu modernej doby. V pravom rohu obrazovky časomiera odrátavala pomyselný čas nula. Zostávali necelé dve minúty. Aj napriek tomu, že donedávna okolnosti stretnutia Johna nezaujímali, musel uznať, že to, čo sa deje, je napínavé. Sofia sa hrala s koníkom a John sledoval, ako prezident a dvaja sprievodcovia vykročili k okraju pevniny. Kamera všetko snímala z veľkej diaľky a každú chvíľu zaostrila na detail. K skupinke týchto troch mužov sa nepribližoval nik. Akoby aj - bezpečnostné jednotky boli v plnej pohotovosti a doslova obkolesili polkruh s rozmerom stopäťdesiat metrov, čím vytvorili takzvanú mŕtvu zónu. Nebolo divu, keď sa v posledných týždňoch zbierali nové a nové výstražné správy. Určitá skupina, nazývajúca sa Posledná panda, vyhlásila, že pripraví o život každého Atlant'ana, ktorý vkročí na túto zem. Protesty boli však väčšinou zamerané len na upozornenie na ostatné problémy nášho sveta od kynoženia dažďového pralesa až po šírenie chorôb v západnej Afrike. Mnohým sa nepozdávalo, že s priletom Atlantis šlo všetko ostatné bokom.

Obrazovka sa odrazu začala triasť a blikať, signál sa veľmi zhoršil a John priskočil k televízii, aby skrz zdola nahor behajúce pásy zazrel aspoň niečo. Ani si neuvedomil, ako sa Sofia vytratila z miestnosti. Netrvalo dlho a znova nabehol čistý obraz. Bolo to tu a skutočné!

Časomiera ani nestačila napočítať nulu a z oblohy sa priamo od Atlantis, ktorá teraz žiarila aj napriek slnečnému dňu, k Zemi vzniesol lúč svetla. Ten však nebol priamy, ale vyzeral, akoby plápolal vo vetre. Bol nestály a pripomínal hrubý povraz zo zeleného svetla. Dav ľudí, postávajúci okolo celého zálivu, celkom stratil reč. Doteraz prebiehajúca vrava a výkriky prítomných utíchli, akoby ich niekto razom ut'al. Ako však svetelný lúč naďalej plápolal zaborený do vôd zálivu - nič viac sa nedialo. Sám prezident sa nervózne ošival, ako ukázal detail kamery, a obaja ochrankári pot'ahovali vodcu mierne do vnútrozemia. Nevedeli, čo bude. Vtom sa priamo z davu ozval výkrik a po chvíľke ho nasledovali ďalšie. Ľudia si zakrývali oči pred slnkom a namáhavo hľadeli na nebo. Slnko bolo v zimnej časti roka veľmi ostré, aj keď nevelmi hrialo. Od Atlantis sa po svetelnom lane spúšťala oválna kabína pripomínajúca jednoliaty čierny kov. Nebola to však obyčajná čierna. Bola taká tmavá, že sa od nej neodrážalo vôbec žiadne svetlo a obrovskou rýchlosťou letela k zemi, pričom ju z času na čas hodilo na stranu. Bolo vidieť, že sa vezie po lane zo svetla, alebo je ním aspoň nejakým spôsobom navigovaná. Ľudia v dave pískali a výskali. Niektoré ženy pri tom nečakanom pohľade dokonca stratili vedomie a popadali na ľudí stojacich za sebou. V jednom mieste vypukla panika, no bezpečnostné jednotky ťažkoodencov okamžite nastolili poriadok. Nevieť už odhadnúť, koľko trvala cesta z Atlantis až na Zem, ale bolo to rozhodne menej ako priemerná jazda električkou strmými ulicami San Francisca zo zastávky na zastávku. Pred dopadom na Zem sa čierna kapsula zastavila vodorovne a takmer sa nedotkla morskej hladiny. Pokojne sa prevalila smerom

k pevnine, pričom vyšplechlo len minimálne množstvo vody. Napriek tomu bola obrovská. Merala osemdesiat metrov na dĺžku a dobrých dvadsať na šírku a hrúbku. Až teraz bolo vidno, že niektoré jej časti sú jemne priehľadné a pohybuje sa v nej niečo ako posádka. Johnovi vtedy skutočne napadlo, že sa na jej bočnej strane otvoria nejaké špeciálne dvere a odtiaľ vyskáče hromada potvor, ktoré tak dobre poznal z hororov a vesmírnych sci-fi. Čo by potom robil? Schytil by malú, ušiel kade ľahšie a chránil ju, čo by mu sily stačili. Hoci aj životom, o tom nebolo pochyb. Odrazu sa v prednej časti kapsuly otvorili veľké výklopné vráta a on pochopil, že takýto scenár nehrozí. Chvalabohu! V jej dverách sa okamžite objavili dve ľudské postavy. Boli to určite ľudia, o tom nebolo pochyb – čo bolo možno pre niektorých sklamanie. Jeden človek mal na sebe čierny overal, pokrývajúci celé telo, a na ramenách červený plášť, čím pripomínal komixového superhrdinu. Druhý bol vysokánsky a honosnejšie oblečený. V jeho obleku boli časti krásne žiariaceho kovu a malých kryštálikov. Určite šlo o slávnostný oblek. Na hlave mal helmu, ktorá pripomínala jednoduchšiu potápačskú masku. K ničomu inému sa nedala prirovnať. Ten honosnejší muž vystúpil dopredu, zatiaľ čo kapsula pomaly plávala k brehu. Tam sa už rovnako pomaly približoval prezident a dvaja sprievodcovia, všetci očividne prepotení až na kosť s nervami napnutými na prasknutie. John im túto pozíciu určite nezávidel. Kamera sa snažila priblížiť prvé stretnutie, ale kameramani v okruhu asi dvoch stoviek metrov s hlavou plnou najvzrušujúcejšej práce v živote nepodávali ktovieaký výkon. Obraz bol každú chvíľu neostrý. Potom zasa poskakoval a nedalo sa dobre

vypozorovať, ako si zástupcovia oboch svetov podávali ruky a vymieňali prvé pozdravy. Skôr ako sa všetci nazdali, prezident Spojených štátov, ochranka a dvaja zástupcovia Atlantídy zmizli v čiernej kapsule. Tá sa však nepohla a ani po dvadsiatich minútach nedošlo k nijakej zmene. Dav sa začal nudiť a Johnova pozornosť bola tiež nižšia ako na začiatku.

Vtom sa z vedľajšej miestnosti ozval vysoký Sofiin hlások, ktorý oznamoval, že sedí na záchodíku a potreba je vykonaná. John sa preto chtiac-nechtiac vybral k malej, a len čo sa vrátil, kapsula bola preč. Na okraji pevniny stál prezident, obaja jeho ochrankári a pozerali na nebo. Nebolo na ňom už celkom nič. Dokonca aj svetelný povraz zmizol, akoby ho švihom zatrhol nebeský rybár. Ľudia sa znova rozhovori, znova sa kričalo a debatovalo. Nikto nerozumel, nikto nechápal, či je to už skutočne koniec medziplanetárneho stretnutia.

Ako však Peter prednedávnom Johnovi vyrozprával, nebol to koniec. Malo dôjsť na všetky sľuby a skutočne sa onedlho malo všetkým polepšiť. John v to dúfal a teraz aj veril. Musí urobiť všetko preto, aby sa osud jeho ženy nezopakoval na dcére. Vedel to veľmi dobre a bol skutočne odhodlaný. Pre dnes vypol televíziu a vybral sa vyhľadať Sofiu, ktorá robila neporiadok vždy v inej časti domu, v akej bol jej otec. Podrobnejšie informácie o stretnutí sa aj tak určite dozvie v zostrihu večerných správ. Sofia sa bezstarostne plahočila medzi plechovým kuchynským riadom, ktorý povytahovala zo skriniek. Dievčatko nemohlo registrovať, akú nebezpečnú chorobu zdedila po vlastnej matke, ani to, aká doba sa odvíja v dejinách. Pre ňu bol dnešný deň len priestorom na ďalšiu zábavu. Len celkom obyčajná nedeľa.

Kapitola šestnásta: Egyptské pyramídy

Ako John správne predpokladal, celý podvečer bola televízia plná zostrihov a prejavov prezidentovho hovorcu Mika Foxa. Ukázalo sa, že v sprievode prezidenta bol len jeden ochrankár. Druhým mužom bol práve Fox. Na publicitu bol zvyknutý, ale teraz dosiahol skutočný životný míľnik. Už nebol len niečí tlmočník. Bol to priamy svedok udalosti a to bola podstatná zmena. Jeho výstup, prekryvaný zábermi čiernej kapsuly z Atlantis, detailmi dvoch Atlantčanov a davu zvedavcov z radu našich, si teraz televízie prehadzovali a donekonečna opakovali. Vo Foxovom vyhlásení stálo, že stretnutia sa zúčastnil samotný Zephirin Xirdal. Toho sme mohli nazvať vodcom či kráľom celej Atlantídy. Krkolonné meno malo však dlhú históriu. Zephirin pochádzal z prastarej generácie ľudí narodených na Zemi - pred tisíckami rokov.

„Sú to nositelia kultúry!“ vysvetľoval Fox na otázku mladého novinára. „To je ich pravé poslanie. Zapisujú históriu, aby sme neprišli o svoje dedičstvo a aby sa nepretrhla niť našich dejín.“

Johna pri tomto vyjadrení skutočne prekvapilo vysvetlenie posolstva zelenej planéty.

„Obe národy si vzájomne vymenili dary a prvé vzácne dokumenty,“ pokračoval Fox, „v najbližších dňoch budú svetové knižnice spracovávať zoznamy kníh a záznamov, ktoré budú neskôr prevezené na Atlantis.“

Neustále odpovedal na otázky, ktoré podľa Johna nikam nevedli. Veľkým prekvapením preňho boli akurát

informácie o civilizácii prastarých Mayov, ktorí na Atlantis žijú dodnes. Fox rozprával tiež o Egypt'anoch, ktorí na Atlantídu tak túžobne, no márne vyčkávali. Pyramídy boli jedným z hlavných znakov ich ohromnej túžby po ceste k nesmrteľnosti, ktorej sme donedávna nerozumeli. Pred egyptskou ríšou tu bolo niekoľko mocných národov, ktorých zástupcovia tiež prešli na Atlantídu. Informácie boli však natoľko obsažné, že bolo len veľmi namáhavé všetko registrovať, nieto si to ešte zapamätať. John sa navyše sústredil na niečo úplne iné. Pozornosť zbystril, až keď reč došla na gaudium, zázračnú zelenú tekutinu vyvierajúcu z planéty.

„V najbližších dňoch naši odborníci vykonajú prvé testy na pozemšťanoch,“ vysvetlil Fox. „Hneď ako si budeme istí, že nehrozí priame riziko pri užívaní tejto látky, bude všetkým k dispozícii na požiadanie,“ usmial sa víťazoslávne „až pokiaľ sa mierová misia neskončí!“

„Bude umožnené cestovať na Atlantis počas deväťdesiatich dní, kým bude planéta v kontaktnej blízkosti?“ spýtala sa novinárka New York Times.

Čas, keď sa planéta bude nachádzať v doletovej vzdialenosti atlantských modulov, bol spresnený už dávnejšie.

„Pán prezident teraz rokuje s hlavami ostatných štátov a preberajú aj tieto možnosti. Na stretnutí s Atlantídou sme však túto tému nerozoberali. V blízkom čase budeme mať bohatšie informácie, o ktoré sa s vami pravidelne podelíme.“

„A čo gaudium? Stihne užiť liek každý na Zemi počas troch mesiacov?“ podozrievalo nadhodil muž sediaci na kraji prvého radu stoličiek.

„Ubezpečujem vás, že distribúcia gaudia bude taká široká, že by sa malo podať každému už v období jedného mesiaca. Výdajné miesta budú podľa prvotného plánu nášho zdravotníctva v každej nemocnici v každom meste Spojených štátov. O ostatných krajinách presné informácie nemám, ale predpokladám, že podniknú podobné kroky. Takže môžete byť bez strachu. Na každého sa dostane.“

Gaudium! Pre Sofiu ho bude potrebovať čím skôr, v žiadnom prípade nechcel riskovať stratu jedinej dcéry. John zvieral v ruke novú analógovú opatrovatelku, ktorú zakúpil len prednedávnom. Monitorovala hlas a dych dcéry, hrajúcej sa vo vedľajšej miestnosti. Vysielačka vyzerala trochu modernejšie ako tá, ktorú používali svokrovci u jeho Jane, keď bola mladá. Bol načisto presvedčený, že pri strate milovanej dcéry by nemohol pokračovať ďalej. Bol by to jeho koniec. Nedokázal však na požiadanie dôverovať kúzelnej tekutine. John bol neustále podozrievavý, a to zvlášť voči dobrým správam. Zúfalstvo spojené so smrťou manželky mal stále živo v pamäti. Práve jemu predchádzali dobré správy o zázračnom vyliečení.

Tlačovka sa pomaly skončila a na obrazovke sa znova objavili zábery z dnešného poobedia. Čierna kapsula opakovane pristávala na hladine Atlantického oceánu. Tentokrát boli zábery z iného uhla pohľadu.

Kapitola sedemnásť: Tri decilitre

Od Foxovho vystúpenia pred novinármi uplynul niečo viac ako týždeň. Ako prezentoval, tak aj bolo. Zelenú tekutinu vozili celé dni z Atlantídy na Zem. Každú hodinu pristála jedna transportná kapsula, vždy na inom mieste. Prepravili sa milióny litrov kvapaliny. Gaudium sa objavilo v nemocniciach. Aby ste sa k nemu dostali, museli ste sa jednoducho objednať v niektorej z nich. John telefonoval a vybavil termín už o dva dni. V televízii práve vysielali reklamu, z ktorej vyčítal telefónne číslo. To ho presmerovalo na najbližšiu nemocničnú prevádzku - a bolo to. Reklama bola zostrihaná zo záberov prvých pozemšťanov, ktorým sa gaudia dostalo. Starší, ale aj mladí ľudia vybiehajúci z chicagskej kliniky výskali so slzami v očiach. Boli to slzy radosti. Stopercentná úspešnosť zastavenia rastu zhubných nádorov. Liečba pľúcnej embólie, či dokonca AIDS. Stačila jediná dávka gaudia a stal sa zázrak. Reklama trvala tridsať sekúnd, ale premlela sa v nej asi desiatka vyliečených pacientov. Ľudia sa objímali, boli šťastní a na pozadí vyhrávala melodická jemná hudba, ktorá podtrhávala atmosféru a divákovi vtlačala slzy do očí.

Po reklame nasledovala reportáž z medicínskeho centra niekde na západe Štátov. Dvaja diskutujúci lekári rozoberali účinky gaudia, jeho vlastnosti a pôvod. Gaudium porovnávali s vodou, ktorá je tiež životodarnou kvapalinou, do istej miery rovnako zázračnou. Je to nositeľka života. Voda sa navyše v niektorých podmienkach správa úplne mimo zákonov fyziky. Teplá voda zmrzne skôr ako tá studená. Vzhľadom na jej objem v závislosti od teploty má rôzne anomálie - nespráva sa tak, ako by sme predpokladali. Pri bližšom skúmaní gaudia je jasné, že jeho väčšinovú podstatu tvorí práve

voda. Tá je navlas rovnaká ako pozemská. Zelenú farbu tekutina docieli obohatením o látky, ktoré by sme na Zemi pravdepodobne nazvali vitamínmi. Tie sa nachádzajú pod povrchom Atlantídy a neustále sa zmiešavajú so spodnými vodami planéty, obohacujú sa o ne. Hustota látok, ktoré sú v gaudiu, je v našich podmienkach nemerateľná. Je počítaná v násobkoch miliárd, keď porovnáваме stopové prvky obsiahnuté povedzme v pozemskej minerálnej vode, ktorá je v našom poňatí do určitej miery obohatená. To je práve dôvod, prečo je gaudium zelené a nie číromodré. Čo viac môžeme povedať? Tieto látky nepoznáme, nepoznáme ani ich funkciu, či vlastnosti. Na Zemi ich nedokážeme vyrobiť a doposiaľ sme sa s nimi nestretli. Nádej, že z gaudia si budeme vyrábať vlastný liek, je preto utópiou. Po krátkej debatae o pôvode prešli k samostatným účinkom.

„Ako vlastne telo reaguje na podanie gaudia?“ znela otázka moderátora.

„Choré telo sa začína liečiť. Sú to sekundy, odkedy sa gaudium dostane do tela. Látku stačí vypiť ako obyčajnú vodu. Do krvného obehu sa dostane sama a okamžite začne podporovať imunitný systém človeka.“

„Takže jediná dávka stačí?“

„Jedna dávka určite stačí, ak ide o naše bežné ochorenia, k bežným počítam aj zhubné nádory alebo vrodené defekty mozgu. Viete, imunitný systém človeka je aj v prirovnaní k našej živočíšnej ríši veľmi slabý. Ba priam zanedbateľný. Sme krehké bytosti, ktoré neznesú chlad, ani priveľké horúčavy. Nevieme prežiť, keď sme vystavení tlaku, alebo škodlivému žiareniu. Človek sa niekedy pozastaví nad skutočnosťou, že sme sa stali

pánmi tvorstva a ovládli Zem, pričom nás pokojne zabije silnejšie prechladnutie. A v tom gaudium pôsobí. Posilnením imunity v takej miere, že sa telo vzchopí - otrásie a navráti sa do normálneho stavu.“

„Ľudské telo sa regeneruje počas odpočinku,“ pokračoval druhý z doktorov. „Človek ochorie, dostane lieky a potrebuje pokojný režim. Potrebuje spánok. V spánku sa telo lieči najlepšie. Štúdie hovoria, že na liečbu rakoviny nepotrebujeme nič, len spánok. Ten by však musel byť prirodzený a nie vyvolaný umelo. Samozrejme, k úplnému vyliečeniu by sme potrebovali prespať mesiace - ale zvládli by sme to. S gaudiom však spánok nepotrebujeme. Liečivá sila, ktorá obnovuje bunky, je tisíckrát silnejšia ako bez neho. Úžasné je, že telo pritom nezažíva žiadny šok. Všetko je prirodzené, celkom prirodzené.“

„Čo sa stane, keď gaudium užíva už zdravý človek?“ spýtal sa ďalej moderátor.

„V tom to asi všetko bude! Podľa prvých pokusov sme zistili, že jedinou dávkou gaudia - tri decilitre tekutiny - u zdravého jedinca zastaví proces starnutia asi o päť rokov.“

„Chcete povedať, že trojročné dieťa po užití látky zostane päť rokov nezmenené?“ nerozumel moderátor.

„Kdeže!“ zasmiali sa obaja lekári. „Rast je úplne iná kapitola. Gaudium ho nijako neovplyvňuje. Keď ste však starší, môže vám gaudium po jeho užití celkom solídne predĺžiť život. A to nehovorím o pravidelných dávkach.“

„Vedie teda užívanie gaudia k nesmrteľnosti?“

„Je to teoretické, ale je to možné.“

Johnovi ihneď napadlo, že ak by bola akákoľvek možnosť zabrániť Atlantíde ujsť, niekto z mocných tohto sveta by

sa o to postaral. Len preto, aby si zabezpečil nesmrteľnosť.

Vo štvrtok, keď nadišiel deň plánovanej návštevy nemocnice, sa spoločne naraňajkovali ako obvykle. Sofia bola zamračená, pretože toho v noci veľa nenaspala. V posledných dňoch ju prepadla silná nádcha, ktorá jej takmer zamedzila dýchanie. Najhoršie to bolo v polohe ležmo. Maličká sa preto celú noc budila. John sa tiež necítil najlepšie, pretože každú chvíľu trávil s dcérou. V jeho živote bolo stále menej a menej radosti. Starostil sa o všetko vôkol seba a na kliniku, vzdialenú len štyri bloky od ich domu, kde mali o druhej prísť, sa netešil. Bolo to z dôvodu, ktorý sa dal očakávať. V nemocniciach často vznikali nepokoje. Ľudia sa neobjednali, alebo si pomýlili dátum, či zabudli naň a silou-mocou sa chceli dostať k svojej dávke gaudia. Vznikali roztržky, či dokonca strelba. Ku krvavým incidentom došlo dokonca aj vo Washingtone. Všetky vrstvy obyvateľstva sa tlačili medzi sebou na nemocničných chodbách. Niektorí sa cítili dôležitejší ako ostatní. Ľudia sa osočovali, nadávali si a vyhrážali navzájom. Nikto nechcel tomu druhému dopriať predné miesto v rade. Výnimky, samozrejme, boli. Ale ako celok sme sa správali skôr ako divé zvieratá. Ironia, že sme sa všetci chceli zachrániť. Ak by bola možnosť priniesť gaudium k Sofii domov, John by neváhal. To však nebolo umožnené nikomu. Každý si poň musel dôjsť do nemocnice osobne. Výnimka sa týkala len ťažko chorých, ktorí už v nemocnici ležali. John obliekol Sofiu čo najteplejšie, pretože v posledných dňoch sa ochladilo a konečne prichádzala zima, ktorá bola doteraz

iba v kalendári. Okolo domov sa držal sneh už niekoľko dní. Jeho výška presahovala desať centimetrov. Keď vyšli pred bytovku, vybrali sa po chodníku smerom od parkoviska. John bol celkom rád, že nemusia používať auto. Dlhšie ním nikde nebol a vôbec si nebol istý, či by stará baterka ešte chytila. Maličká usilovne pochodovala popri jeho dlhých krokoch ulicou. Musel sa z času na čas kontrolovať, aby ju zbytočne nezaťažoval svojou rýchlosťou. Spoločne zašli za roh a minuli niekoľko križovatiek, spájajúcich jednotlivé bloky budov. Len neďaleko ich domu stál supermarket s rozličným tovarom. John Sofii slúbil, že sa cestou späť zastavia a môže si vybrať akúkoľvek dobrotu. Len musí statočne zvládnuť cestu a možno aj dlhé čakanie, na ktoré bol pripravený. Nemocnica v ich štvrti bola ošarpaná a stará budova. Financie sotva pokryli platy personálu. Na akékoľvek vybavenie okrem štandardu neboli prostriedky. Okná v prízemnej časti boli popraskané a provízorne prelepené lepiacou páskou. Bol to aspoň dočasný zákrok starého nekvalifikovaného údržbára, aby celkom nevyhučali na chodník. Na chodbách nemocnice bolo chladno, celkom tak ako vonku. Vstupné dvere sa nedali úplne zatvoriť a cez štrbinu niekedy navialo aj trocha snehu. John sledoval šípky nakreslené na papieri a olepené po stenách chodieb. Navigovali k výdajnej miestnosti s gaudiom. Nedalo sa prehliadnuť ich. Vo vstupnom vestibule nemocnice bolo päť po zuby ozbrojených vojakov. Každé výdajné miesto muselo byť zo zjavných dôvodov chránené. Do zjednaného času zostávalo asi desať minút a na chodbe pred ambulanciou postávalo niekoľko ľudí. Nebolo ich však ani desať a každý si hľadel svojho. Bola to naozaj pestrá skupinka.

Dvaja mladíci s dredmi na hlave pripomínali newyorské geto, jedna pani mala so sebou tri malé deti, ktoré ju neskutočne zamestnávali, aby ich udržala pohromade, a starší pán v luxusnom kabáte opovržlivo zahliadol a postával bokom. Naša dvojica sa k nim pridala, pričom John sa prikrčil k malej, aby jej bol viac nablízku.

„Nebojíš sa, pravda?“ ubezpečoval sa, na čo Sofia len silno pokrútila hlavou.

Čas plynul, a keď sa otvorili dvere, sestrička hlasito vyslovila Johnovo meno. Oplatilo sa prísť načas. Vo dverách striedali mladý manželský pár. Žena bola v druhom stave, navyše vo vysokom mesiaci tehotenstva a oboma rukami si pridržovala guľaté bruško. Sestrička počkala, kým sa vymenili, a zatvorila za nimi dvere. Miestnosť bola veľká ako priemerná ambulancia. Pri stole chýbali stoličky a muž v bielom plášti postával s pohľadom upreným do okna. Akoby sa nemohol nabažiť zasneženej ulice. Na stenách boli krivolako nalepené žlté kachličky. Hmota, ktorá vyplňala ich medzery, bola zväčša vypadaná, alebo celkom čierna a odpudivá. O akejkoľvek hygiene nemohla byť reč. Miestnosť Johnovi pripomínala skôr starý ústav z nejakého filmu ako nemocnicu. Muž sa otočil a pozdravil. Zo stola zodvihol zápisník a prstom si našiel položku prislúchajúcu k práve prebiehajúcejmu času.

„Pán John Anderson a slečna Sofia,“ usmial sa. Jeho angličtina bola veľmi podivná. Určite to nebol jeho rodný jazyk, o tom nebolo pochyb, a keď sa naňho John zadíval, pochopil, prečo to tak je. Prvýkrát mu pozrel lepšie do tváre, z ktorej svietili silnozelené oči.

„Dobrý deň,“ odvetil John a pozorne sledoval mužovu tvár. Vyzerala veľmi sviežo a žiarivo. Jeho vlasy boli

prešedivené, ale tvár bola mladá. Vôbec by nedokázal určiť jeho vek.

„Aby sme to mali za sebou, áno, som z Atlantídy!“ ozval sa muž. „Dokonca rodený Atlant'an. Zelené oči sú vedľajším účinkom pravidelného užívania gaudia. Keď vám poskytneme jednu dávku, oči vám neozelenejú!“ vysvetlil rýchlo a rázne. „To sú najčastejšie kladené otázky, zaujíma vás ešte niečo iné, predtým ako začneme?“ vysvetlenie však podal priateľským tónom.

Sestrička podišla ku skrinke, kde zo zásobníka niečo načapovala do dvoch plastových pohárov.

John len pokrútil hlavu v reakcii na mužovu otázku.

„Výborne, chcel by som vás teda poprosiť o vzorku krvi. Od vás a následne od vašej dcéry.“ Na stole ležal prístroj, ktorý vyzeral podivne a muž po ňom zbehol pohľadom. „Maličká, neboj sa, bude to len slabučké pichnutie do prsta,“ otočil sa k Sofii.

Sofia bola odvážne dievčatko, ale zvláštne vyzerajúceho muža sa bála a skryla sa za Johna.

Muž potiahol prístroj k sebe a niečo navolil na paneli, pripomínajúcom klávesnicu. Znaký však vyzerali inak a boli rôznych veľkostí. Systém nebol väčší ani ťažší ako notebook. Keď skončil, otočil ho k Johnovi.

„Sem si dajte prst,“ ukázal.

John položil prst na červenú platničku na kraji a v momente zacítil drobné pichnutie ihly. Bolesť však pominula rýchlejšie, ako si čokoľvek uvedomil. Vpich bol maličký a vôbec nekrvácal.

„Si na rade, drobček,“ oslovil Sofiu.

John ju chytil na ruky a drobný prstiek navigoval k panelu. Malá trhla ruku k sebe v bolestnej grimase, ale okamžite bolo po všetkom.

„V poriadku, to stačí,“ usmial sa muž a prístroj si pritiahol nazad. Načiahol sa pod stôl a vytiahol farebný cukrík. Sofia po ňom ihneď chňapla. „No vidíš, ako si to zvládla. Si šikovná!“

„Prečo krv?“ spýtal sa John.

„Vytvárame si databázu, zbierame informácie. Nie je v tom zlý úmysel, ak vám to napadlo.“

„To som nemyslel, len som zvedavý.“

„Tak to je správne. Inak by sa nik nič nedozvedel - ak by sme neboli zvedaví.“

Sestra v tom podala Johnovi do ruky oba poháre gaudia. Ryska ukazovala 3 dcl.

„Ja ale liek nepotrebujem,“ ohradil sa. „Som tu kvôli dcére, to ona...“

„Pán Anderson, gaudium predsa nie je liek...“ prerušil ho muž a dodal ešte niečo, čomu John nerozumel. Niečo, čo nebolo v angličtine. „Chcem povedať...“ opravil sa, „snáď sa nebojíte?“

„Nejde o to, že by som sa bál. Jasný, že nie.“

„Tak si vypite svoju dávku, bude vám po ňom lepšie, verte mi.“

John pozrel na priesvitný pohár, v ktorom sa pohybovali maličké bublinky vzduchu. Tekutina bola naozaj zelená. Nie však ako farba z maliarskej palety. Bola tmavá, pripomínala mu trávnik pri ich rodnom dome po výdatnom daždi - hutne zelená.

„Gaudium, ktoré ste dostali, ešte prevárame. Chceme, aby zhustlo a malo silnejší účinok,“ vysvetlil Atlant'an.

„Keď sa odparí voda, gaudium mocnie. Chceme vám len pomôcť, pán Anderson, viem, že ste dlho trpeli,“ pohliadol sústrastne. „Tým ,vy´ myslím ľudstvo!“ dodal.

John viac neváhal. Každý mal predsa nárok na svoju dávku. Nikoho tým neoberal o možnosť. A keď chcel niečo spraviť pre dcéru, prečo nevyskúšať najskôr na sebe? Nahol pohár a vypil dávku na niekoľko súvislých hltov. Chutilo to výborne. Veľmi sviežo a príjemne. Okamžite mu ostalo akosi lepšie na žalúdku a stuhnuté svaly na chrbte a šiji sa akoby razom uvoľnili. Všetci máme z času na čas nejaký neduh. Človek si ho časom neuvedomuje, ale je tu. Keď však zmizne, je to blaho.

„Uuuuuf,“ odfúkol si John. Krv v tele začala prúdiť rýchlejšie, zrenice sa mierne rozšírili a jemu sa vrátil elán, ktorý nepocítil možno aj od detstva. Každá hodina práce, každý krok, či zážitok nás stojí energiu. Niekedy ju nedostaneme späť nikdy. Bol to zvláštny pocit. Niečo ako sila! John sa práve napil životnej sily!

„Daj si, miláčik,“ podal pohárik Sofii k ústam. „Pi pekne pomaličky.“

Sofia ešte naposledy zakašlala a potiahla hlien, ktorý jej podchvíľou vytekal z nošteka. No len čo sa napila, ustúpila krok dozadu. John ju pre istotu istil, aby sa nezviezla na zadok.

„Ocko...“ povedala a podivne sa rozhliadla po miestnosti.

„Svetlo,“ dodala.

„Neboj sa, to bude v poriadku, cítiš sa dobre, pravda?

Pokývala hlavou zhora nadol.

„Čo to bolo, preboha?“ nevydržal John.

„Príjemné, však?“ usmieval sa Atlant'an.

Johnovi neustále prúdil do miechy prívál endorfínu, čo ho naplňovalo spokojnosťou a príjemným teplom.

„Viete, narodil som sa na Atlantíde, preto si nepamätám, kedy som pil gaudium prvýkrát. Vlastne neviem, ako je bez neho...“ pokračoval muž.

„Rozhodne obyčajnejšie...“ odpovedal John a nemohol sa zdržať úsmevu. Sofiu si vyhodil na ruky, akoby nevážila nič. Pozrel na ňu. Mala veľmi dobrú farbu. Dokonca aj nádcha, ktorá ich tak otravovala, bola razom fuč. Podivný zázrak. Pre pozemšťanov možno hej, ale pre Atlant'anov nič nové. Bolo to asi také, ako keď prvýkrát objavili oheň. To musel byť zázrak - ale dnes? Nikomu nepríde zvláštny, ani čarovný.

„Po čase by ste si zvykli aj na tento pocit. Prišiel by vám obyčajnejší,“ vysvetlil. „Ale nemyslite si, že ste ihneď ozdraveli,“ pozrel sa na malú Sofiu. „Gaudium len povzbudilo vašu imunitu. Niekedy trvá celé týždne, kým sa telo zregeneruje. Zvlášť ak ide o vážnejšie ochorenia... rozumiete?“

„Rozumiem,“ odpovedal John. „Chcem sa vám poďakovať, skutočne veľmi poďakovať...“

„To nestojí za reč.“

„Ale áno, u nás nie sme zvyknutí na dobročinnosť. Na Zemi to nie je bežné. Možno ojedinelé, ale nie bežné.“ Atlant'an sa len usmial.

„Takže máte zástupcu na každom výdajnom mieste? Niekoho od vás?“ zisťoval John.

„Snažíme sa, ale nemyslím, že sa to podarí. Je toho veľmi veľa za krátky čas. Doplníme to zdravotníkmi z vašich radov,“ pozrel sa na sestričku, ktorá už netrpezlivo postávala pri dverách.

„Nie je to jednoduché, naozaj si vážime vašu obetavosť!“ prízvukoval nakoniec John.

Podali si s Atlant'anom ruky a dal sa na odchod. Sofiu stále držal na rukách. „Dovidenia,“ rozlúčil sa na dôvažok so sestričkou, ktorá už vyvolávala ďalšie meno. Na každého mali presne pätnásť minút času.

John sa cestou naspäť trochu upokojil. Zastavili sa na sľúbenú sladkosť a potom rýchlo domov. Všetko z neho však opadlo, až keď si sadol na gauč s pohárom whisky v ruke. Až teraz uveril, že všetko bude zasa lepšie.

Kapitola osemnásť: Seattle

Johnovi sa nedala uprieť jeho podozrievavosť. Prešli týždne a Sofia vyzerala celkom obyčajne. Nie však zle. Záchvat sa od prvého razu v škôlke nezopakoval. Ako si však mohol byť istý, že je všetko nadobro preč? Podarilo sa mu objednať na vyšetrenie magnetickej rezonancie v Seattli. V areáli Nemocnice svätého Bartolomea sa nachádzala uznávaná špeciálna klinika.

Cesta autom skrz kontinent sa zdala prídlhá. Priklonil sa preto k leteckej doprave. Sofia bola vzrušená, pretože na letisku nikdy nebola a lietadlo videla len v televízii. Tešila sa na nový zážitok. Rada spoznávala všetko nové. Len nedávno prekročila štvrté narodeniny a bola stále

zvedavejšia. Peter, ktorý sa stal Johnovým najbližším priateľom, sa podujal odvieť dvojicu na letisko Dulles v západnej časti mesta. Letieť mali v noci, ale Sofia bola taká prebratá, že John bol presvedčený o tom, že nezaspí. Bolo už deväť hodín a hlboká tma, keď po premrznutej prítávacej dráhe nastupovali do Boeingu 727. Sofia stála poslušne po Johnovom boku. Na chrbte mala ružový batôžtek a v ňom len to nevyhnutné. Batožina bola odbavená pred hodinou a driemala v spodnej časti lietadla, ktoré už zahrievalo prechladené motory. Teplota sa pohybovala len niečo okolo mínus desiatich stupňov. Vietor na rovine rozbehovej dráhy nepríjemne šľahal do tváre. John bol spokojnejší, až keď obsadili svoje miesta. Zapol bezpečnostné pásy a uvelebil sa. Všetko prebiehalo v absolútnom poriadku. O niekoľko minút boli vo vzduchu. V lietadle sa zhasli všetky väčšie svetlá a mierne prítmie nakoniec uspalo Johna aj Sofiu. Prebrali sa až nadránom. Pristátie sa blížilo. Pohľad z okna bol predzvest'ou zníženia výšky letu. Obloha bola čistá a výhľadu nebránilo vôbec nič. V pozadí sa črtali ohromné kanadské prístavy a pod krídlami pohoria obklopujúce Seattle. Johnova matka bývala v meste na západe už dlhší čas. Nemali preto problém s ubytovaním. Bola sobota a ona čakala oboch návštevníkov priamo na letisku. Zvíтали sa vrúcnyim objatím a spoločným taxíkom mierili k nej domov.

Po príjemnom kúpeli a odpočinku si dopriali výborný domáci obed. Mama bola skvelou kuchárkou. Na druhej strane John bol na jej jedle vychovaný, preto niet divu, že mu chutilo. Poobedie bolo stále chladné a slnečné. Všetci traja mali v pláne prehliadku mesta. Zlatým

klincom mala byť Vesmírna ihla v centre. Vyhlídková veža s výškou temer dvesto metrov ponúkala úžasný pohľad na mesto. Bola najznámejšou atrakciou Seattlu. Jednokolažový nadzemný vlak všetkých doviezol na okraj parku, v ktorom stála veža. Bola omnoho väčšia, ako si John pamätal. Na obhliadke Seattlu boli ešte na základnej škole. Vtedy nechýbala dokonca ani Jane, ktorú jej otec, samozrejme, nechcel nikam púšťať. Asi mal slabšiu chvíľku a privolil. Jane sa vtedy nič nestalo a budúci manželia strávili spoločne jeden z prvých dní. John sa k nej vždy správal veľmi pozorne, preto jeho spoločnosť vyhľadávala. Pre Sofiu bolo zážitkom po prvý raz vidieť Ihlu tak ako pred rokmi pre jej rodičov. Nič v meste nebolo také vysoké a majestátne. Niektoré deti by sa možno štítali vojsť do výtahu, ktorý viedol nahor, pretože taká výška pôsobila strašidelne, Sofia však bola odvážnejšia. Nereptala a pekne stála v rade, ktorý sa utvoril pred výtahmi. John si všimol skupinku turistov, postávajúcich a debatujúcich o niečo viac vzadu. Mali poobliekané páperové lyžiarske bundy, hrubé rukavice a čiapky - akoby boli chladnému počasiu vystavení prvýkrát -, neustále sa klepali od zimy. Ihned' si s úsmevom spomenul na Jamajčanov, ktorí prvýkrát nastúpili na zimnú olympiádu v Kanade. Šok z chladu musel byť na nevydržanie. Po chvíľke v turistoch správne identifikoval Atlant'anov. Bolo ich šesť, páry mužov a žien. Všetci s jasne zelenými očami. Nebolo to však nič neobvyklé. Atlantída tu bola dokopy len deväťdesiat dní. Turisti z malej planéty sa roztrúsili všade. Dar gaudia im otvoril bránu každého štátu. Škoda bola, že to isté neumožnila Atlantída nám. Len málo zástupcov Zeme sa mohlo ísť pozrieť na Atlantis. Bezpečnosť planéty bola

privysoká, aby pripustila turizmus. Dokonca sa na Zem nedostali ani bližšie zábery tajomného sveta. Technológia, ktorou disponovali, bola prísne utajená. Uzavretá komunita nám síce podala pomocnú ruku skrz dodávky gaudia, no nič viac. Keď sa nad tým John zamyslel, ich obavy neboli márne. Jednou z ľudských vlastností bola práve chamtivosť - nedalo sa predpokladať, čo všetko by hrozilo, ak by sa na Zem dostala nesprávna technológia alebo vynález.

„Počuješ ich? Tí nie sú odtiaľto,“ povedala ticho mama.

„Registrujem,“ usmial sa a potiahol Sofiu za ruku.

Ani sa nenazdali, už sa rýchlostným výťahom viezli nahor. Poprechádzali si vyhlídkovú terasu, ktorá bola zo všetkých strán presklená a príjemne vyhriata. V reštaurácii, ktorá bola súčasťou horných poschodí veže, si objednali kávu a varenú čokoládu pre malú Sofiu. Tá pobehovala medzi ľuďmi a hrala sa na lietadlo, až kým ju otec neusadil na stoličku vedľa seba. Atlant'ania, ktorých si John pozornejšie všimal, sa prechádzali a pozerali na všetky svetové strany. Zem musela byť pre nich rovnako exotická ako Atlantída pre nás. John bol skutočne rád, že sa stretnutie udialo. Že sme sa dostali k niečomu takému úžasnému, ako je gaudium. S mladou zelenookou ženou sa na seba priateľsky usmiali. Boli od seba ďaleko, ale ich pohľady sa stretli. Všetci Atlant'ania, ktorých doteraz stretol - bolo ich možno tridsať -, vyzerali mlado a zdravo. Tá predstava večného zdravia a mladosti bola vábivá. Ich prejav bol vždy bezstarostný a pokojný. V porovnaní s nimi bol život na Zemi jeden veľký bláziniec. Atlant'ania odišli výťahom skôr, ako John dopil kávu, už ich viac nezahliadol.

„Páči sa ti na Vesmírnej ihle, zlatko?“ spýtala sa starká Sofie.

„Lietadlo bolo ešte viac vysoko...“ odpovedala, len čo odložila čiernu čokoládu, ktorá jej umazala vrchnú peru. John okamžite siahol po vreckovke, aby ju utrel.

„To máš teda pravdu, v lietadle sme boli vyššie, srdiečko. Si všímavá. Boli sme vyššie ako obláčiky,“ usmial sa a pohladil ju po čiernovlasej hlavičke.

Všetci traja boli očarení nádherným výhľadom skrz presklené steny reštaurácie. V pokoji dopili svoju kávu a vybrali sa nazad k výtahu. Počas poobedia navštívili ešte niekoľko viac i menej zaujímavých miest v meste. Podvečer sa vracali príjemne ustatí, s chuťou na odpočinok a zaslúžený spánok. Celú nedeľu prečkali doma sledovaním televízie a internetu. John to označil za naozaj príjemný víkend.

V pondelok sa skoro ráno pobrali do areálu nemocnice neďaleko prístavnej štvrte. Stretnutie dohodol John telefonicky - podľa odporúčaní a recenzií z internetu. Hodina vyšetrenia stála viac ako Johnov mesačný plat. To však nebolo podstatné. John mal so sebou všetky záznamy týkajúce sa Jane a tiež tenký zdravotný záznam Sofie. Pri vstupe do ambulancie všetko odovzdal lekárovi, ktorý uznanlivo pokýval hlavou a dal sa do študovania. Bol ním mladý Američan s vysokými kútmi na blond'avej hlave. Na tvári mu sedeli čierne okuliare s hrubým rámom, vytvárajúce bariéru medzi ním a človekom, s ktorým hovoril.

„Takže to máme dedičný reflex?“ sklonil sa k Sofii a podozrivo sa pozrel postupne do oboch jej očí.

„Manželka trpela touto poruchou od malička,“ vysvetlil John.

„V dospelosti podstúpila elektrošokovú terapiu, ale...“

„Pokiaľ viem, iná možnosť sa ani neponúka. Tu vidím, že ľavá hemisféra je aktívnejšia ako pravá. Dochádzalo k blokáciám a strate základných životných funkcií. Obávam sa, že vám nedokážem ponúknuť iné riešenie, pán Anderson.“

„Ja ale nechcem predpísať liečbu...“ ohradil sa John.

„Nerozumiem...“

„Pred časom dcéra prijala dávku gaudia... chcem si potvrdiť, že prišlo k zlepšeniu, ak je to vôbec možné...“

„Aha, takže po dávke gaudia už k záchvatom nedošlo?“

„Nie, dcéra mala len jediný záchvat. Po gaudiu sa nič podobné nezopakovalo. Potrebujeme len skontrolovať súčasný stav.“

„Tak teraz je mi to jasné, spravíme si aktuálny obrázok mozgu a budeme múdrejší, pravda, princezná?“ usmial sa. „Sestra, pripravte mi, prosím, túto malú slečnu na CT!“ nahlásil do slúchadla. Sestrička/asistentka okamžite stála vo dverách a odviedla Sofiu vedľa. John ju pred odchodom posmelil, že sa uvidia o malú chvíľku. Ako bolo u Sofie bežné, nestrachovala sa.

John nasledoval lekára do vedľajšej miestnosti, kde za veľkým sklom stál prístroj ako z nejakého vedecko-fantastického filmu. Niekoľkokrát videl, ako taká magnetická rezonancia vyzerá, toto však bolo iné. Sestrička práve ukladala Sofiu na plastovú podložku a nakoniec ju celú zasunula do prístroja ako plech na pečenie do pece. Upozorňovala ju, aby sa nehýbala. Sofia rozumne spolupracovala. Len občas pokopkala nožičkami,

na čo ju sestra okamžite upozornila. Doktor si sadol k ovládaciemu panelu prístroja, ktorý mal tri širokouhlé monitory plné informácií. Spustil režim a vonkajší plášť prístroja sa okamžite začal krútiť okolo stola, na ktorom ležala Sofia. Otáčky neustále stúpali a celý plášť ešte niekoľkokrát prebehol pozdĺž Sofiinho tela. Na obrazovkách sa pred sediacim lekárom vrstvili obrázky Sofiinho mozgu. Vykresľoval sa postupne a pomaly. Bol veľmi detailný, a aj keď ešte nebol dokončený, lekár začal prehrabávať jednotlivé vrstvy obrázkov, ktoré sa postupne ukladali jeden vedľa druhého. Uzanlivo kýval hlavou, a keď sa snímanie skončilo, signalizoval sestre päť so zdvihnutým palcom na znamenie, že všetko prebehlo v poriadku. Sestra vytiahla Sofiu z prístroja a spoločne sa vybrali do vedľajšej miestnosti prezliecť sa.

„Ako to vyzerá?“ netrpezlivo vyzvedal John, ktorý celý čas postával v miestnosti so zatajeným dychom.

„Vôbec nie zle...“ odmlčal sa lekár a prísny pohľadom opakovane prechádzal vrstvy mozgového tkaniva.

„Chcete povedať, že je zdravá?“

„Nepozorujem žiadne anomálie... mozog vyzerá v poriadku. Určite nevykazuje defetky, ktoré popisoval zdravotný záznam.“

„Panebože!“ zajasal John.

„Nemusíte mať obavy... imunita dala telo do poriadku,“ postavil sa na nohy a spoločne vošli do ambulancie, kde sa stretli - Sofia tam už čakala. Sestrička ju usadila do kresla v rohu, v ruke držala fľašu s vodou a usmievala sa.

„Ockooo...“ vykrikla.

„Môžeme ísť domov... vyskoč mi na ruky!“ sklonil sa k nej.

„K starkej?“

„Áno, teraz ideme k starkej, ale večer pôjdeme domov.“
„Budeme letieť?“ okamžite rozpažila krátke ručičky.
„Presne tak,“ zasmial sa a sestrička ho nasledovala.
„Nezabudnite si záznamy,“ podal lekár Johnovi fascikel.
„Dnešný scan vám pošleme poštou, bude tam priložený aj šek. Poprosil by som vás o úhradu najlepšie do konca mesiaca,“ dodal.
„Samozrejme, ďakujem vám za pomoc. Aj za rýchly priebeh vyšetrenia,“ podal John doktorovi ruku.
„To je v poriadku, dovidenia.“

Obaja sa vybrali do matkinho bytu, aby sa pripravili na cestu. Letenky ešte neboli potvrdené, čo sa cez internet dalo hravo zariadiť. Večer už sedeli v lietadle smerom na východ s nákladom dobrých správ, ktorým John do poslednej chvíle neveril. Sofia bola zdravá. Washington ich očakával.

Kapitola devätnásta: Pozvánka, ktorá sa neodmieta

Prešiel týždeň a Johnovi nič nebránilo v tom, aby Sofiu vrátil do škôlky. Peter mal pravdu, dievčatko sa muselo stretávať aj s inými ľuďmi. Patrilo to k zdravému vývoju osobnosti. Sofia bola hravá a rada sa pripájala do hier ostatných detí. Opatrovateľky ju mali tiež veľmi radi a jej návratu sa potešili.

„Modlili sme sa... všetci spolu každý deň,“ ubezpečovala jedna z opatrovateliek s pohľadom upreným na kríž, ktorý visel nad vchodom do triedy. Bola to cirkevná škôlka. „Vedela som, že to dobre dopadne. Treba veriť!“ usmiala sa na Sofiu.

John sa rovnako vrátil do práce. Peter aj s rodinou využili právo na dávku gaudia, preto bol Johnov kolega v posledných dňoch ešte spokojnejší ako obvykle. V páre pokračovali na prácach ako pred Sofiinou nehodou. Tentokrát išlo o opravu železničného depa, ktorého oslabené nosníky potrebovali citlivú a pevnú ruku. John vedel veľmi dobre, čo robiť. Peter zasa každý zvar starostlivo vybrúsil pred opravou a po nej. Neskôr začistil a pretrel ochranným náterom. Dopĺňali sa. Peter počas krátkych prestávok rozprával svoje dojmy zo stretnutia s Atlant'anmi. John väčšinu času len počúval. Bola pravda, že v hlavnom meste sa to turizmom vždy hemžilo. Málokto sa však Atlant'anom prihováral. Peter bol jedným z tých, ktorí si nikdy nenechali ujst' možnosť

čo i len krátkej konverzácie. Býval bližšie centra, preto stretával mimozemšťanov častejšie ako ostatní. Zážitok z každého stretnutia si ako pravý nadšenec zapisoval. Jeho rozprávanie však pôsobilo veľmi repetetívne a John po čase vypínal sústredenosť. Veľa informácií mu preto unikalo, ale popravde ho nič z toho, čo Peter rozprával, nenadchlo. Práce bolo vyše hlavy, a aj preto deň ubehol pomerne rýchlo. Do bytu sa so Sofiou vrátili pred piatou popoludní. Len čo zmyl prach a smrad spáleniny, dal sa do prípravy večere. Cestoviny s klobáskou a kečupom. Sofia večeru troška preberanejšie zjedla a John sa dal do sledovania večerných televíznych novín. Sofia bola v izbičke zahľbená do nejakej novej hry, ktorú pochytala v škôlke. Naučená samote sa vedela prehrať aj sama.

Hlavná správa večerného spravodajstva bola jasná:
HOSTOVANIE ATLANTÍDY.

Veľký nápis svietil v dolnej časti obrazovky, zatiaľ čo moderátori rozoberali „omáčku“ okolo témy.

„Takže to nie je návšteva, ako sme predpokladali z prvých správ?“ spýtala sa mladá moderátorka v ružovom kostýme a s vyčesanými vlasmi.

„Dá sa to nazvať návštevou s jediným rozdielom, Katy! Ide o trvalé presťahovanie!“

„Takže návšteva na neurčito?“

„Alebo aj nastálo,“ usmial sa moderátor v drahom smokingu. Chcela by si sa stať Atlant'ankou?“

„Znie to lákavo, skutočne lákavo. Ja by som do toho išla.“

„To by si nebola jediná, Katy - potrebuješ však pozvánku! Dobrovoľníkov by boli predsa miliardy.“

„Ako sa môžeme prihlásiť? Chcem, aby sa so mnou počítalo.“

„Každý, kto si bol po dávku gaudia - hocikde na svete -, je na zozname uchádzačov!“

„Výborne, v tom prípade splňam podmienku, Martin,“ rozosmiala sa.

„Podmienku áno, šanca je však príliš malá!“

„Koľko ľudí teda pôjde žiť na Atlantídu?“

„Je to konkrétne číslo - desaťtisíc!“ zdvihol hlas moderátor.

„Páni! Tak to nie je veľa... ale ani málo. Desaťtisíc pozemšťanov, ktorí sa stanú Atlant'anmi? To je skutočne vzrušujúce. Môžeme nejakou posilniť svoje šance?“

„Nezostáva nám nič iné, len čakať. A ver mi, že by som do toho šiel rovnako ako ty!“

„My teda čakáme, milí diváci, a čo vy doma? Už v týchto dňoch prichádzajú prvé listy aj s presným návodom, ako postupovať ďalej.“

„Ak vás, samozrejme, vybrali.“

„Či ide o lotériu, alebo o konkrétny výber uchádzačov, zatiaľ nebolo špecifikované.“

„Do skončenia kontaktnej blízkosti Atlantis zostáva necelý mesiac, všetko musí preto prebehnúť v krátkom čase.“

John vypol televíziu. *Je možné, že by si Atlantída volila nových obyvateľov? Načo by to bolo? Na druhej strane pozemšťanom, ktorých vyberú, to prinesie večné zdravie!* Túto výhodu si John uvedomoval celkom jasne. Vtom zazvonil telefón. John ho mal ešte v bunde, ktorá visela na vešiaku. Ozýval sa priduseným pípaním.

„Čau, Peter!“ zdvihol slúchadlo. „Už som počul, samozrejme...“

Že mu to nenapadlo ihned', prečo by Peter inak volal? Bol uchwátený všetkým, čo sa len šteklo o tej planéte. Keby mohol, dávno by aj s rodinou emigroval.

„Neviem, či niečo prišlo. Prejdem sa do schránky, ale takýmto náhodám neverím, človeče... Jasný, dobrú noc... Pozdravuj manželku... Tak zajtra!“ skryl telefón nazad do kabáta.

John sa ešte chvíľu okúňal. V kuchyni sa napil vody a skontroloval Sofiu, ktorá mala ísť každú chvíľu do postele. Potom však nápor nervozity nevydržal a vybral sa dole po schodoch ku vchodu do bytovky - prezrieť poštovú schránku s vlastným menom. Na kontrolu schránky John často zabúdal. Uvedomoval si, že nikdy nemá času toľko, koľko by potreboval, preto vedľajšie aktivity neustále odsúval na ďalší deň. Pravda bola taká, že táto činnosť patrila do Janiných povinností. Od smrti manželky si ju, jednoducho, neosvojil. Schránka bola po niekoľkých dňoch celkom naprataná. Pri jej otvorení sa okamžite všetko rozsypalo na podlahu. Boli tam listy, reklamné letáky aj odkazy od domovníka. Všetkého omnoho viac, ako dokázala malá plechová skrinka pojať. Dal sa do zberania a rýchleho triedenia potrebných a nepotrebných kúskov papiera. Dobré tri štvrtiny mohol okamžite vyhodit' do neďaleko stojaceho koša na odpadky. Listy, ktoré mu zostali v ruke, otváral opatrne a pozorne. Jeden bol od právnika s ohľadom na nejaké dedičské vlastníctvo. Niečo tam bolo od matky. Niečo z práce, to boli asi potvrdenia o výplatných šekoch, ktoré dávnejšie zinkasoval. Červená obálka, ktorú nechával

v ruke celkom nakoniec, bola iná ako ostatné. Už materiál vyzeral kvalitnejšie a pevnejšie. Nervózne ju niekoľkokrát otočil v ruke, kým sa odvážil roztrhnúť jej okraj. Spočiatku nerozumel, o čo ide. Časť textu bola v cudzom jazyku - bol to jazyk Atlantídy! Nižšie boli celé odseky preložené do angličtiny.

Skutočne to bola pozvánka na presťahovanie! John si ju čítal priamo pri vchode na chodbe bytovky. Skutočne ju teraz držal v ruke. Bol to zvláštny pocit. Necítil však radosť ani nadšenie. Cítil akúsi neistotu. Až keď dočítal, rozbehol sa hore schodmi, aby nenechával Sofiu príliš dlho samú. Bola v poriadku - stále sa hrala. Opakovane nazrel do listu a ešte raz ho celý pozorne prečítal. Bol napätý, pretože vedel, že sa bude musieť rozhodnúť celkom sám - aj za Sofiu.

**Zephirin Xirdal Vás pozýva stať sa bratmi a sestrami!
Naveky!**

Spánok mal John v posledných týždňoch skutočne pokojný. Dnes však určite nezaspí! Bola by to väčšia zmena, akú si kedy vo svojom živote pripúšťal. Bol to nový svet a úplne nový život! Vôbec si nebol istý, čo nakoniec urobí. Tak či tak, rozhodol sa navštíviť stredisko, ktoré bolo uvedené v pozvánke. Pôjde tam hneď zajtra, o tom nemal pochyb! Pozvánka bola vystavená na meno Johna Andersona a Sofie Andersonovej.

Kapitola dvadsiatá: ATLANTĀNIA

Široko-d'aleko nebol nikto d'alší, kto by dostal podobnú červenú pozvánku ako John Anderson a jeho dcéra. Keď sa o tom Peter dozvedel, rýchlo uháňal na návštevu. Bolo to až o dvadsaťštyri hodín, odkedy sa pozvánka dostala Johnovi do rúk. Majiteľ pozvánky sa riadil inštrukciami, k čomu patrila aj - mlčanlivosť! Bolo to kvôli bezpečnosti. Pozvánky sa neposielali na základe náhody. Práve naopak - išlo o veľmi konkrétny výber jedincov. Boli to zväčša mladé rodiny. Úplné rodiny, medzi ktorými boli John a Sofia výnimkou. Nasledujúce ráno sa obaja postavili pred porotu Atlant'anov, ktorá sedela v budove zdravotného úradu. Boli to traja mladší a dvaja starší členovia. Starší členovia mali na tvári masky, akú nosil Zephirin Xirdal v prvý deň stretnutia na Zemi.

„Vaša atmosféra je pre nás ťažšie dýchatelná,“ vysvetlil jeden z dvojice.

John aj Sofia museli poskytnúť d'alšiu vzorku krvi, tentokrát zo žily. Všetko preto, aby sa uistili, že ide o správnych ľudí. Nasledovalo niekoľko otázok, krátka rozprava. Sofia sa predstavila celkom sama, pričom sa celý čas mocne držala otca za ruku. Atlant'ania boli milí a predstavili plán, ktorý sa opakoval každých dvetisícpäťsto rokov. Atlantída vždy prijímala nových členov. Vždy to bolo myslené ako odmena a priznali sa, že väčšinou pozývali mudrcov, kráľov a umelcov. Zephirin však upravil pravidlá, pričom prioritou bola rôznorodosť. Medzi osadníkmi boli po prvýkrát celkom obyčajní ľudia. John stále neskrýval nerozhodosť a svoje obavy z takéhoto ťažkého kroku. Do plánovaného odletu na

Atlantis zostávalo dvadsaťštyri dní. Tolko času mal na rozhodnutie. Atlantania mali pripravené mená náhradníkov v prípade, že by niekto odmietol pozvánku. John potreboval čas.

Aj napriek tomu, že sa vybavili v priebehu necelých hodiny, Sofiu nevedol do škôlky, ale nazad domov. Chcel s ňou stráviť voľný deň. Chcel rozmýšľať a mať ju vedľa seba.

„Čo budem vlastne na Atlantíde robiť?“ spýtal sa dnešné ráno predstaveného komisie, keď obaja stáli pred dlhým stolom v rokovacej sále.

„Každý Atlant'an má svoje miesto. Nenecháme vás nudiť sa,“ ubezpečoval ho vysoký muž. „Každý sa zapojí do fungovania spoločnosti.“

„Ako sa môžem rozhodnúť pre niečo, čo som nikdy nevidel? Ako môžem ísť do niečoho naslepo?“ ohradil sa John.

„Pán Anderson, čo riskujete? A koľko dostanete navyše? Beriete so sebou svoju dcéru. Najbližšieho človeka. Sebe a aj jej zabezpečíte nesmrteľnosť. Gaudium budete užívať každý deň. Nestojí to za malé objavovanie?“

Doma si počas celého dopoludnia lámal hlavu. Prešiel obed, potom popoludnie a nadišiel večer. Teraz potreboval urobiť jediná vec. Vytočil Petrovo číslo a opatrne vysvetlil celú históriu dnešného dňa, počnúc včerajším nájdením pozvánky, o ktorej nemohol nikomu nič povedať. Peter neváhal ani minútu. Kľopal na dvere priateľovho bytu, len čo prekonal dopravu mestom. Bol vo vytržení, ale to uňho nebolo nič neobvyklé.

„Prosím ťa, môžeš chvíľku postrážiť Sofiu?“ požiadal John Petra po krátkej debata.

„To je predsa samozrejmé, deje sa niečo? Môžem pomôcť ešte nejakو inak?“

John sa však potreboval iba prejsť. Ale najskôr previezť autom. Cestoval do južnej časti mesta neďaleko rieky Potomac. Na jej brehu stál cintorín, ktorý bol Johnovým cieľom. Bolo to obdobie, keď sa naposledy odvážil vstúpiť za vysoké kovové oplotenie. Nikdy nekráčal tak pozorne z nohy na nohu ako práve dnes. Rozjímal nad každým jedným metrom záhrady, ktorá tvorila vstupnú bránu k jednotlivým hrobom. Celý cintorín bol navyše obohnaný pravidelne upravovaným živým plotom. Kraj štrkovej cestičky lemovali sošky anjelov, ktoré boli ohlodané zubom času, ale udržované v čistote. Asi každých desať metrov stál jeden pár anjelov. John práve prechádzal okolo malých hrobčekov, ktoré boli určené batolatám. Tie ani neprekročili brány pôrodnice. Hroby boli posiate umelými kvetmi a svietnikmi s elektrickým osvetlením, aby trblietavá iskra na nich za žiadnych okolností nevyhasla. Medzery medzi detskými hrobmi, boli minimálne. John stále pomaly kráčal a nasával ticho a pokoj spojený s týmto miestom. Za celý čas nestretol živú dušu. Asi po sto metroch odbočil na ľavú stranu po chodníku, ktorý mu bol dobre známy. Keď sa približoval k náhrobkom, ktoré stáli na samom konci cestičky, zvieralo mu hrdlo a posledná slina mu uviazla v ústach. Odrazu pred ním stál. To bolo obdobie! – Tu v pokoji odpočívajú milovaná manželka, matka a dcéra JANE ANDERSONOVÁ, - znelo

z náhrobku. Hrob mal murovaný okraj ako všetky v tejto

časti cintorína. Vedľa neho bolo rovnako veľké prázdne miesto. Bolo určené Johnovi.

„Prepáč,“ povedal nahlas. Nemusel sa nijako cenzurovať. Široko-d'aleko nik nebol. Ďalej však rozprávať nedokázal a oči mu zalial prival slz. Opakovane sa ospravedlňoval, pričom sa Jane prihováral úplne otvorene. Akoby stála priamo pred ním. To, čo ho mrzelo zo všetkého najviac, bola skutočnosť, že ak odíde zo Zeme, vedľa Jane ho už nikdy neuložia. To ho teraz nesmierne zraňovalo. Chcel však pre Sofiu zabezpečiť čo najlepšiu budúcnosť. Tušil, že odlet na Atlantis by priniesol nespočet pozitív. Tušil, že by to bolo správne. *Keby tak Jane prežila do dnešného dňa. Všetko už mohlo byť iné, všetko mohlo byť lepšie,* vyčítal si v duchu.

„Láska, ak dovoľíš, zoberiem Sofiu niekam, kde jej bude lepšie. Postarám sa o ňu! Sľubujem, že sa o ňu vždy postarám, nech budeme akokoľvek d'aleko. Veľmi nám obom chýbaš! Lúbime ťa!“ po týchto slovách zostal ešte niekoľko minút ticho stáť pred miestom posledného odpočinku ženy, ktorá bola preňho najdôležitejšou. Rozjímal.

Cestou k autu stretol starší pár, pridržiavajúci sa za ruky. Kývnutím hlavy ich pozdravil. Na parkovisku zrýchlil krok a po chvíľke bol v aute. Ešteže bol Peter taký srdečný a postrážil Sofiu. Toto si s Jane jednoducho musel prebrať. Sám sa nedokázal rozhodnúť za žiadnu cenu. Teraz si už bol na istom. Po návšteve cintorína akoby dostal utvrdenie vo svojej nerozhodnosti. Akoby dostal odpoveď. Veril, že to pochádzalo od Jane. Teraz bol omnoho pokojnejší. Musia odísť! Je to ich šanca na zmenu k lepšiemu.

„Malička je veľmi tichá, John. Mal by si vidieť moje deti,“ usmial sa Peter, keď priateľovi otvoril dvere.

„Je to poklad,“ odvetil John veselo.

Od momentu odchodu až po príchod bol celkom zmenený. Bol veselší a otvorenejší. Petra nechcel pustiť domov viac ako hodinu. Rozprávali sa a pripili si na veľkú budúcnosť. Peter Johnovi len ticho závidel. Ale prial mu to, pretože vedel, akým ťažkým osudom si aj so Sofiou prešli. Muži to tentokrát s alkoholom brali striedmo a Peter odišiel po deviatej hodine vlastným autom. John uložil Sofiu do postielky a sám sa pobral spať. Túto noc sa mu podarilo dohnat' spánkový dlh a načerpať potrebné sily.

Kapitola dvadsaata prvá: Celebrita

Johnove novinky nemusel nikto vyzradiť, aj tak boli verejným tajomstvom.

„Ako sa cítite? Čo od toho očakávate? Tešíte sa?“ zneli otázky novinárov, ktorí sa natlačili až pred vchod do jeho

bytu. Natískaní jeden na druhom sa pretláčali rukami s mikrofónmi. Tie súkali Johnovi pred tvár, ktorá sotva registrovala, kde sa tu len všetci vzali.

Áno, za noc sa z neho stala celebrita. Slávna osobnosť! Niekoľko! Sofiu držal bokom. Nechcel ju vystaviť objektívom kamier. Vláda našťastie zareagovala celkom rýchlo. Do pätnástich minút reportérov rozohnala policajná jednotka, ktorá od toho dňa zostala strážiť Johnov byt. Jediní! Boli jediní z celého hlavného mesta Spojených štátov. Bolo to neuveriteľné! Desaťtisíc pozvánok celosvetovo a len dvaja ľudia z Washingtonu. Na výber osadníkov musel byť veľmi prísny vzorec.

Johnove kroky mali pôvodne viesť za mamou do Seattlu - znova. To však teraz asi nebolo možné. Zvedavci by ho otravovali na každom kroku. Akúkoľvek televíznu stanicu zapol, všade videl svoju rozospatú, pokrčenú tvár. Nebol z toho vôbec nadšený, pretože neznášal, keď bol stredobodom pozornosti. Nedalo sa však nič robiť a od tejto chvíle prakticky nevychádzal z domu. Bohu vďaka za Petra, ktorý úslužne pomáhal Johnovi so všetkým, čo potreboval, vrátane donášky potravín. Teraz musela Johnova mama podstúpiť cestu naprieč štátmi, aby sa spolu postretali. Bola jediným človekom, s ktorým sa chceli rozlúčiť. A aj napriek tomu, že si troška poplakala, cestu im požehnala a tešila sa, že Atlantánia si vybrali práve jej syna a vnučku. Bola právom hrdá.

John opustil byt až týždeň pred cestou na Atlantídu. V ruke držal pozvánku, rodné listy, preukazy a všetky osobné dokumenty. Viezol sa v policajnom aute,

sprevádzaný dvomi strážnikmi. Sofia bola doma so starkou.

„Ako sa cítite?“ oslovil ho jeden z nich, keď sa viezli autom.

„Zlá noc,“ odpovedal John, ktorý vyzeral vyčerpaný.

„Cestovná horúčka?“ zasmial sa druhý.

„Dá sa to tak povedať,“ pokúsil sa John o úsmev, ale vyzeral príliš umelo.

Popravde to nebola len jediná zlá noc, ktorá ho trápila, aj keď sa poriadne nevyspal už dlhší čas. Ako sa blížil čas odchodu zo Zeme, cítil sa stále horšie a horšie. Stupňovali sa v ňom obavy. V mysli si vytváral všakové starosti a scenáre, čo mohlo byť na osídlení Atlantídy nedobré. Obával sa najmä o Sofiu: *„Ako sa bude v novom prostredí cítiť?“* Darmo mu Peter rozprával, aké to bude všetko úžasné. Prišli dni, keď by si najradšej vymenil život takmer s hocikým, len aby nemusel niesť bremeno tohto ťažkého rozhodnutia. Mal pocit, akoby sa jeho život končil - aj keď všetci naokolo hovorili, že to bude práve naopak.

Pred dvomi dňami ho navštívil starší zástupca Atlantídy, s ktorým sa stretol v komisii. Sprevádzal ho zástupca štátu z vyšších politických kruhov. Obaja mu vysvetlili, ako má postupovať, aby bola ich cesta v rámci medzinárodných pravidiel korektná. Musel sa najskôr odhlásiť - nelíšilo sa to od odhlásenia zosnulej osoby. Matrika, daňový úrad, zdravotný záznam. Všetko muselo byť zastavené, stornované a následne zálohované v archívoch. O týždeň obaja prestávajú na tejto Zemi existovať. Všetky osobné dokumenty sa chystal odovzdať ešte dnes. Za seba aj za Sofiu.

Keď dorazili pred príslušnú budovu, John a jeho sprievodcovia vošli dovnútra. Vyplašený úradník vstupnej kancelárie ich nasmeroval k správnym dverám, kam John vošiel sám. Obaja policajti čakali vonku. Výkonná úradníčka, krytá vysokým dreveným pultom, Johna okamžite spoznala. Nastal rad otázok, na ktoré bol John zvyknutý, no sám na ne nepoznal odpoveď. Nakoniec odvrkol, že sa na Atlantis skutočne neteší! Nechala ho na pokoji a začala spracúvať údaje v počítačovej databáze. Trvalo jej to niečo viac ako päť minút. Ešte než odišiel, požiadala ho o autogram a spoločnú fotografiu do mobilného telefónu. Nebol nadšený, ale chápal, že po tomto už bude mať všetko z krku, preto privolil. Táto jeho zvláštne nadobudnutá sláva mu prichádzala veľmi prehnaná. Keď ho pred týždňom oslovila jedna z televízií s ponukou natočenia talkshow, okamžite odmietol účasť aj napriek sľubovanej finančnej odmene. Peniaze mu na Atlantíde neboli na nič. Všetok majetok prostredníctvom právnika previedol na matku a na cestu išli len v najnutnejšom oblečení. Všetko dôležité ich bude čakať v cieľi.

Posledné dni utiekli až nepríjemne rýchlo. Johna mrzelo najmä to, že mu zakázali prechádzky po meste či výlety. Podľa polície sa mohol stať ľahkým terčom extrémistických skupín, ktoré na seba neustále upozorňovali. Nakoniec sa nikomu nič zlé nestalo - ale možno práve vďaka dostatočnej opatrnosti.

To ráno dlhoočakávaného dňa ubehlo ešte rýchlejšie. Pred cestou sa chceli najesť, naposledy sa rozlúčiť

s Johnovou mamou, ktorá ich vystrojila, a odísť pred desiatou ráno. John spal v noci aspoň niekoľko hodín. Cítil sa však veľmi unavený a znechutený. Do určitej miery to už chcel mať za sebou. Musel sa prekonávať, ale odstúpiť do cesty nemienil. Na vchodové dvere bytu sa ozvalo hlasité klopanie. Bola to sprievodná policajná jednotka, ktorá mala podporiť bezpečnosť. Prišli skôr, ako bolo plánované, čo bolo práve jedným z ich taktických krokov. Johna aj Sofiu nepríjemne rýchlo hnali do veľkej čiernej dodávky. Tá sa okamžite vydala na východ. Odlet sa mal uskutočniť na rovnakom mieste ako prvé stretnutie zástupcov Zeme a Atlantídy. V zálive, ktorý bol bránou Atlantického oceánu. Keď dodávka po necelej hodiny jazdy zastavila a otvorili sa široké dvere, John uvidel vodnú hladinu, na ktorej sa vznášala obrovská čierna kapsula. Naživo pôsobila ešte megalomanskejším dojmom ako v televízii. Zovrelo mu hrdlo a Sofia sa držala jeho ruky pevnejšie ako kedykoľvek predtým. Nevedel, či dcérka dobre rozumie ich ceste, ani tomu, že už Zem nikdy v živote neuvidia. Bola ešte príliš malá a slepo nasledovala otca, ktorý musel niest' t'archu rozhodnutia za oboch.

Okolo zálivu bol dav nadšencov, ktorý kričal a tleskal, len čo naša dvojica vystúpila z auta. Všetci sa prišli rozlúčiť – niekde v dave bol aj Peter a jeho rodina. John ich však nezašliadol. Nechýbali kamery a obrovské množstvo bezpečnostných jednotiek, ktoré rovnako ako prvýkrát obklúčili celé miesto. Kapsula sa priblížila k pevnine a dalo sa suchou nohou prejsť z vysokého brehu až priamo na výsuvnú rampu lode. Johna so Sofiou sprevádzalo niekoľko ľudí. Vôbec si neuvedomoval, čo mu rozprávajú. Bol bledý a na smrť vystrašený. Vedel, že

musí byť malej oporou, preto sa zo všetkých síl snažil ustáť na nohách. Cítil sa, akoby ho viedli na popravu. Nebolo to v konečnom dôsledku nič nepríjemné – John si to len troška viac pripúšťal. Celé sa to však zbehlo veľmi rýchlo a on si len letmo uvedomil svoje posledné kroky po trávnom kúsku hliny, ktorý bol krajným miestom útesu. Poslednýkrát sa obzrel za seba a obrovské vráta lode sa zatvorili. Z prvého pohľadu správne pochopil, že bočné strany kapsuly sú priehľadné. Dvaja Atlant'ania usadili jeho aj Sofiu do pohodlných kresiel, ktoré sa automaticky natáčali aj s časťou miestnosti. Mohli sledovať, ako sa kapsula zdvíha z hladiny, a pozorovať ľudí, ktorí mávali na pozdrav, či skupinu vojakov, ktorí salutovali na príkaz svojho veliteľa. Kapsula sa znenazdania odlepila od hladiny a vyletela k oblohe. Jednotlivé vrstvy atmosféry míňali ako odrazové kolíky lemujúce cestu. Sofia s otvorenou pusou sledovala, ako opúšťajú stratosféru. Obklopila ich temnota vesmíru.

Kapitola dvadsaata druhá: ATLANTIS

Kapsula sa stále rýchlejšie vzd'alovala od Zeme a stále viac sa približovala k Atlantíde. Zelená planéta postupne odkrývala svoju krásu. Jej hustá atmosféra začala byť pri bližšom pohľade priehľadná. John si ako prvé všimol prehustenú flóru, ktorá sa tiahla až nezvykle vysoko a hýrila živými farbami z celej maliarskej palety. Pred vstupom do atmosféry kapsula celkom spomalila a len krok po kroku vstupovala, aby nedošlo k jej poškodeniu.

John si v záblesku oka všimol dve menšie vesmírne skaly, ako v plnej rýchlosti vleteli do atmosféry a v momente boli preč. Vyparili sa ako kúsky ľadu vhozené do roztaveného kovu. Keď kapsula prekonala vrchnú vrstvu stratosféry, znova nabrala na rýchlosti. Vtedy už John dokázal približne odhadnúť výšku stromov a v duchu smelo napočítal aj viac ako kilometer. Kapsula stále nasledovala svetelný povraz a klesla až takmer na dotyk najvyšších korún stromov. Už museli obletieť dobrú tretinu planéty a John stále nezazrel nič iné než mohutné stromy vyplnené hustou džungľou. Na prvý pohľad nevidel jediný vrch alebo skalný výstupok. Keď však prekonali väčšiu vodnú plochu, ktorá mohla byť pokojne morom a pohľad neumožnil nazrieť od brehu k brehu - bolo to tu!

Prístav, mesto, ľudské stavby. Kapsula sa zniesla nad hladinu, ako to spravila v zálive Atlantického oceánu, a dosadla. Johna pochytil nový závan nervozity. Sofia sa nevedela vynadávať a počas celej cesty nepreriekla ani slovo. John by pokojne uveril, že sa to obom len sníva. Veľké vráta lode sa roztvorili a ich oviol príjemný teplý vánok, ktorý na jazyku nechával mierne sladkastú pachuť. Bolo to úplne iné ako na Zemi, čo po chvíli obaja prestali registrovať. Z lode vystúpili v sprievode asistentov, ktorí ich usádzali do otočných kresiel. Bolo to neveriteľné, ale už neboli na Zemi. John cítil všade vôkol teplo, ktoré akoby sálalo z pôdy a zo všetkého navôkol. Nebolo však nepríjemné. Keď sa otočil k oblohe, uvidel slnko, ktoré skrz hustú atmosféru stratilo svoju silu. Ako sa otočil k oblohe, zostal stáť ako obarený. Atmosféra planéty, ktorá z vonkajšej strany tvorila nepriehľadnú zásteru, fungovala z pohľadu zvnútra ako

šošovka na lupe. Všetko skrz ňu vyzeralo bližšie, väčšie a ostrejšie. Aj napriek tomu, že bol deň, obloha bola len jemne zelenkastá a priehľadná. Planéty, slnko či vzdialené hviezdy vyzerali teraz úplne inak ako z bežného pohľadu Zeme. Dalo sa to prirovnať k obrazu v ohromnom vesmírnom planetáriu. Bolo to neskutočné a John celkom zabudol žmurkať, až kým ho nezačali štipať oči.

V prístave bolo zhromaždených niekoľko desiatok Atlant'anov, ktorí nových obyvateľov vítali úsmevmi a veselým pokrikom. John videl aj niekoľko tabuliek s anglickými výrazmi „Vitajte!“. Sofia sa držala otca za ruku a spoločne nasledovali asistentov z lode. Podklad alebo cesta, po ktorej išli, bola celá z pružnej, akoby zvláštne vypálenej hliny. Nikde nevidel žiadny betón. Budovy vyzerali z podobného materiálu ako chodníky. Boli v rôznych odtieňoch žltej farby. Niektoré jemné, akoby vyblednuté, ďalšie, naopak, sýte. Gravitácia bola z nejakého dôvodu nerozpoznateľná od tej zemskej.

„Prevezieme vás do centra pre nových prisťahovalcov, tam strávite svoje prvé hodiny, kým vám nepridelia vlastné ubytovanie,“ vysvetlil jeden z mladých mužov so zelenými očami, ktorý ich viedol.

Všetci mali zelené oči. Sýtozelené oči ako vedľajší prejav gaudia. To už John vedel.

V tejto časti mesta, ktoré sa nevelmi líšilo od pozemských, neboli žiadne vysoké budovy. Najvyššie možno tri podlažia, ako si tak John všímal. Po uliciach sa nepreháňali autá, ani podobné stroje. Všetci kráčali pomaly. Niektorí aj v sprievode nízkeho vozíka s naloženým tovarom. Všetci vyzerali, akoby mali dostatok času.

Z jednej ulice sa odrazu vynoril voz, podobný dostavníku z filmov o divokom západe, ktoré John v detstve často sledoval. Mal šesť kolies v troch samostatných radoch a pohyboval sa po jednej koľaji, ktorá bola takmer celkom v zemi. John si ju všimol až teraz. Nebola to však koľaj, ako si prvotne myslel. Bola to úzka ryha, z ktorej vyčnievala vodiaca tyč. Tá bola na „dostavník“ napojená a pohybovala s ním akoby podzemne. Aj keď niektoré veci vyzerali celkom akoby z domova, iné technológie boli neobyčajné. Pri nastupovaní do dopravného prostriedku John letmým pohľadom svojho technického oka skúmal materiál a jednotlivé spoje. Postup výroby tohto stroja mu však nebol známy. Len čo sa pohli, uvidel v prístave dosadať ďalšiu kapsulu - navlas rovnakú, ako bola tá ich. Potom sa stratili v uličke medzi budovami.

Počas dlhých troch dní vozili prepravné kapsule na Atlantis ľudí z celej Zeme. John bol v jednej z prvých, ktoré zakotvili v hlavnom prístavisku Atlantídy. Keď sa obyvatelia Zeme lúčili so zelenou planétou, desaťtisíc vyvolených spoznávalo svoj nový domov.

Johna a Sofiu previezli do priestorov ubytovne, kde každý spočinul na jednej posteli. V miestnosti ich mohlo byť aj päťdesiat. A ako John už dávnejšie správne zachytil, všetko to boli mladé rodiny, podobného veku ako John, s malými deťmi, podobného veku, ako bola Sofia. Toto miesto nazvali krátkou karanténou zastávkou. Aspoň tak im bolo vysvetlené, prečo všetkých držia pohromade s len obmedzeným kontaktom s ostatnými Atlant'ami. Na každého človeka pripadal jeden asistent so zelenými

očami. Odkedy sa miestnosť naplnila, dvere zostali zatvorené. Asi po hodinke roznášali asistenti väčšie fľaše plné gaudia. Ľudia už boli vyčerpaní a smädní. Nápoj prišiel vhod a navyše príjemne povzbudil telo aj ducha. Johnovi sa ihneď vybavil ten príjemný pocit z prvého kontaktu so zelenou tekutinou. Sofia sa nenechala dvakrát prosiť a poslušne vypila svoju dávku. Prešla ďalšia polhodinka a na scénu prišiel jeden zo starších Atlant'anov. Vyzeral vznešene a pohyboval sa majestátne. Jeho chrbtica bola celkom vzpriamená a mohutný hrudník tlačil pred seba, ako len vládca. Aspoň John mal z neho takýto pocit. Muž prešľapoval pomaly z nohy na nohu a ostatní Atlant'ania pred ním poslušne ustupovali do strán so sklonenou hlavou. Mal šedivé, ba až striebristé vlasy a výšku možno aj dva metre. Jeho rúcho bolo pretkané zlatými niťami a posiate drahokamami, aké oko pozemšťana nevidelo.

„Pozdravte vládcu Atlantis Zephirina Xirdala!“ zakričal muž, ktorý pochodoval pred ním. Bol jedným zo štvorice osobných strážcov, ktorí mu boli vždy na blízku.

Tentokrát nemal Zephirin žiadnu masku, ako to bolo na Zemi, preto ho John nespoznal. Aj keď je pravda, že dosiaľ ho mohol vidieť len na nekvalitnom televíznom zázname. Keď ho porovnával s ostatnými Atlant'anami, ktorí stáli navôkol, Zephirin Xirdal vyzeral ako nadčlovek. Ako nejaký egyptský boh, ktorého si John vedel vybaviť z návštevy egyptského múzea. Nemal však hlavu šakala alebo hada. Bol to muž, o tom nebolo pochyb.

Zephirin prešiel medzi ľuďmi a strážca mu robil miesto. Noví obyvatelia ešte nerozumeli hierarchii tohto sveta a sami od seba neustupovali. Došlo aj k malému incidentu, keď strážca odtlačil muža, ktorý zakopol a spadol na

dlažbu. Muž zakričal a osopil sa. Strážnik v čiernom overale len odchýlil svoj čierny plášť a pod ním uchopil rukoväť. Bola to rukoväť podobná meču, no pokračovala podivnou trubicou z oboch strán ukončenou kratučkým výčnelkom. Pripomínala dlhú ručnú pítku na železo, ale bez ozubeného plátu. Vtedy ešte nikto presne nerozumel, čo to gesto malo znamenať, aj keď mnohým bolo očividné, že strážnik upozorňoval alebo sa vyhrážal nejakým druhom útoku. Situácia sa upokojila a našťastie k ničomu nedošlo.

„Vítam vás v mene celej našej skromnej krajiny!“ začal rozprávať Zephirin, keď bol asi v strede miestnosti. Jeho hlas burácal ako hrom. John by po jeho boku vyzeral trochu ako trpaslík. Z jeho hlasu bola cítiť hrdosť a nadradenosť. Nebolo pochyb, že použil falošnú skromnosť. „Každému z vás pridáme prvotriedne ubytovanie a prvotriedny život - tak ako sme slúbili. Musíme vás však vyšetriť. Musíme zistiť, či nemôžete byť nejakým spôsobom ohrozujúci pre náš svet. Postupne vás bude kontrolovať náčelník zdravotníctva. Určite rozumiete, že nových susedov neprijímame práve často, preto musíme brať zvlášť ohľad na bezpečnosť našich súčasných bratov. Aj keď nie je veľa hrozieb, ktoré by mohli privodiť zdravotné komplikácie, od poslednej návštevy na Zemi sa mohlo všetko zmeniť. Musíme byť pozorní!“ usmial sa a vôkol stojacim ľuďom podal ruku. Rukavice si však dole nedával. John ho pozoroval z niekoľkých metrov. Netlačil sa dopredu a Sofiu si istil po svojom boku. Po tomto krátkom predslove Zephirin z veľkej miestnosti odišiel. John sa posadil na posteľ s dcérou po svojej pravici a ďalej vyčkávali. Našťastie mal vždy dost' trpezlivosti, pretože tu sa nikto s ničím

neponáhľal. Únavu nepocit'ovali, a keď im asistenti priniesli podivne vyzerajúce, ale chutné jednohubky, boli celkom pokojní. Okolo krajných postelí sa začala akási živšia vrava. Do miestnosti vstúpila skupina viacerých Atlant'anov. Bolo ich asi pätnásť. Pohybovali sa postupne od postele k posteli. John predpokladal, že ide o zdravotnú kontrolu, ktorú spomínal Zephirin. Nemýľil sa.

Skupina zdravotníkov prechádzala miestnosť asi dve hodiny, kým sa dostali k susednej posteli. John počúval, čo sa bude diať. Bol to však len obyčajný rozhovor a vyšetrenie, ktoré nevidel. Boli na rade. Niekoľko mladých mužov a žien sa presunulo ich smerom, obklúčili posteľ aj našu dvojicu. Z davu sa vynorila jedna postava. Bola to drobná žena s ľahko červenými vlasmi. Oblečený mala pekný červený kostým pretkaný brokátom, ktorý bol priamo určený do tejto horúcej atmosféry. Jedno rameno mala celkom odhalené až k prsiam a ľavú nohu mala celkom nahú. Bola o pol hlavy nižšia ako John s veľmi jemnými črtami tváre. Mala drobný noštek, pripomínajúci písmeno malé „v“. Líca a najmä okolie nosa mala posiate nežnými červenými pehami. Jej zelené oči boli hlbšie ako u ostatných. Johna privítala úsmevom, kde na ľavej strane chrupu ukázala miernu medzeru. John nikdy nevidel krajšiu ľudskú bytosť. A aj keď sa mu to priznávalo ťažko a nahlas by to určite nikomu nepovedal - bola to pravda. Keď otvorila ústa a kostrbatou angličtinou sa Johna spýtala na meno, celkom zamrzol a rozklepali sa mu obe ruky. Nahla sa k nemu, a len čo zacítil vôňu jej pokožky, hrudník mu zaplavila taká horúčava, akú len mohol pojať vo svojom vnútri. Bol

celkom hotový! Jej pohyby boli podobne elegantné ako Zephirinove, ona však pridávala určitú zmyselnosť. Až po hodnej chvíli vykoktal svoje a Sofiino meno.

„Ja sa volám Svevo,“ predstavila sa žena. Bola hlavou zdravotníctva na Atlantíde. Patrila medzi elitu a tiež medzi prvých ľudí. John o tom nepochyboval, vedel, že nie je obyčajná.

„Pán John Anderson, teraz vám zoberiem vzorku krvi. Potom vás oscanujeme, aby sme si boli istí, že ste v poriadku. Bude to chvíľka,“ ubezpečovala ho milo. Jej hlas bol citlivý a akoby plný lásky a všetkého pochopenia. John by jej v tom momente nedokázal odprieť asi nič na svete.

Nechal si odobrať krv, potom si poslušne ľahol na lôžko, kde nad ním prešla prístrojom, ktorý vyzeral ako digitálny zmeták na smeti. Pri všetkých úkonoch jej asistovala skupinka, ktorá ju sprevádzala. Nasledovala Sofia, ktorú John položil na lôžko, no napriek tomu neustále sledoval jemnú ženu. Jeho pohľad pritahovala akoby nejakým kúzlom. V niektorej chvíli sa dokonca pozastavil a obzeral vôkol seba, či je jediný, koho žena takto uchvátila. Vyzeralo to tak, že áno. Žena bola nádherná, ale pre Johna ešte o poznanie viac. Manželka Jane bola pre Johna prvou láskou a rozhodne mu učarila svojou zaujímavosťou. Roky ju miloval zo svojho vnútra. Toto však bolo iné. Možno len láska na prvý pohľad, ktorú John tak dávno nepocítil. Bolo to niečo silné, akoby chemické.

„Pán John Anderson, bolo mi ct'ou. Obaja ste stopercentne zdraví!“ znova sa široko a akoby tajomne usmiala. „Nezabudnite, že na Atlantis nemusíte používať svoje pôvodné meno. Ak by ste chceli, bude možnosť

zvoliť si niečo iné. Niečo z vašej predstavivosti,“ zakončila a odvrátila pohľad.

– *Žeby sa premenoval na Anakina Skywalkera?* – usmial sa v duchu. Radšej si predsa len ponechá pôvodné meno. Dali mu ho rodičia a cítil by sa neúčtivo, keby si ho zmenil.

Skupinka postúpila ďalej a žena zmizla Johnovi z dohľadu. To bolo prvýkrát, keď stretol Svevo.

Kapitola dvadsať tretia: Nový domov

Ešte v ten večer prvého dňa prízjazdu sa John so Sofiou dostali do svojho nového domu. Áno, bol to dom, a nebol hocijaký! John bol právom nadšený. Stál v novopostavenej štvrti a sám žiaril novotou. Doteraz v ňom nikto nenocoval. Mal dve priestranné poschodia a tri spálne. Každá s výhľadom na prírodu. Johnova spálňa na vrchnom poschodí mala strechu, ktorá sa dala čiastočne odkryť a priamo z postele mohol pozorovať oblohu. Sofiina izba bola na prízemí a od záhrady ju delila presklená stena, ktorá sa tiež dala jednoducho odchyliť. John z domu cítil ten kontakt s prírodou, ktorý vytváral len minimalistické hranice medzi ľudskou stavbou a prirodzeným prostredím planéty. Všetko v dome bolo z dreva. A aj spotrebiče - ak sa tak dali nazvať - mali aspoň niekoľko drevených prvkov. Všetko to však bolo drevo na pohľad veľmi vzácne. Citlivo lakované,

ale napriek tomu s typickou vôňou, ktorá upokojovala. Čo nikde neobjavil, ani nezahliadol, boli plasty. Atlantská spoločnosť tento materiál, skrátka, nepoužívala. Nejaký čas trvalo, kým sa so Sofiou prešli všetkými zákutiami každej miestnosti. Ten tvarovo nepripomínal kocku či kváder, ako boli na to zvyknutí zo Zeme. Niektorá miestnosť mala trojuholníkovú podstavu a iná sa zasa nedala špecifikovať vôbec. Svojím zjavom bol príjemný a všetko akoby malo rafinovane premyslené miesto. Nič by na uložení jednotlivých častí nábytku nemenil. Všetko bolo perfektné!

„Niektorí bratia sa priamo venujú návrhom obytných priestorov,“ vysvetľoval Kiro.

Kiro bol dobrovoľník z radov Atlant'anov, ktorý mal zodpovedať všetky prípadné otázky, pomáhať a tiež dohliadať na ich prvé dni v novom domove. Teraz bude dokonca bývať s nimi pod jednou strechou. Kiro nevyzeral nijako zvláštne, akurát veľmi mlado. John mu tipoval tak devätnásť rokov, čo v mužovi spustilo záchvat smiechu. Pravdepodobne bol omnoho starší.

„Na Atlantíde žije viac ako sedem miliónov ľudí!“ vysvetľoval. „Jednotlivé štvrte mesta sú rozdelené podľa osobnostných vzorcov a to, že bývate tu a nie na druhej strane, nie je náhoda,“ podotkol. „Snažíme sa všetko robiť zodpovedne. Najskôr uvažujeme, potom konáme. Všetko má svoje pravidlá, všetko sa dá pochopiť, keď máte dostatok trpezlivosti a času. Atlant'ania majú vždy dostatok času.“

John si to všimol, ale nemohol byť prekvapený. Človek sa musí očividne zmeniť, ak ho čaká život dlhý tisíce rokov. Je to niečo úplne iné.

„Približujeme sa k dokonalosti!“ zakončil Kiro a rozlúčil sa. Rozprával vždy stroho a k veci. V dome mal vlastnú izbu, tiež na prízemí ako Sofia. Kiro mal bývať v dome iba dočasu.

John so Sofiou ešte pojedli ďalšie podivne vyzerajúce jedlo, po ktorom zostali obaja ospalí. Niet divu, že na ňom bol odkaz VEČERA. Noc prebehla ako jediná sekunda. Len čo otvorili oči, uvideli slnko.

„Ako dlho trvá noc na Atlantíde?“ spýtal sa John pri raňajkách Kira.

„Planéta je omnoho menšia ako Zem. Jej rotácia je však spomalená. Deň trvá dvadsaťosem hodín a tmu teraz máme asi desať hodín,“ vysvetlil. „Merné jednotky sú na Atlantíde rovnaké ako na Zemi - odkiaľ myslíte, že ste ich získali?“ zasmial sa.

Hodinky na ruke John zatiaľ u nikoho nevidel. V každej miestnosti bol však prístroj, ktorý hodiny nahrádzal. Navyše nahrádzal niečo ako rádio alebo verejný rozhlas, čo John onedlho zistil.

„Ak bude niečo dôležité, neprídete o to,“ ubezpečoval ich Kiro, ktorý veľmi pomaličky dopil svoj ovocný nápoj. Na raňajky nezjedol vôbec nič. John bol hladný, keďže sa uňho strácala nervozita, preto pojedol všetko, čo len našiel. Chute mu nie vždy sedeli, ale nebol vyberavý. Sofia otca poslúchala a zjedla svoj podiel farebnej a najjemno pomletej asi zeleniny.

„O potraviny sa starajú niektorí bratia. Je to ich práca. Ešte dnes ráno prídu nové zásoby, dám vedieť, že máte zvýšený apetít,“ usmial sa Kiro a odišiel do svojej miestnosti.

Sofia mala vo svojej spálni aj niekoľko hračiek. Boli to rôzne drevené a plátenné bábky. Hojdací koník však chýbal. John vedel, že by si ho nemohli zobrat' so sebou. Možno podobného zoženie aj tu. „*Poznajú vôbec títo ľudia kone? Majú tu nejaké?*“ napadlo mu. Skutočne mal čo spoznávať. Po raňajkách sa obaja prezliekli do šiat, ktoré čakali v skriniach. John dcérke starostlivo asistoval. Všetko oblečenie viac či menej zodpovedalo ich veľkostiam. Potom spoločne vyšli von do záhrady, ktorá bola za domom a mala dĺžku desať metrov a šírku sedem metrov. Sofiu ihneď zaujal domáci miláčik, ktorého si všimla prvýkrát. Bol to krátkosrstý psík nízkeho vzrastu. Ohromne hravý. Doteraz bol priviazaný k svojmu pelechu v zadnej časti záhrady. Ako sa ukázalo, jeho krmenie bolo zodpovednosťou Kira. Záhrada bola plná zelene, dokonca v nej rástlo aj päť nižších stromov. Johnovi pripomínali jablone. Všetko vyzeralo veľmi podobné Zemi. Len obloha nebola modrá, ale zelenkastá a žiariaca hviezdami a slnkom. John mal neustále pocit, akoby bolo všetko bližšie a akoby bol celý vesmír akýsi menší.

„To spôsobuje atmosféra planéty,“ prihovoril sa mu Kiro, ktorý sa znenazdajky objavil.

„Čo tu vlastne budeme celé dni robiť?“ spýtal sa John s pohľadom upreným na Sofiu. Tá sa naháňala so psíkom, ktorý bol určite ešte len šteňaťom.

„Čo vám bude robiť radosť, pán Anderson,“ odpovedal Kiro.

„Volajte ma John!“ zahriakol ho, pretože až teraz si uvedomil, že Kiro mu stále vyká.

„V atlantskej knižnici ti určite poradia, čím by si sa mal zaoberať, John,“ pokračoval Kiro.

„V knižnici?“

„Je srdcom Atlantídy.“

„Ale prečo knižnica?“

„Naším najväčším bohatstvom sú vedomosti a všetky záznamy,“ odpovedal pokojne. „Práve preto je jej budova srdcom mesta,“ nakrátko sa stíšil. „Povedzte Sofii, aby psovi dala meno. Nechal som to na ňu,“ po týchto slovách Kiro znova vošiel do domu. Jeho prejav bol veľmi pokojný a podľa Johna spomalený. Starostlivo vyberal každé slovo, ktoré vypustil z úst. Pri ničom, čo robil, sa nikam neponáhľal.

Medzi jednotlivými domami stál len stredne vysoký porast, pripomínajúci živý plot. Z vedľajšieho domu vybehlo dievčatko Sofiiinho veku a pozeralo smerom k nim. Mala svetlohnedé vlasy.

John si ju prezrel, ale nevyzerala ako jedna z nových Atlant'anov. Vtom sa za ňou objavil mladý muž, ktorý mohol byť jej otcom, alebo pokojne aj bratom. John sa v tom ešte nedokázal vyznať. Muž zahliadol Johna a okamžite podišiel jeho smerom.

„Vítam vás, braček! To mi je ale milý pohľad! Domu už bolo otupno,“ usmial sa. „Dcérenka je veľmi utešená, určite ste radi, že ste tu... Ja sa volám Avio a toto je moja dcéra Tristitia,“ načiahol k Johnovi ruku skrz živý plot na znamenie pozdravu.

John sa k nemu priblížil a podal mu svoju ruku. Okamžite zazrel jeho jasnozelené oči.

„Volám sa John a dcérka je Sofia. Myslel som... že ste prišli teraz tak ako my. Ale predpokladám, že ste tu dlhšie. Ako to, že viete po anglicky?“

„Kdeže!“ zasmial sa. „Bývame tu už roky... veru dlhé roky. Človek to akosi prestane počítat'. Stráca sa v tom... Rozhodne si môžete gratulovať... toto je výborná štvrt',“

znova sa usmial muž. „Bol som jedným z prvých tlmočníkov, ktorí skúmali váš jazyk. Je jednoduchý. Niekoľko výrazov pozná aj Tristitia. Ak sa budú deti spolu hrať, Sofia sa niečomu priučí.“

Vtom sa ozvalo búchanie na hlavné vstupné dvere. Bolo také hlasné, že ho počuli až do záhrady.

„Priviezli potraviny! Postarám sa o to!“ zakričal Kiro z domu.

„Máte sluhu, pravda?“

„Pomocníka,“ odpovedal John.

„To asi na začiatok treba, niekedy je nezodpovedaných mnoho otázok. Rad by som sa zhováral ďalej, ale chcel som vás len pozdraviť. Musím niečo zariadiť,“ rozlúčil sa muž a odišiel.

„Ako sa volá ten psík, ocko?“ spýtala sa malá Sofia, keď sa hra presunula až k domu.

„Sama mu musíš vymyslieť meno... žiadne ešte nemá, zlatko.“

„Tak ho budem volať Bazil!“ vyhlásila odhodlane.

„Kde si na to, prosím ťa, prišla?“ zasmial sa John.

„Poznám to z knižky, ktorú sme čítali v škôlke. To vtedy, keď sme ešte boli doma,“ odmlčala sa. „Pôjdeme ešte niekedy domov, ocko?“

„Teraz budeme doma tu, miláčik. Tu nám bude lepšie,“ usmial sa, no v tej chvíli sa mu zacnelo za Zemou, ktorú museli tak narýchlo opustiť. Museli, ak chceli začať nový život. „Tamto dievčatko by sa chcelo s tebou hrať, vidíš?“ ukázal na susedu, ktorá nazerala spoza živého plota.

„Pokojne ju zavolaj k nám, ja si idem niečo popozerať dovnútra.“

„Dobre, ocko,“ privolila Sofia, ale k mladej susede sa ihneď nevybrala. Len ostýchavo nazerala jej smerom.

John vyšiel do svojej spálne, kde v rohu stál písací stôl. Na ňom bolo niekoľko kníh. Možno aj dvadsať. Také množstvo neprečítal John za celý život. Na tej hromade bol prilepený lístok s odkazom NA ZAČIATOK. „No zbohom!“ pomyslel si John, keď si predstavil, že sa má všetkými prelúskat'. Ako neskôr zistil, knihy sa väčšinou zaoberali históriou a biológiou človeka. Boli napísané dvojjazyčne a v najbližšom období mali Johnovi pomôcť naučiť sa atlantský jazyk.

Vtom sa z prístroja na stene ozval už známy hlas Zephirina Xirdala. Hlas pôsobil vodcovsky.

„Všetkých pozývame na prehliadku spojenú s uvítaním našich nových bratov a sestier!“ jeho prednes bol taký ako vždy, veľkolepý. Johnovi sa videl až prehnaný, ale snažil sa pochopiť odlišnosti oboch národov. Bol všetkému otvorený.

„Slávnostný sprievod bude na Námestí VEDOMOSTI o pätnástej hodine!“ celá správa bola na dôvažok niekoľkokrát zopakovaná. John zbehol do kuchyne, kde sa stretol s Kírom.

„Počúval si?“ spýtal sa Kiro.

„Každé slovo,“ usmial sa John. „Pôjdeš s nami?“

„Veľmi rád.“

Vtom do kuchyne vtrhla Sofia.

„Ocko, ocko, máme pre Bazila nejakú papu?“

„Pomôžem ti s ním, maličká,“ ubezpečil ju Kiro a vybrali sa spoločne na dvor.

John sa ponevierať po dome. Poobede nazrel do jednej či dvoch kníh, ale príliš ho nezaujali. Dalo sa povedať, že sa

začínal nudit'. Neskôr sa preobliekol do slávnostnejších a menej pohodlných šiat a v sprievode Kira išli aj so Sofiou na hlavné námestie mesta. Mali hodinu čas, ale Kiro im aspoň ukázal štvrť. Domy boli kaskádovo poukladané celkom jeden na druhom. Minimálne jedna stena bola však vždy spojená s dvorom a prírodou. Menšie kopce boli celé posiate domami, takže celkom zanikali. Sedem miliónov obyvateľov, ako spomínal Kiro, muselo žiť na čo najmensej ploche. Všetko ostatné vyzeralo ako nedotknutá príroda. Štvrť, kde bol Johnov a Sofiin dom, nebola príliš vzdialená od centra. Voľnou chôdzou tak maximálne tridsať minút. Centrum bolo rovnako plné zelene a hlavná promenáda mala najväčšie stromy vysadené priamo vo svojom strede. Pripomínali širočizné baobaby, ktoré vo svojom strede mohli mať aj dvojprúdový tunel. Navyše sa tiahli vysoko do neba. Budovy v celom meste však neboli nijako vysoké. Možno s výnimkou knižnice, ktorá bola dominantou - presne ako spomínal Kiro -, John ju okamžite identifikoval. Kamenná stavba obložená sochami a architektúrou, pripomínajúcou staroveké Grécko. Niečo podobné John poznal len zo starej pohľadnice z Atén, ktorú mala kedysi mama položenú na kuchynskom okne. Vchod lemovali štyri obrovitánske piliere, akoby vytesané z jedného kusu kameňa. Čo sa skrývalo v obrovských priestoroch, mohol John iba predpokladať. Nenadarmo sa miesto nazývalo VEDOMOSŤ. Po stranách promenády sa zhlukovali skupiny ľudí. Boli to pravdepodobne jednotlivé atlantské rodiny. Celá promenáda mohla merať aj viac ako kilometer. Kiro doviedol Johna aj Sofiu ani nie sto metrov od knižnice.

„Tu aspoň niečo uvidíte,“ podotkol.

„Pôjde nejaký sprievod?“ spýtal sa John.

„Presne tak.“

Postupne sa obe strany širokej promenády tak zaplnili, že John musel vziať Sofiu na ruky, aby sa nestratila v dave. Nevedel odhadnúť, aký dav bol teraz na jednom mieste, ale vrava to bola ohromná. Promenáda bola široká asi dvadsať metrov a po oboch stranách sa pravidelne plnila. Len obrovské stromy, ktoré boli vo veľkých rozstupoch v jej strede, bránili pohľadu zo strany na stranu. Medzi nimi však boli medzery aj niekoľko desiatok metrov.

Netrvalo dlho a celá show sa začala. Bubnovanie prichádzajúce z diaľky postupne silnelo. To si už John aj Kiro všimli pomaly pochodujúci dav. Muži v zástupe kráčali veľmi súbežne a s každým dopadom nohy na zem uderili do bubna, ktorý niesli. Bolo ich možno aj tridsať. Za nimi šlo niekoľko jazdcov na koňoch. Kone boli vysoké a dokonale štíhle - alebo vyšportované, ako by ich nazval niekto, kto sa týmto ušľachtilým zvieratám rozumel. John sa teda utvrdil v tom, že kone na Atlantis nechýbajú. Jazdci boli veľmi slávnostne oblečení, čo však Johnovi už vôbec neprišlo zvláštne. Neustále sa stretával s veľkou oficialitou, ktorá zo všetkých strán priam prýštila. Medzi skupinami v sprievode boli vždy väčšie medzery a po skupine jazdcov nasledovala ďalšia skupina bubeníkov, ktorá bola tentokrát ešte väčšia a najmä hlučnejšia. Keď prechádzala popri nich, Sofia si až zakrývala uši. John sa ju aj snažil otočiť, aby nebola vystavená maximálnemu hluku, ale nedarilo sa. Navyše ani nemal možnosť ustúpiť z davu, pretože boli takmer vpredu a zozadu sa na nich tlačili ďalší a ďalší zvedavci. Keď sa otočil, prvýkrát si všimol rodinku, ktorá bola pravdepodobne pozemská - rovnako ako on so Sofiou. Muž bol starší, žena očividne

mladšia a každý z nich držal na rukách dieťa. Boli svetlovlasí, muž už trochu prešedivený a celkom nezapadali do davu, ktorý stál okolo. Muž mohol mať tak päťdesiat rokov, ale v porovnaní s každým, koho tu doteraz stretol, vyzeral najstaršie. Účinky gaudia sa ešte nemali kedy naplno prejaviť. John ďalej pátral v dave, no po chvíli sa opäť pohľadom vrátil k sprievodu. V tom okamihu mu celkom spadla sánka. Oko mu zachytilo kočiar, ktorý bol veľmi podobný tomu, ktorý ich priviezol z prístavu. Tento bol však niekoľkonásobne väčší a nezakrytý. Viezol sa na ňom Zephirin v spoločnosti niekoľkých významných členov národa – o tom nebolo pochyb. To však nebolo to, čo Johna teraz zaujalo

a prekvapilo. Kočiar bol ťahaný šiestimi pármami zvierat, ktoré nikdy doteraz nevidel. Akoby aj mohol mať tú možnosť, keď sa na Zemi nevyskytovali, no napriek tomu akoby mu boli známe.

Zvieratá vyzerali podobné levovi, boli len o málo väčšie, ako si John spomínal. Hlava bola červená ako krv a pernatý krk, na ktorom visela hrubá reťaz a spájala zvieratá do párov, ale nie tak, aby sa mohli k sebe priblížiť. Telo mali tiež červené, ale vekom už akoby vybledlo. Z chrbta sa im dozadu ťahali dlhé krídla čierne ako noc. Siahali až ďaleko za ich telo. Nohy mali krivé, ale mohutné. Na koncoch prstov boli vidieť ostré pazúry. Od zadných stehien im vyrastal huňatý chvost, aký má lev. Stavba tela bola veľmi majestátna a pevná. Oči im priam horeli nenávisťou a z času na čas sa pokúsili o výpad na zviera po svojom boku. Nebyť reťazí, ktoré ich držali nakrátko, skončilo by sa to krvavo. Keď prechádzali, dav zadržoval dych. Aj niekoľko

neposlušných detí akoby zamrzlo pri reve tých strašných beštíí. John si okamžite spomenul, skadiaľ zvieratá spoznal. Pred rokmi čítal knihu o zážitkoch známeho cestovateľa Marca Pola. Práve Polo opisoval zvieratá vyskytujúce sa hlavne na kráľovských dvoroch v Indii a v Číne. Kniha bola doplnená o nákresy – zvieratá sa až nápadne podobali tým, ktoré teraz videl na vlastné oči. Vzrušením takmer nedýchal. *Je možné, že kedysi žili aj na Zemi? ,Prečo nie, ročne vyhynú desiatky živočíšnych druhov,´* uvažoval John.

Zvieratá boli pravdepodobne známou atrakciou, no pohľad na ne priťahoval dav tak mocne, až zabudli pozorovať Zephirina, ktorý si to všimol a zvieratám dal povel na zrýchlenie chôdze. Keď sa dostal pred ich oči obrovský voz, všetci natešene mávali svojmu vodcovi. Sofia sa pridala a dvíhala ručičku, ako len najviac mohla.

Celý sprievod pomaly obišiel knižnicu a druhou stranou promenády pokračoval späť. Keď sa pred veľkú budovu dostal Zephirin, zastavil povoz a schodmi knižnice prešiel na postavené pódium. Stráž opatrne dohliadala na šelmy zapriahnuté do povozu. Panovník sa prihovoril davu a s prianím všetkého dobrého a pokojného sa v krátkom monológu pozdravil. Menovite privítal novousadlíkov a zasa sa rýchlo rozlúčil. Zephirin sa očividne veľmi rád ukazoval na verejnosti. Aj keď pri udalosti, ako bola táto, sa patrilo privítať nových obyvateľov. John sa cítil ako emigrant, ktorý opustil vojnu spustošenú domovinu, aby sa utiekal do krajiny medom a mliekom oplývajúcej. Tentokrát to však nebola vojna, ale choroby, strasti a smrť, pred čím ušli. Aj keď to donedávna neplánovali.

Prísť o takúto príležitosť by bolo bláznovstvom. Sprievod pokračoval a postupne zmizol z dohľadu. Kiro odprevadil Johna aj Sofiu nazad domov. Dav sa rozchádzal na všetky strany. John plánoval osloviť pozemskú rodinu, ktorú spozoroval v dave, no stratili sa mu z dohľadu. Onedlho zostali sami traja. Sofia na Johnových rukách driemala, preto vytrvali v úplnej tichosti.

Kapitola dvadsaata štvrtá: Dlhá noc

Aj napriek únavnému popoludniu si Sofia nenechala ujsť hru s novonadobudnutým kamarátom. Reč je o psíkovi Bazilovi. Len čo si trocha odpočinula, už sa naháňali po záhrade. Pridala sa aj malá suseda Tristitia. John ich pozoroval cez presklenú stenu s úsmevom na perách. Planétu pomaly prikrývala noc.

Všetci traja sa stretli pri stole s ďalším jedlom označeným VEČERA. Keď dojedali, pričom predstihli Kira, niekto mocne zaklopal na vstupné dvere.

Kiro spozornel a vybral sa otvoriť. Gestom naznačil, že sa o to postará. John počul hlasy vychádzajúce spoza rohu, ale zostával sedieť pri Sofii, až kým do miestnosti nevošla nízka žena. Bola to už Johnovi známa Svevo.

Usmiala sa a pozdravila. Ihneď pristúpila k Sofii a rukou jej prešla po hlavičke. Vlasy sa jej preplietli pomedzi prsty. Pomalým pohybom ich znova uvoľnila a pohyb opakovala.

„Páčila sa vám prehliadka?“ pozrela sa striedavo raz na Johna a raz na Sofiu. Tá len prikývla.

„Bolo to majestátne!“ to bolo to slovo, ktoré John hľadal a vybavilo sa mu práve včas. Vtedy si spomenul na zvieratá, ktoré ho tak zaujali, no Kira sa na ne zabudol popýtať. „Čo to boli za zvieratá ťahajúce povoz?“ spýtal sa obratom. „Myslím tie levy s krídlami - urevané a zlostné,“ vysvetľoval.

„Na Zemi nemáte mantikory?“

„Mantikory?“

„Alebo jedna mantikora, presne tak sa volajú,“ usmiala sa. „Neuvedomila som si, že u vás ich vyhubili - sluha o nich nerozprával? Mal všetko vysvetliť,“ otočila sa, ale Kiro sa zatiaľ nevrátil.

„Všetko vysvetľuje,“ zapojil sa John. „Naozaj nám veľmi pomáha. Moja chyba, že som sa zabudol spýtať. Nakoniec, nie je to dôležité. Len to bol pre nás troška šok.“

„To si viem predstaviť. Podobných zážitkov možno budete mať viac. Ale po čase...“ odmlčala sa. „Zvyknete si na všetko.“

John už tentokrát nebol v jej prítomnosti taký nervóznym ako v prvý deň. Dnešný večer mala oblečený dlhý červený kabát, ktorý jej celkom zakrýval ramená a ťahal sa až po zem. Jej vôňa bola však neustále prenikavo podmanivá. A každý úsmev, ktorý vylúdila, naplňal Johna šťastím.

„Čo vás k nám vlastne privádza, pani?“

„Len som chcela vidieť, ako sa vám žije v novom. Možno aj pozrieť dom. Nebola som tu ešte ani jedinýkrát a chcem, aby ste mali všetko, čo potrebujete. Chcem, aby ste boli spokojní.“

Johna vysvetlenie zarazilo a prekvapilo. Odpovedal trochu ostýchavo:

„Prestahovali nás sem asi desaťtisíc. Navštevujete každú jednu rodinu?“

„Samozrejme,“ usmiala sa. „No nie ja osobne, to dá rozum.“ Odmlčala sa. „Prekáža vám moja prítomnosť?“ nahla hlavu mierne na stranu. Otázka znela takmer lišiacky, ale Johnovmu uchu lahodila. Žena vyšla Johnovi naproti.

„To v žiadnom prípade, Svevo...“ zdvihol hlas a prekvapil samého seba, ako odvážne vyslovil jej meno. Chemická prítlačivosť, ktorú pociťoval pri prvom stretnutí, pociťil znova! *„Bolo to tým, že stála bližšie? Naozaj bola taká krásna, alebo ho niečo pobláznilo? Nie, o tom nebolo reči, bola nádherná!“*

Svevo chytila Johna za ruku a postavila na nohy. Pomaly ho ťahala von z kuchyne. Pred vchodom stál Kiro v rozhovore s jedným členom ochranky. Ten mal čierny celotelový oblek. Johnovi pripomínal starodávneho japonského bojovníka, akoby upraveného do vedecko-fantastického filmu.

„Ulož dievčatko do postele!“ rozkázala Kirovi, keď prechádzali okolo. Kiro sa okamžite vybral za Sofiou.

„Izbu máš hore, John?“ spýtala sa Svevo.

Pokýval hlavou na súhlas a pokračoval v chôdzi po schodoch už vedľa nej. Nevedel, či ona drží jeho ruku, alebo on drží tú jej. Možno to bolo vzájomné, no takmer bezdotykovo jemné. Svevo vyzerala veľmi krehko. Jej pohyby boli aj skrz dlhý kabát veľmi ľadné a každým krokom akoby pretancovala o niekoľko centimetrov vpred.

Keď vošli do Johnovej spálne, Svevo sa stále viac a viac usmievala. Cítila jeho nervozitu, ktorá bola takmer strachom.

„Posaď sa, John, neublížim ti,“ ukázala na posteľ a sama zhodila kabát, pod ktorým ukrývala pruhovaný obtiahnutý trikot, medzi jednotlivými pruhmi presvitali časti jej pokožky. Tiahol sa vysoko ku krku a vyzeral ako elastický rolák. V miestnosti bolo šero, no Svevo vôbec nespustila umelé osvetlenie. Prešla k stene a na prístroji, ktorý počas celého dňa hlásil novinky mesta, stlačila niekoľko gombíkov. Stropná stena miestnosti sa začala pomaly odsúvať na stranu.

John však teraz poctivejšie pozoroval Svevo a jej pohyb po miestnosti ako odkrývajúcu sa nočnú oblohu. Svevo podišla k Johnovi a ľahla si na posteľ tvárou k oblohe. Nasledoval ju a rovnako sa zviezol na chrbát.

Keď sa časť stropu celkom odsunula a zastavila, na oblohe sa ukázala krásna modrá planéta.

„Spoznávaš svoj starý domov?“ ukázala prstom na oblohu. Ležali vedľa seba a potichu pozerali nahor. Západ slnka umožnil ešte lepší pohľad na neďaleké planéty a aj milióny rokov vzdialené hviezdy aj napriek tomu, že ich bolo možné pozorovať aj cez deň. Zem doposiaľ nebola v takom uhle, aby ju videli priamo z tohto miesta.

„Zapamätaj si ten pohľad, John! Vry si ju do pamäti na znamenie rozlúčky!“ povedala Svevo celkom vážne. „Si teraz s nami, musíš sa odpútať. Musíš sa preniest cez všetko, čo bolo doteraz,“ povedala ticho.

John bol po večernom jedle ošapený. Len silou-mocou držal otvorené oči, pretože mäkučká posteľ ho ťahala do spánku. Jej slová vnímal viac-menej podvedome. V tej chvíli zaspal.

Jeho myseľ vymyslela niekoľko rýchlych snov, nasledujúcich v rade jeden za druhým. Cítil sa rozpoltený a nesvoj. Otvoril oči, ale nedokázal si ihneď usporiadať myšlienky. Mohla prejsť minúta, alebo aj niekoľko hodín. Svevo sedela vedľa neho a pozorovala ho.

„Je ti lepšie?“ spýtala sa potichu. Uvedomil si, že všade navôkol je väčší pokoj a ticho ako predtým. Musela nastať hlboká noc. Celé mesto stíchlo.

„Hej...“ otočil hlavu, ale nemal v úmysle postaviť sa - dokonca ani sadnúť si. Znova sa zahľadil na oblohu. Planéty viseli pred jeho očami ako rotujúce hračky nad postieľkou batolaťa. Bez žmurkania bol nimi celkom zhyponotizovaný. Najmä Zemou, ktorá bola najbližšie a žiarila ako akvamarínový klenot na perletovej reťazi z hviezd.

„Takže si si odpočinul?“

„Ako dlho som vlastne spal?“

„Len zo dve hodiny,“ odpovedala a postavila sa na nohy.

„Zavriem strechu. Len som chcela, aby sa ti vryla do pamäti.“

John vydýchol a potom sa posadil. Mierne sa mu točila hlava, ale energiu mal akoby na maxime.

„Ďalšiu noc ju už neuvidíme?“

„Zem uvidíš, ale už nie tak blízko ako teraz. Tak blízko ju už neuvidíš niekoľko tisíc rokov.“

„Tiež si sa na nej narodila?“

„Je to tak vidieť?“

„Mal som ten pocit. Veľmi ti chýba?“

„Je iná... nič sa jej nevyrovná. Nič nie je také rozmanité ako Zem,“ odmlčala sa. „Vesmír môžeme brázdiť tisíce rokov a neuvidíme nič než skaly. Len a len skaly a pustinu. Vesmír je krásny z diaľky, no z blízka stráca svoje kúzlo - zovšednie.“

„Ako to na Zemi vyzeralo, keď si sa narodila?“

„Zobrali ma ešte ako mladé dievča. Je to tak dávno, tak veľmi dávno. Spomínam si len na kratučké záblesky. Tolko spomienok, tak veľa spomienok...“

„... si nemôžeš vybaviť?“ doplnil ju.

„... ľudská myseľ nedokáže pojať,“ odpovedala. „Ale je to domov. Vždy zostane v srdci. Aj keď spomienky miznú.“

„Preto ste prišla?“

„Chcela som, aby si sa rozlúčil. Rozlúčil a prijal nový domov.“

„Mám tu svoju dcéru. Kde je ona, tam vždy bude môj domov.“

Usmiala sa a podišla k stolíku, na ktorom stála hromada kníh.

„Dal si sa do štúdia?“

„Len veľmi – veľmi pomaličky.“

„To je v poriadku, žiaden zhon.“

Pred oknom preletel väčší vták. Rozpätie krídel mal asi jeden meter. John sa postavil na nohy a prišiel k oknu.

„Budem musieť ísť. Odpočívaj! Venuj sa dcére a spoznávaj všetko, s čím sa stretneš. Prídem vás znova navštíviť, ak ti to nebude prekážať.“

„Budem veľmi rád,“ podišiel k Svevo, chytil ju za ruku, ktorú jej krátko, no mocne pobožkal a ihneď zasa pustil.

Svevo sa nahlas zasmiala a vyzerala potešene. Po tomto geste vyšla z miestnosti. John zostal stáť pri okne. Nevedel, ako inak prejaviť radosť z jej návštevy. V tom momente sa mu to zdalo ako najlepší nápad. Ani si nevedel vybaviť, či nejakej žene bozkával ruku na znamenie pozdravu.

Keď sa neskôr snažil, ako len vedel, nedokázal zažmúriť oko. – *Bude mu Zem naozaj chýbať?* – trocha o tom pochyboval. Nezostal tam nik, kto by ho potreboval. Sofia bola s ním. To, že spoznal Svevo, ho neustále potešovalo a na smútok nezostával priestor. Dlhو nezažil taký príjemný pocit, aký prinášala jej prítomnosť. Už teraz sa nevedel dočkať, kedy príde znova.

Letmo zaspať sa mu podarilo až tesne pred dopadom prvých slnečných lúčov. Sen, ktorý sa mu prisnil, si však pamätal až nesmierne živo! Videl samého seba v upravenej jaskyni, ktorá bola vytesaná do skaly – ľudskou rukou. Meter po metri a potom centimeter po centimetri formovaná. Taká detailná, ako si len človek

môže z jedného sna pamätať. Vybavoval si chlad spojený s hladkými stenami, nasiaknutými vlhkosťou. Pamätal si sladkastý zápach zeminy, drobiacej sa pod prstami nôh. Bol sám. Nikde nevidel inú ľudskú bytosť, no vo svojom vnútri bol presvedčený, že len na niekoho čaká. Nieкто sa má skôr, či neskôr vrátiť za ním. Pochmúrnou atmosféru jaskyne narúšalo len pulzujúce slnko, ktoré žiarilo spoza rohu steny a jeho lúče dopadali k Johnovým nohám len ako odraz. Nasledoval ho! Vyšiel von, oslepený jeho žiarou si zakrýval oči, no akoby túžil nazrieť priamo naň! Oči ho prekvapivo nepálili a nakoniec to dokázal. Nebolo to obyčajné slnko. Jeho zlatistá obruč akoby tancovala. Krútila sa dokola a svojím pohybom vydávala neurčitý, ale opakujúci sa piskľavý zvuk. Bolo to vôbec Slnko? Na modrej oblohe nevidel jediný mráčik. Bola to skutočne Zem? Bol to sen, plný neurčitých detailov, ktorým nerozumel. Keď sklopil zrak, pred sebou uvidel rozsiahle jazero. Len horko-tiažko dovidel na druhý breh. Hladina bola celkom pokojná. Až na jeho okraji sa vody začali mierne čeriť, kým neukázali pôvodcu tohto javu. Bola to veľká ryba, ktorá sa snažila silou-mocou vyliezť na pevninu. Plahočila sa a mykala sa zo strany na stranu, kým v piesku nevyborila brázdou. Na vzduchu sa dusila, no neúnavne napredovala. John ju pozoroval bez pohybu. Tušil, že jej trápenie by mohol ukončiť jediným silnejším šliapnutím nohy. Tušil, že mal v rukách jej život. Ryba sa však prestala hýbať sama od seba. John si uvedomoval, že v tom momente sa pohlo celé jazero. Jeho voda ustúpila o meter a stále v tom pokračovala. Ryba zostala ležať na svojom mieste s otvorenou papuľou a neprítomným výrazom. Voda jazera sa pomaly vytrácala. Odtekala do dialky, akoby nieкто vytiahol veľkú

zátku v strede obrovskej kotliny. Po chvíli sa celkom stratila, zostala po nej len súš a mokrá zemina. Vtom sa ryba znova pohla. Bol to nádych? Znelo to ako nádych vzduchu. Jej pľúca sa akoby zázrakom prispôbili na dýchanie kyslíka. John ustúpil o dva kroky vzad. Pocítil strach. Ryba sa rozknísala a opakovane sa pohla vpred pomocou plutiev. Tie sa akoby predĺžili a pomáhali v neohrabanom pohybe. Postupne sa z nich stávali nohy. John mal pocit, že usmrtením ryby by predišiel celému evolučnému procesu. Akoby mohol zastaviť vývoj pozemských dejín. Pri pohľade na celkom bezbranného živočícha pocítoval nekonečnú moc. Vtom sa za ním ozval známy hlas. Mohol byť skutočný? Znova ho oslovil! Teraz si už bol na istom, počul Jane. Hlas vychádzal z jaskyne. Zvrtol sa a rozbehol do jej útrov. Keď ho pohltila tma, roztvoril oči.

Bol znova na posteli bez prikrývky. Ležal v oblečení, ktoré na seba natiahal ešte minulý večer. Slnko bolo vysoko. V záhrade pod oknom sa prehánala Sofia v sprievode Bazila a pod dohľadom Kira. Takýto živý sen sa mu asi nikdy v živote neprisnil. Bol ním celkom nasiaknutý. Uvedomoval si jednotlivé vnemy a pocity, ktoré sen priniesol. Chvíľku sa musel rozpamätávať na posledné dni. Vybral sa umyť si tvár vlažnou vodou a vymeniť si oblečenie. Noc akoby trvala dlhšie ako celý doterajší pobyt na Atlantis. Vôbec si nedokázal usporiadať skutočnosti v časovom slede. *„Naozaj prišla večer Svevo, alebo bola súčasťou sna?“* uvažoval, keď schádzal schodmi do prízemnia. *„Nie, určite prišla...“* jej prenikavá vôňa neustále pretrvávala v dome.

Kapitola dvadsiatá piata: Výlet k okraju

Prešli ďalšie tri týždne na Atlantis. Čas strávený v novom domove sa na Johnovi začal mierne prejavovať. Kráčal pomalšie a zadumane. Objavil v sebe chuť na čítanie a každý deň si naň vyhradil pravidelný čas. Televízia a filmy vôbec mu už ani troška nechýbali. S dostatočným časom boli písané príbehy omnoho pútavejšie. Na svoje prekvapenie sa nezačal nudiť, ale naplno prežíval všetko nové. Musel byť víkend, pretože Kiro navrhol zaujímavý výlet. Naplánoval cestu k žriedlam gaudia na okraji džungle na severe.

Raňajky prebehli štandardne. Sofia sa rozlúčila s Bazilom, pretože Kiro nesúhlasil, aby ho zobrali so sebou. Psík sa podľa neho mohol ďaleko od domova stratit'. Pred

odchodom ich sprievodca ešte priniesol priehľadné pršpiplášte z látkoviny.

„Bez nich by to nešlo,“ dodal, keď uvidel Johnov prekvapený výraz. Viac komentárov nebolo treba.

Pred domom sa v niekoľkých minútach zjavil kočiar. Bol na pohľad rovnaký ako ten, ktorý prvý deň doviezol Johna a Sofiu do domu. V jeho vnútri však sedel muž. Sofia nastupovala ako prvá a mierne sa vylakala.

„Pokojne, maličká,“ prehovoril muž citlivo, ako sa k malému dieťaťu patrí. Jeho zjav bol však drsný a tvár bola strhaná. Akoby mu nebolo dopriate poriadneho zdravého spánku.

Sofiu nasledoval John.

„Čo tu robíte? Kto ste?“ obe otázky položil takmer bez pauzy. Pri opakovanom pohľade si však sám uvedomil, že muž je členom kráľovskej ochranky. Jeho celotelový oblek hovoril jasnou rečou. Takýchto ľudí stretával John pravidelne.

„Som sprievod s ohľadom na bezpečnosť,“ odpovedal muž s jasnozelenými očami.

„Ja som ho povolal,“ zapojil sa Kiro, ktorý nastúpil do kočiara ako posledný a zatvoril dvere. „Nemôžeme riskovať vaše bezpečie. Mimo mesta sa môže udiat čokoľvek,“ dodal.

Vozidlo zahučalo a vyrazilo po ceste preč od domu.

Sofia sedela na kraji pri okienku, vedľa nej John a pri ňom sa tlačil Kiro. Cudzí muž na opačnej strane mal až preveľa miesta. John však s pohľadom ku Kirovi dedukoval, že by radšej celú cestu akrobaticky postával, ako sedieť pri tomto mužovi. Vždy, keď stretol jemu podobných, vyžarovalo z nich akési pohrdanie všetkými

ostatnými. Nebolo pochýb, že boli určitým spôsobom trénovaní a správaním sa podobali jeden na druhého. V kočiari vládlo ticho, každý sa staral o svoje. Uvoľnený výlet sa pod dohľadom nového člena nevelmi daril. Keď preleteli okolo niekoľkých blokov domov, cesta začala prudšie klesať. Domy v tejto oblasti vyzerali inak. Boli nižšie a jednoduchšie. John si predstavil, že ide o chudobnú časť Atlantis. Jeho uvažovanie bolo však neustále zväzované spomienkami zo Zeme.

„Tu bývajú starousadlíci,“ povedal ticho Kiro. Takmer tak, že ich muž sediaci naproti ani nezačul.

Sofia bola neustále priklincovaná k oknu a všetko zaujato sledovala. Takto ďaleko od domu ešte nikdy neboli. Domy začínali postupne rednúť, až nakoniec celkom zmizli z dohľadu.

„Normálne by sem ľudia chodiť nemali,“ vysvetlil Kiro, keď zastavili na rozľahlej planine, ktorá bola pokrytá tmavohnedou stromovou kôrou. „Madam však trvala na tom, aby ste spoznali čo najviac.“

John okamžite pochopil, o akej madam Kiro rozpráva. Musela to byť Svevo. Bol si taký istý, že sa len pousmial a ďalej nevyzvedal.

Jeho prvé kroky na planine zapraskali. *„Kde sa tu všetka tá kôra len vzala?“* uvažoval. Po ďalšej krátkej chvíli si uvedomil, že zem pod ňou je akási teplá. V niektorých miestach až horúca. Nebolo vôbec príjemné postávať na jednom mieste. Človeka priam nútilo kráčať ďalej.

„Neublíži vám to,“ prehovoril muž, ktorý sa od začiatku cesty odmlčal.

„Len aby! Malá nevydrží to, čo my,“ odpovedal John a Sofiu zobral na ruky. Predtým jej cez ramená hodil pršíplášť, rovnako spravil aj sebe.

„Už vidíš, prečo si nemohla vziať Bazila?“ povedal jej. No v duchu si nebol istý, či mali brat' vôbec aj Sofiu.

Kráčali všetci spoločne, Kiro a John opatrnejšie. Muž ochranca bez najmenšieho strachu. Pomerne ďaleko po oboch stranách planiny stáli vysoké stromy, ktoré John už niekoľkokrát videl. Povrch, kadiaľ napredovali, začali tvoriť väčšie a väčšie nerovnosti. Pozostatky starých stromov, drobné pníky. Všetko pomaly zvetrávalo a menilo sa na vrstvu kôry. Vyzeralo to, že kedysi dávno les siahal až sem. „*Premenil sa na toto?*“ uvažoval John. Bolo jasné, že kočiar tadiaľto nemohol napredovať, preto bola jediná možnosť kráčať pešo. Teplota povrchu sa nezvyšovala. Bola konštantná a po chvíli si na ňu nohy zvykli.

„No, pod' dole, zlatko,“ položil Sofiu a chytil ju za ruku, aby napredovali spoločne.

Muž z ochranky bol už hodnú vzdialenosť vpred.

„Blížime sa k prameňom gaudia,“ povedal Kiro. „Je to kúzelné miesto, skutočne úžasné!“ vyzeral nadšene.

„Je to ešte ďaleko?“

„Práve naopak,“ ukázal Kiro pred seba.

Zem sa mierne vlnila, a ako stúpali do niekoľko metrov vysokého vršku, bolo vidno zelený opar, ktorý spod neho vychádzal.

Povrch sa znova radikálne zmenil. Keď končene dohnali sprievodcu, ktorý postával na okraji puknutej čiernej skaly, a rozhliadal sa vôkol seba, vedeli, že sú v celi. Z pukliny tryskala hustá zelená tekutina. V tomto mieste vyzerala ako kolomaž. Roztekala sa na všetky strany, aby sa hneď o niekoľko metrov ďalej znova stratila v zemi. Drobné kvapôčky poletovali všade navôkol a pršiplášte

uplatnili svoju prítomnosť. Narýchlo si tie svoje nasadili aj sprievodcovia.

„Gaudium sa samo čistí a redne, aby bolo ľahšie konzumovateľné,“ vysvetlil Kiro. „Ani v takomto skupenstve však nie je škodlivé, len ak by sme si obarili jazyk,“ zasmial sa.

John sa zadíval najmä na výpary, ktoré vychádzali zo skalnej pukliny. Keď sledoval zelený oblak, ako stúpa k oblohe, uvidel ďalšie miesto, ako bolo toto. Asi sto metrov vzdialené, akoby ešte mohutnejšie a s ešte väčším množstvom zelenej miazgy.

„Aj tam vzadu je to rovnaké?“ ukázal naň.

„Celá táto oblasť je posiatá žriedlami gaudia,“ odpovedal Kiro. „V najteplejších bodoch sa časť tekutiny odparuje a v atmosfére tvorí ochranný obal, ktorý planétu chráni od škodlivého vesmírneho žiarenia.“

„Navyše konzervuje jej konštantnú teplotu,“ pridal sa John, ktorý o tom nielen počul, ale mal už čo-to prečítané z povinnej literatúry, ktorú dostal.

Divadlo s hustou zelenou miazgou, prepletajúcou sa pomedzi skaly a kamene, rednúcou a vtekajúcou do zeme, bolo hypnotizujúce. Pomalé a upokojujúce. Z času na čas sa na miazge vytvorila zelená bublina vzduchu, ktorá odrazu praskla, aby sa na druhom mieste vytvorila ďalšia. Keby to teplota dovolila, John by sa určite vybral bližšie a dotkol by sa hmoty, ktorá mu teraz pripomínala žuvačku. Možno by si z nej aj nabral a hodil rovno do úst. Horúčava však bola vysoká, preto sa všetci pozerali až z niekoľkých metrov. Navyše podvedome a mocne držal Sofiu za ruku, aby sa mu nevyšmykla a nerozbehla sa k istej ujme na zdraví.

Len člen kráľovskej ochranky nesledoval, čo sa deje, ale obzeral sa okolo seba a kontroloval okolie. Vyzeralo to však prirodzene, bola to jeho práca a v ničom sa nelíšil od Johnových očakávaní.

„Mali by sme ísť nazad,“ prehovoril, keď na skale strávili asi pätnásť minút.

„Vrátíme sa sem ešte, ocko?“ spýtala sa Sofia, ktorej sa všetko, čo pozorovali, náramne páčilo. Zvlášť sa zamerala na skupinu dúh, ktoré preblikovali v kvapôčkach gaudia, ako na ne pražilo slnko.

„Niekedy určite hej,“ odpovedal John, ale keď sa pozrel na Kira, nebol si tým taký istý.

Vybrali sa nazad, kôra sa im už vôbec nezдалa teplá ako na začiatku. Rýchlo si zvykli na teplo z výparov a asi boli aj troška omámení nadmerným účinkom gaudia, pretože pocit šťastia mal John najväčší odo dňa, keď opustili Zem. Teraz si bol na sto percent istý, že spravili dobre. Pre svoju dcéru nemohol spraviť nič lepšie. Na Zemi by ju takýto pokoj a bezstarostnosť nemohli nikdy stretnúť. Áno, Sofia a jej šťastie bolo to prvoradé. Teraz na ničom inom nezáležalo.

Naložil ju nazad do kočiara, sadol si vedľa nej a mocne ju objal okolo ramien. Stroj sa zvrhol na mieste a znova rýchlo vyrazil nazad k mestu. Všetci boli spokojní. Kiro, že splnil svoju úlohu. Ochrankár bol rád, že sa nič nepríjemné neprihodilo, John sa utvrdil v správnom rozhodnutí a Sofia? Sofia sa už tešila na svojho kamaráta Bazila, ktorý ju čakal na dvore za novým domom.

Kapitola dvadsiaa šiesta: Knižnica

Už na druhý deň predobedom k Johnovi zavítala návšteva. Opäť nečakane, ale opäť veľmi príjemne.

„Dlho ste tu neboli, Svevo,“ usmial sa John a vyskočil na nohy, keď vošla do miestnosti. Bol ponorený v jednej z kníh.

„Vidím, že čítanie vám ide stále lepšie a lepšie, čo ešte zostáva?“

„Tieto dve, nie, myslím, že tri. Áno, tri a pol knihy,“ ukázal na stôl, kde mal vytvorené dve kôpky. Tá väčšia bola už prelúskaná.

„Zaujali vás?“ podišla k nemu až takmer na dotyk.

„Poučné, ale aj tie dobrodružné sú, naozaj... veľmi sa mi páčili,“ začervenal sa, ako to len s jeho snedou pokožkou bolo možné.

„Potešili ste ma,“ dotkla sa mu letmo ruky tak ako naposledy. „Preto mám pre vás jedno prekvapenie.“

„Prekvapenie?“

„Oblečte sa čo možno najslávnostnejšie,“ ukázala na šatník. „Vyrážame do knižnice?“

John vedel, že knižnica je srdcom Atlantis a všetci si ju nadovšetko vážia, pretože je studnicou vedomosti

a poznania tohto sveta. Len čo Svevo zatvorila za sebou dvere, dal sa do obliekania. Netrvalo mu to dlho. Na dôvažok si vypláchol ústa mentolovou tekutinou z kúpeľne a rozbehol sa dole schodmi. Sofia odpočívala v kuchyni za stolom. Vyzeralo to, že si pod dohľadom Kira niečo maľuje.

Svevo stála v predsieni a obaja vyšli spoločne von. John sa len rýchlo rozlúčil so Sofiou, ktorá mu letmo zamávala a znova spustila hlavu nad stôl.

„Je pre vás stále užitočný?“ spýtala sa Svevo, keď vyšli pred dom.

„Veľmi užitočný, až sa cítim previnilo, čo všetko nemusím robiť. Obávam sa, že som tu neskutočne zlenivel a spohodlnel.“

„To je len jedno obdobie,“ zasmiala sa. „Doprajte si pokoj, zaslúžite si ho. Časom sa vám dostane zaslúžených povinností. Nechceme však nič unáhliť,“ rukou mu prešla po ramene a chrbte, aby ho naviedla do kočiara.

V ňom sedel jeden z dobrých známych. John si prestával všímať ochranku, ktorá sa pohybovala v okolí Svevo a ďalších vážených predstaviteľov Atlantis. Konal a rozprával, akoby boli celkom sami - uvoľnene.

„Takže časom budem mať zamestnanie?“

„Prirodzene, každý Atlant'an má svoje miesto v spoločnosti,“ odpovedala.

„A čo budem robiť? To, čo na Zemi?“

„O tom ja nerozhodujem, John. To je vopred dané!“ povedala vážne. „Všetko sa dozvieš v správny čas. Nepredbiehajme udalosti. Určite sa však nemáš čoho obávať. Tvoje poslanie je tvojou najhlbšou prirodzenosťou. Pomôžeme ti s ním a ty sa v ňom staneš

celkom spokojným. To ti garantujem,“ usmiala sa a otočila do okna. Kočiar už bol na ceste mestom.

„Takže vám prácu niekto vybral? Ale ste hlavou celého zdravotníctva planéty, ako by to bolo možné?“

Niekoľko desiatok sekúnd bolo ticho. Neodpovedala, ale dumala. Akoby sa jej v tom momente prihovárал hlas, ktorý jej napovedal, ako zareagovať. Nepovedať príliš veľa, vystríhal ju. Odrazu rýchlo zvrtila hlavu nazad k Johnovi.

„Vieme prečítať históriu osobnosti, John. U vás na Zemi ste neboli tak d'aleko, ale my sme to zvládli. A tvoja história vie presne povedať, v čom budeš najlepší. Je to jednoduché, naozaj absolútne presné,“ vyhrkla.

Naproti sediaci muž sa tváril, že sa ho konverzácia netýka.

„Chceš povedať, že všetko, čo som od detstva vykonal, zo mňa viete vytiahnuť ako zoznam a podľa toho rozhodnúť, čím budem?“

„Nie tvoj život, John, aj keď ten sa v histórii zapisuje taktiež. Bol by však veľmi krátky. Nedal by nám takmer žiadne vedomosti. Nebola by to adekvátne vzorka.“

„V tom prípade nerozumiem,“ zvráštli tvár s výrazom chaosu.

„Keď som o tom začala, nenechám ťa na polceste a budem pokračovať. Na Zemi ste poznali históriu osobnosti ako skratku DNA, to by ti malo byť viac známe.“

Prikývol.

„V ľudskej DNA je celý kód tvojej osobnosti, ale pred jeho samotným vytvorením vedie k nemu dlhá cesta. Táto cesta je dláždená každým jedným tvojím predkom. Všetkými kombináciami ľudí, z ktorých pochádzaš a bez

ktorých by si nevznikol. Ak sa ti to zdá priveľmi zložité, ver, že je to ešte komplikovanejšie, ako si myslíš. Cesta DNA nie je len súbor informácií o tvojom zjave, postave, fyzickej zdatnosti. Dľaždičky tejto cesty sú poskladané zo všetkých činov, ktoré tvoji predkovia vykonali, predtým ako si prišiel na svet. Tvoji rodičia majú hlavný vplyv na to, ako budeš vyzerat'. No na to, aké budeš mať vlastnosti či predpoklady, majú väčší vplyv tvoji prapraprarodičia. Čím viac predkov máš, tým dlhšia je tvoja DNA. Je ti to jasnejšie?"

„V tom prípade,“ zamyslel sa John, „za milión rokov bude DNA väčšia, ako je to u nás?“

„Ako je to u teba,“ zastavila ho. „Ja mám už teraz DNA kratšiu ako ty, pretože som omnoho staršia. Takže si tomu porozumel správne.“

„A na základe činov mojich predkov budem predurčený na určité poslanie?“

„Všetci sme predurčení, pretože každý jeden z nás vyniká v inom smere,“ kočiar pomaly pristavoval na hlavnom Námestí vedomosti.

John porozumel, a aj keď sa chcel spýtať, čo je jeho osudom a aký osud má jeho dcéra, do ktorej krvi sa zamotala ešte úplne iná vetva, nechal to tak. Na ďalšie otázky teraz nebol čas.

Spoločne vošli do priestrannej sály obloženej zo všetkých strán brúseným kameňom. Popri stenách sa pohybovalo niekoľko mladých ľudí a jemným papierom leštili oku takmer nepatrné nerovnosti. *„Boli predurčení byť umelcami?“* zasmial sa v duchu. John nasledoval Svevo. Ochrankár nevstúpil do budovy, ktorá bola uctievaná ako chrám. Všade vládlo ticho, a keď niekto prehovoril, bolo

to s najvyššou opatrnosťou. John v snahe zachovať dekórum kopíroval správanie okolitých spoluobčanov. Napriek veľkosti budovy tu však nebolo veľa ľudí.

„Prechádzame okolo časti, kde je hlavný archív. Každý text, ktorý aspoň za niečo stojí a nesie nejaké poslanstvo, je umiestnený priamo tu. Vstúpiť môže len niekoľko členov poprednej rady. My však pôjdeme do časti, kde pracujú predstavení. Chcem ťa s niekým zoznámiť,“ rozprávala pološeptom a potmehúdsy.

John tušil, že prekvapenie, o ktorom bola reč, sa ešte len blíži.

Chodba, po ktorej kráčali, bola z jednej strany plná väčších aj menších dverí. Na každých bol nápis v atlantskom jazyku. John si už vedel preložiť slovíčko alebo dve. No všetkému zd'aleka neporozumel.

Ďalej kráčali ticho, až kým sa nedostali na koniec dlhočiznej chodby. Pred nimi stáli posledné dvere, ktoré Svevo namáhavo otvorila. John podišiel bližšie, aby jej pomohol. Do miestnosti, kam vošli, preniklo svetlo a odhalilo jej ohromné rozmery. Bola to len jedna z miestností alebo študovní, ako John neskôr zistil. Mala však na dĺžku aj sto metrov. Keď sa dvere znova zatvorili, ostala takmer tma. Len niekoľko slabých svetiel blikalo nad pracovnými stolmi, roztrúsenými kade-tade. Oči si museli na toto šero zvyknúť. Svevo vykročila rezko, no John kráčal opatrne. Vyzeralo to, že vidí omnoho lepšie ako on. No možno bola len zvyknutá. Podišli k jednému zo stolov, za ktorým sedel statný muž. Mal husté vlasy a mocné čeluste. Keď uvidel prichádzajúci pár, vstal. Oslovil Svevo, uklonil sa a pobožkal jej ruku.

John však z jeho správania pozoroval, že ide len o povinnosť a ženu si veľmi váži. Mohol sa však, samozrejme, myliť.

„John, toto je PLATÓN!“ predstavila mohutného muža a ustúpila o krok na stranu.

John a Platón si podali ruky. Muž niečo prehovoril, no John nerozumel.

Svevo pohotovo odpovedala a dodala niekoľko ďalších viet.

„Platónove texty sa na Zemi zachovali do dnešných dní, viete, John? Texty, ktoré opisujú Atlantídu,“ vyzerala naozaj nadšená.

John o tom vedel, ale v prítomnosti muža sa necítil dobre, ba skôr trochu trápne. Neznalosť jazyka mu bolo teraz veľkou nevýhodou.

„Môžete mu povedať, že ma veľmi teší. Som skutočne rád, že som mohol spoznať takého mysliteľa a mudrca,“ otočil sa striedavo na Svevo a striedavo na Platóna.

Muž si vypočul komentár, potom sa na chvíľu akoby zastavil a zamyslel. Otočil sa a zo stola zdvihol malú knižku, potom ju podal Johnovi do ruky. Pri tom geste sa mierne uklonil.

„To je dar pre vás,“ okamžite sa ozvala Svevo.

„Ďakujem, naozaj veľmi pekne ďakujem,“ zareagoval John a knižku si pritlačil k hrudi.

„Naši najväčší myslitelia teraz prechádzajú zápisky a knihy z čias, keď bola Atlantis na ceste. Majú na to tisíce rokov, ale vybrať tie dôležité je skutočne náročné.“

„Takže sú to naše knihy?“ John zvrtol knihu pred tvár a na jej prebale dokázal prečítať len meno, ktoré bolo

prakticky nezmenené. Znelo ALBERT EINSTEIN. Všetko ostatné bolo už v atlantskom jazyku.

Muž znova prehovoril a Svevo opakovane tlmočila.

„Najväčšou cennosťou sú vedomosti. V informáciách leží kľúč k tomu, aby ľudstvo mohlo napredovať,“ muž počkal, kým Svevo dohovorí, potom pokračoval. „Váš mudrc Albert Einstein bol skutočne veľký. Jeho teórie sú prevratné, ale čo by sa stalo, keby sa narodil v dobe pred desaťtisíc rokmi? Pretože doba je kľúč k úspechu! Myslíte si, že by dokázal vynájsť koleso?“ Ostalo ticho. „Rozumiete? Teóriu fyziky dokázal rozvinúť len preto, že pred svojím krátkym životom mal všetko pripravené na tento vynález. Existovala rozvinutá matematika, jestvovali postupy a rôzne experimenty. Ak by sa však narodil pred dávnymi vekmi, možno by nebol nikým. Prečítajte si túto knihu. Rozmýšľajte nad tým. Rozmýšľajte, čo by sa stalo, keby ľudstvo prišlo o svoje vedomosti. Pretože ľudský život je krátky! Život na Atlantis je však veľmi dlhý,“ tlmočila Svevo každé mužovo slovo.

John počúval a prikyvoval, až kým muž nedohovoril.

„V novom domove vám praje len to najlepšie. Odporúča vám veľa študovať a múdriet'. Praje vám pokoj,“ zakončila Svevo.

„Povedzte, že mu tiež prajem len to najlepšie. Je to pre mňa veľká česť. O takýchto ľuďoch sa učíme v škole. Nepripadalo do úvahy, žeby som ho niekedy stretol. Ďakujem, že so mnou strácal čas.“ *„Poznali však na Atlantíde takýto výraz?“*

Svevo preložila aj poslednú vetu a Platón sa rozosmial. Potom však ukázal na stôl, čím naznačil, že má ešte veľa práce.

Svevo pokývala hlavou, podišla k nemu a rozlúčili sa rovnakým gestom ako na začiatku. John si s Platónom podal ruku a krátko mu zamával na pozdrav. Bolo to gesto nervozity, keď odchádzal, oblečenie mal značne prepotené. V miestnosti bola vysoká teplota a stojatý vzduch. Naozaj nič príjemné.

„Prekvapila som ťa?“

„Že či, nič takéto som nečakal.“

„Jeho texty sa zachovali až doteraz. Písal o Atlantíde,“ opakovala sa, ale John ju nechal rozprávať. „Je tu mnoho veľkých mysliteľov, no poznáte len málo z nich. Len nepatrné percento. Ešteže máme všetky tie texty. Vedomosti sú dôležité, John, preveľmi dôležité! Nezabúdaj na to.“

Johnovi to bolo stále jasnejšie. Platónov výklad dával zmysel, a len čo sa mu uležal v hlave, častokrát sa k nemu vracal. Svevo ho vysadila pred dom a len krátko sa rozlúčila pohladením ruky. Potom pokračovala v jazde. John sa vrátil asi hodinu poobede. Na kuchynskom stole bola zelená čmáranica. Ihneď v nej spoznal včerajší výlet k žriedlam gaudia. Bol to výtvar jeho malej dcéry. Cudzincovi by to prišlo úplne nezmyselné, ale rodič vie vždy rozpoznať džavot alebo prvé grafické výtvary svojich detí. K Sofii John naozaj nepotreboval žiadneho tlmočníka. Vybral sa do záhrady, kde znova trávil čas s Bazilom a novou kamarátkou Tristitiou, ktorú Sofia volala familiárne Tris. Pozdravil sa a oprel o stenu domu s pohľadom na zelenú oblohu, cez ktorú presvitali malé aj väčšie hviezdy. Darovanú knihu držal v ruke. Vtedy ešte nevedel, že táto kniha mu jedného dňa poskytne kľúčovú radu.

Kapitola dvadsiatá siedma: Opakujúci sa sen

Steny jaskyne boli na dotyk vlhké a šmyklivé. Medzi prstami na nohách cítil hlinený podklad a do chladných priestorov sa tlačila spaľujúca slnečná žiara. Tiene skál dopadali desiatky metrov do jej útrobov. Bol to ďalší z tých živých snov, v ktorých človek nevedel určiť, čo je skutočnosť a čo výplod fantázie. V jaskyni stál celkom sám a niečo ho opakovane pobádalo vyjsť von. Keď tomu pocitu podľahol a opatrne vykročil, v ušiach začul akýsi vzdialený šum. Rukou si zakryl tvár, pretože slnko bolo pre jeho rozťahnuté zreničky až príliš oslepujúce. Keď sa mu ustálila citlivosť na svetlo, uvidel ich. Bola to skupina ľudí, sediacich a debatujúcich pod korunami ovocných stromov. Bol to ohromný sad, ťahajúci sa takmer do nekonečna. Jazero, ktoré si pamätal z predchádzajúceho sna, už nejestvovalo. Keď sa osmelil pozrieť na oblohu, zamrzol. Nemohol byť na Zemi! Toto nebola Zem! Teraz si bol celkom istý, pretože Zem sa vznášala priamo nad jeho hlavou. Kde sa to vlastne nachádza? Odpovede začali prichádzať akoby samy od seba. Práve teraz stál John v rajskej záhrade. Len čo vykročil vpred, celá krajina sa pod jeho nohami menila. Akoby každým krokom uplynulo storočie, ba možno aj tisíce rokov.

Atlantis musela byť biblickým rajom. Akoby mu nejaký hlas, ktorý bol všade okolo neho, našepkával jeho myšlienky. Bol to skutočne len obyčajný sen? Slnko slablo a Johnovi umožnilo nazrieť priamo do svojho streda. Kotúč sa točil ako rotor vrtuľníka a opakovane vydával ten jemný piskľavý zvuk. Bolo to znova tu. Chcel podísť ku skupine ľudí, ale čím väčšiu vzdialenosť prešiel, tým väčší sa mu vzdávali. Cítil sa akosi zvláštne ľahko. Keď sa otočil, jaskyňa bola neustále za jeho chrbtom, akoby putovala spolu s ním. Vtom sa z oblohy vzniesol krídle vtákov. Boli také obrovské a početné, až spôsobili zatmenie na celej zemi. Všade, kam dohliadol. Všetko zmizlo!

Vtom sa z jaskyne ozval známy hlas. Patril Jane a John neodolal ani sekundu. Len čo ho začul, rozbehol sa za ním. Takmer netrafil do vchodu jaskyne, no nakoniec vošiel dnu pomocou hmatu. V jej útrobach horel oheň. Bol horúci a výdatný. Keď vidina pominula, nervózne sa obzeral vôkol seba,.

„Miláčik?“ ozvala sa sladká a nedokonalá angličtina.

„*Kde to som, do pekla?*“ pomyslel si v stotine sekundy, no nemohol sa rozpamätat' na nič, než na sen samotný. Cítil sa ako po ťažkej opici.

Vtom sa nad jeho tvárou vynorila ženská hlava s ryšavými vlasmi. Jemný noštek v tvare písmena malé „v“ sa mu zaboril do čela.

„Už by sme mali vstávať! Povinnosti sa hlásia o slovo, odpočinku bolo dost.“

„Posadil sa len veľmi namáhavo. V hlave mu dunelo a strašne žíznil.“

„Nehovor, že tá skromná oslava ťa takto zmohla?“ povedala Svevo, ktorá sa postavila z postele. Stála pred ním celkom nahá, ale len čo poriadne zaostril zrak, otočila sa chrbtom a odišla vedľa.

„Nemyslím, skôr to bude...“ zasekol sa, „niečo iné.“
„*Včera!*“ rozuzlil niekoľko spomienok. „*Včera to bolo sto dní. Sto dní na Atlantis. Preto tá oslava.*“

„Dúfam, že si spomínaš,“ pokračovala. „Stal si sa budúcim kráľovským strážcom, môj drahý,“ vyšla z kúpeľne, tentokrát už upravená. Trvalo jej to až neočakávane krátko.

„Samozrejme,“ odpovedal nepresvedčivo.

„Si spokojný? Cítiš sa na to?“

„Myslím, že hej. Musím si to nechať uležať, ale myslím...“

„Uvidíš, že to bude pre teba to pravé. Tvoja osobnosť sa nemýli. Všetko je v nej presne zapísané. Toto bude pre teba to pravé,“ potiahla ho za ruku, aby vstal.

„Koľko máme času?“ uvedomil si, že je nahý a rozhladol sa po miestnosti. Všetko sa mu začalo vybavovať. Bol to pocit ako po veľmi hlbokom spánku. Len čo sa napil vody, začal sa cítiť veľmi príjemne. Svevo sa rozlúčila dlhým bozkom a odišla z domu. Včera mu rozprávala, že náhody neexistujú. Čakali na seba. Sú si súdení a tak, ako to cítila ona, tak tomu začínal veriť aj on. Dlho do noci mu rozprávala o Atlantis. Bola plná všakovakých historiek. Vypili fľašu, alebo rovno dve?

Spomenul si na ceremoniál, menovanie osudových povolání. Ale účastníkov nebolo veľa. Možno do päťdesiat? Čo bolo s ostatnými, netušil. Ani to priveľmi neriešil. Sofia včera zostala doma s Kirom. Správala sa, akoby tu žila odjakživa. Stávala sa samostatnejšou.

Keď John vošiel do kúpeľne, aby sa opláchol a osprchoval, odrazu zamrzol s pohľadom upretým na zrkadlo. V posledných dňoch to mierne registroval, ale až dnes si bol stopercentne istý. Tá zmena bola odrazu sama od seba celkom jasná. Jeho pohľad sa zmenil. Celá jeho tvár sa zmenila. Pozeral sa hlboko a uhrančivo, akoby to už nebol ten pozemšťan, ktorý pred sto dňami prvýkrát vkročil na maličkú planétu. Tie oči! Boli také zelené a jasné. Také hlboké ako stovky metrov azúrového mora zaliateho poludňajším ostrým slnkom.

Z prízemia domu sa ozval nejaký ruch. John si netrpezlivo obliekol oblečenie, ktoré mal poruke, a zbehol po schodoch. Pred vchodom do kuchyne stáli traja muži.

„Som Aiden, veliteľ kráľovskej stráže,“ predstavil sa jeden z nich a vykročil mu v ústrety.

Johnovi bol muž, samozrejme, známy a videl ho niekoľkokrát. Bol pevnej postavy, no nie vyšší ako samotný John. Jeho postoj bol priamy a vystupovanie veľmi suverénne. Veľmi podobné vojakom, s ktorými sa John stretol na Zemi. V porovnaní s ostatnými strážcami sa jeho uniforma líšila len drobnými zdobeniami. Väčšia časť však bola čierna ako uhoľ.

Podali si ruky a okamžite sa predstavili aj ďalší dvaja muži, ktorých mená si nezapamätal. Všetkých však stretol včera na slávnosti. Večer tomu ešte nerozumel, ale dnes mu začalo dochádzať, že začína patriť do určitej skupiny alebo kasty, ktorá na Atlantis niečo znamená. Pocítil hrdosť.

Sofia sa už prehánala po záhrade v sprievode psa. Keď sa im stretli pohľady, rýchlo otcovi zamávala a rozbehla sa

na opačnú stranu. Bola šťastná a to ho naplňalo spokojnosťou.

„John, dnešný deň bude tvojím prvým dňom v službe,“ pokračoval Aiden. „Prvý deň sa oslavuje prvou poľovačkou!“

John si nikdy neuvedomil, že by sa niektorý zo strážcov usmial. Nikdy, až doteraz, keď Aiden spomenul poľovačku.

„Dnes? Teraz?“ prekvapil sa John.

„Prečo nie? Koľko potrebuješ času?“

„Aspoň hodinu, na raňajky a vychystanie sa.“

„V poriadku, počkáme,“ Aiden sa otočil, zobral balíček spod nôh jedného zo strážcov a podal ho Johnovi. „Obleč si rovnošatu, poskytni ti potrebnú ochranu,“ pokýval hlavou.

John porozumel a zobral si balík do rúk.

Muži vyšli pred dom a bez ďalších slov zatvorili dvere.

Kapitola dvadsiata ôsma: Lov na stojakiho

Len čo zbehli z rovnej, ľudskou rukou vytvorenej cesty, začal kočiari neprijemne nadsakovať, akoby vôbec nespomalili. Štyria muži sa v sede pridržali madiel pod malými oknami na každej strane kočiara. John mal na sebe čiernu rovnošatu úplne prvýkrát. Rýchlo pochopil, ako si ju obliecť. Bola ergonomicky tvarovaná a jej jednotlivé časti sa na seba akoby nalepili pomocou drobných háčikov. Pôsobila až prekvapivo pevne, no napriek tomu ľahko.

John bol nepokojný. Snažil sa vyzerat' čo najviac nad vecou, ale nervozita v jeho vnútri ho privádzala do varu. Nebol to však strach. Len vzrušenie z očakávania. Kočiar pohltil les a niekoľkokrát ostro zahol, aby obišiel niektorý z obrovských stromov. Pri manévroch sa nebezpečne nakláňal na obe strany. Nováčikovi prišlo mierne nevoľno, našťastie dorazili do cieľa skôr, ako sa mu ešte pohoršilo. Zastali a vyskákali von. Traja muži boli ozbrojení. Každému visel na opasku čierny meč, ak sa to dalo tak nazvať. Cez plece mali navyše prehodené pušky s masívnou optikou. Puška mala na dĺžku takmer meter a jej výstrel mal určite vysokú prieraznosť. Napriek očakávaniu však John zostal bez výbavy.

Muži na seba prehovárali po atlantsky, čomu John z času na čas dokázal porozumieť. Čas strávený v knihách sa postupne vyplácal. Bolo to už predsa celých sto dní a jazyk nebol taký náročný, ako sa na prvé počutie zdalo. „Zbraň dostaneš časom,“ povedal mu Aiden. „Teraz sa drž pri mne!“

John pochopil, že dnes sa bude iba prizerat', ale bol trocha sklamaný. K poľovačke nikdy nepričuchol ani na Zemi. Nie, že by ho nelákala. Navyše bol celkom zvedavý, čo sa môže na Atlantis loviť.

Všetci postupovali po vlastných hlbšie do lesa. Stromy tu boli vyššie, ako by si John dovolil hádať, a ich šírka bola spravidla viac ako päť metrov. Pripomínali skôr mohutné barokové stĺpy ako les, ktorý poznal zo Zeme. Pôda bola tmavá, kde-tu pretkaná koreňmi, ktoré vychádzali aj mierne nad povrch. Tu vznikali nerovnosti, ktoré pri prejazde tak cítil. Na koniec radu stromov nebolo vidieť ani do jednej strany. Stáli jeden na druhom čím ďalej, tým hustejšie. Človek by mohol neprijemne zablúdiť, pretože John sa už teraz nedokázal poriadne orientovať a ani vrátiť. Všade bolo pochmúrne šero a ticho. John si uvedomil, že jeho sprievodcovia upreli svoje pohľady do korún stromov. Pozorne prechádzali očami ich kmeňe, akoby v očakávaní niečoho. Boli celkom potichu a on sa neodvážil vypytovať a narúšať takmer posvätnú atmosféru. Na Zemi si hora žije svojím životom. Odšťadial' sa rinie štebot vtákov a praskanie haluzí. Tu bolo ticho! Ticho, ktoré desilo. Nie však Johna.

„Stojaki!“ výrazne zašeptal jeden zo strážcov. Na čo každý z nich zvesil pušku z ramena.

Vtom sa odzadu rozoznel zvuk, pripomínajúci dupot nôh niečoho obrovského. John sa prirýchlo zvrtol a zakrútila

sa mu hlava. Nešikovne uskočil o dva kroky od najbližšieho stromu. Aiden, stojaci po jeho pravej ruke, zdvihol pušku a vystrelil. Zviera však zmizlo na opačnej strane hrubého kmeňa. Očividne bez škrabnutia. John si vôbec nebol istý, čo zazrel.

Znova sa ozval výstrel, asi zo zbrane niekoho ďalšieho, no John nevedel určiť, odkiaľ prišiel. Každý mieril rovnakým smerom. Kôra stromu na mieste jeho dopadu očernela. Zviera sa však zasa stratilo z dohľadu.

„Opatrne!“ Aiden sa pozrel na každého zvlášť, ale jeho pohľad zračil nadšenie.

Ozvalo sa vrčanie, akoby priadla obrovská mačka, no v momente sa zvuk zmenil na škriplavý, až temer kovový. Zo stromu asi dva metre ďalej spadlo na zem obrovské zviera. Čo to vlastne bolo?

Ako to neskôr opisoval Svevo: „Zbadal som toho štvormetrového komodského varana s ôsmimi nohami a telom stavaným ako anakonda.“

Tak si zviera, ktoré sa na Atlantíde nazývalo „stojaki“, pamätal a vôbec sa nevzdávalo pravde. Dlhé valcovité telo bolo samý sval, štyri páry nôh boli zakončené drápmi dlhými pätnásť centimetrov, ostrými ako britva. Zviera sa po zvislých stenách stromov pohybovalo rovnako rýchlo ako po zemi. Žilo vysoko v korunách a lovalo zver prechádzajúcu popod stromy. Pri skoku na nič netušiacu korisť nedalo žiadnemu tvorovi ani minimálnu šancu na únik a prežitie. Lov stojakih bol pre kráľovských strážcov právom, ale i povinnosťou. Ak by sa zviera premnožilo, vplyv na spoločnosť by bol devastačný. Mantikora, ktorá sa bežne chovala na kráľovskom dvore, sa so stojakim nemohla rovnať. Zo vzájomného zápasu vychádzal vždy ako víťaz práve divoký plaz.

Stojaki vyrazil voči Aidenovi, ktorý pohotovo uskočil do strany. Stále však nechával pozornosť tvora upiatu na svoju osobu. Zviera vábil mávaním ruky. Nespustili zo seba oči. John teraz stál ako obarený, takmer vytrhol zbraň ďalšiemu strážcovi z rúk. Aiden však pohybom ruky všetkých upokojil a naznačil, že má všetko pod kontrolou. Dvaja strážci mierili zbraňami na zviera, ale nestrieľali. Potom celkom prekvapivo Aiden položil pušku vedľa seba na zem. Zviera sypelo a vrčalo. Nepohlo sa však ani o centimeter. Veliteľ stráže spravil polkrok v ústrety súpera len s holými rukami. Zviera ustúpilo a zavrčalo. Už to vyzeralo, že sa zvrtné a rozbehne nazad do koruny stromu, no Aiden v sekunde siahol k opasku a schytil meč. Vyzeral ako rám dlhej ručnej píčky a jeho funkcii John nerozumel. Odrazu pri dotyku s kovom zažiaril ako zväracia elektróda, no záblesk bol len veľmi krátky. Medzi zahnutými časťami meča či skôr jeho rámu sa vytvoril výbojový lúč, ktorý istril na všetky strany. Bol nestály, mierne plápolal a rozhodne budil hrôzu. Johnovi ako prvé pripomenul svetelný meč z filmu Hviezdne vojny. Vyzeral však omnoho reálnejšie ako ten vytvorený pomocou vizuálnych efektov. Lúč mierne prskal a iskril. Zviera si únik očividne rozmyslelo a vydulo chrbticu, čo je u väčšiny zvierat znak blížiaceho sa útoku. Aiden presne vedel, čo má robiť. So stojakim sa zaiste stretol nespočetnekrát. Skočil dopredu, skôr ako sa zviera odhodlalo k výpadu, a svetelnú stranu meča tlačil k jeho tľame. Zviera zrevalo a stočilo sa vľavo. Aiden spravil elegantnú otočku, presne si uvedomoval, kde zviera stojí. Meč zdvihol do úrovne ramien a elegantne zoťal stojakimu hlavu rovno pri dokončení otočky. Čistý rez výbojovým zábleskom zamedzil krvácaniu. Telo zvierat'a

kleslo a hlava odpadla o kúsok ďalej. Zo strany lovca nemal útok ani jediný váhavý pohyb. Dvaja strážcovia potichu pristúpili k torzu zvierat'a. Všetci počúvali, či sa neblíži ďalšie nebezpečenstvo, no nastalo ticho. Očividne bol v každej oblasti len jeden stojaki a les mali rozdelený ako lovný revír.

„Hlavu dáme vypreparovať ako trofej,“ sklonil sa Aiden.

„Potom ostane tebe na pamiatku.“

John sa sklonil a dotkol sa jej.

„Tiež sa chcem naučiť takto bojovať,“ zdvihol hlavu.

„Naučíme ťa. A na konci výcviku ulovíš svoje zviera,“ ubezpečoval ho Aiden a vypnutý meč zavesil znova na opasok.

Pre Johna bolo vzrušujúce patriť k skupine týchto odvážnych mužov. Pocítil, že nový život na Atlantis sa ešte len začína.

Kapitola dvadsaata deviata: Nový život

Hned' nasledujúci deň musel John vstať omnoho skorej ako zvykol počas posledných mesiacov ničnerobenja. Mal nové povinnosti a úlohy. Hlásil sa na centrále strážcov, v nízkej budove susediacej s knižnicou v centre mesta. Doobedné hodiny boli spojené s fyzickou prípravou. Značnú časť priestorov budovy zaberala práve bohato vybavená telocvičňa. Hodinu predobedom sa venoval štúdiu literatúry podľa zoznamu. Obsahovala najmä históriu boja a niekoľkých dôležitejších konfliktov. Poobede sa John pripojil k Aidenovi. Stál vždy dva kroky od neho a snažil sa pochytiť čo najviac z jeho povinností. Na konci dňa spísal správu s novinkami, ktoré sa naučil a dozvedel. Takto sa rutinne opakoval deň za dňom. Rozvrh bol však dostatočne pestrý, aby Johna nenudil. Občas sa na konci doobedného tréningu stretli s Aidenom v priateľskom zápase. Aj keď sa veliteľovi strážcov nevyrovnal, každým dňom sa zlepšoval.

Dnes sa v telocvični objavila samotná Svevo. Johnovi sa práve motala hlava po sérii premetov, ktoré mu nariadil Aiden. Keď sa Svevo priblížila k Aidenovi, ihneď znervóznel. John si to nemohol nevšimnúť.

„Zdravím ťa, Aiden,“ povedala Svevo, keď podišla bližšie.

Kývol hlavou na pozdrav.

„Čo by si povedal, keby ste dnes skončili už predobedom? Mám pre Johna špeciálny plán s prekvapením,“ usmiala sa Johnovým smerom. Ten sa opatrne tackal smerom k nim, pretože sa mu ešte motala hlava.

„Ako len povieš, aj tak sme už končili,“ odpovedal odmerane. „Teraz ma ospravedlň, mám ďalšie povinnosti,“ otočil sa a odišiel hlavnými dverami z cvičebnej arény.

„Prekvapenie? Dobre som počul?“ Spýtal sa John a letmo pobožkal Svevo na tvár.

„Výlet,“ vyletelo z nej, pričom jej vystrelila ruka smerom k ústam, akoby chcela zadržať práve vyslovené.

„Ešte je tu miesto, kde som nebol?“ spýtal sa neveriacky.

„To si môžeš byť istý,“ zasmiala sa. „Pod!“

Tahala ho von pred budovu, kde čakal zaparkovaný kočiar.

Spoločne sa v ňom uvelebili a vyrazili.

„Ideme najskôr domov?“

„Áno, Sofia nás tam už čaká - tiež má voľný deň,“ prisvedčila Svevo.

„Potrebujem sa prezliecť,“ dodal John. „A osprchovať.“

„Nie si hladný?“

„Na to nemám ani pomyslenie, žalúdok mám ako na vode.“

„Tréning bol dnes náročný?“

„Tréning je náročnejší každým jedným dňom,“ odpovedal troška mrzuto.

„Ale zlepšuješ sa. Rastieš. To nemôžeš odškriepiť.“

„To máš pravdu, asi to inak nejde,“ odpovedal a zvyšný čas presedeli mlčky.

Kočiar zastavil v známej ulici priamo pred Johnovým domom. Aj cez zatvorené dvere bolo počuť vravu a výskanie detí, pobehujúcich vonku. Ich veselý tón sa však akoby razom zmenil a v pozadí bolo badať strach. John aj Svevo zbystrili pozornosť a očami hľadali Sofiu, ktorá však medzi deťmi nebola.

„Čo sa tu deje?“ spýtal sa John zvedavo, nakoľko vytušil, že niečo nie je v poriadku. No v hlúčiku detí nič

znepokojivé nespozoroval. Ten pohľad sa mu odkryl až o malú chvíľu.

„Čo sa to, do pekla...?“ zamrzol v polovici vety, keď sa dostal do centra kľbka detí.

„John!“ vykrikol Kiro, stojaci vo dverách domu. Okolo ramien zvieral malú Sofiu. „Sme tu vo vnútri, pod' rýchlo sem!“ vykrikol znova, aby prehlušil vravu a pritiahol Johnovu pozornosť.

Ten hodil pohľadom raz na Kira, raz na chodník, asi osem metrov pred ich domom. Plot, ktorý lemoval chodník, bol dva metre vysoký a držal odstup od súkromia obyvateľov najbližších domov a okoloidúcich z ulice. Na chodníku ležala Johnovi dobre známa suseda Tristitia. Od ich prvého zoznámenia sa so Sofiou navštevovali celkom pravidelne. Dievča bolo podivne vykrútené a nejavilo známky života. Človek nemusel byť detektív, aby pochopil, že s nejakým cieľom preliezala vysoký plot a nešikovne spadla, pravdepodobne na hlavu. Keď hovorím

o známkach života, tak Tristitia vyzerala, že v nej nikdy žiaden život ani nebol.

„To je robot?“ zvrchol sa v sekunde na Svevo, ktorá stála obďaleč s vystrašeným pohľadom.

„Nerozumiem tomu celkom ako ty...“ vyhabkala zo seba nakoniec. „Musíme ísť dovnútra,“ naliehala a ukazovala Kirovým smerom, ktorý teraz zdvihol Sofiu na ruky, aby otcovi mávala a volala ho dnu.

John sa znova zadíval na malé dievča zo susedstva, ktorého hlava sa rozlomila na štyri časti. Neodkryla sa však žiadna lebka, len akoby nejaký biely želatínový obsah v plastovom púzdre. Tristitia sa ani len nepohla. Deti okolo nej boli vydesené, a aj keď si John okolie

nepríliš všímal, začali sa k nim zbíehať ľudia zo susedstva.

To už Svevo mocne potiahla Johna svojím smerom a vytiahla ho z hlúčiku detí.

„Pozri sa na mňa!“ povedala prísne. „Musíme ísť dnu, rozumieš? Musíme ísť okamžite dnu!“

Viac už neodporoval. Zatvorili za sebou dvere a znepokojený John sa posadil do najbližšieho kresla. Kiro mu okamžite podával pohár s vodou. Ruka sa mu celkom viditeľne triasla.

John ho vypil jedným dúškom a zodvihol hlavu, aby vyhládal Sofiu. Tá však driemala na neďalekej pohovke. Začudoval sa, ešte stihol prebehnúť pohľadom na Svevo, ale ďalej už vedomie neudržal a upadol do spánku.

John sa objavil v známej jaskyni. Bola vlhká a temná ako naposledy. Oheň v jej strede bol vyhasnutý a od všadiaľ cítil chlad. Slnecné lúče, tlačiac sa zákrutami jaskyne, lákali vyjsť von. John neváhal a napreďoval k hrejivému cieľu. Onedlho stál pred ňou. Slnko na oblohe hádzalo svoje lúče na všetky strany. Ako vždy sa krútilo neveriteľnou rýchlosťou, pričom vydávalo piskľavý zvuk. Zvuk, ktorý z týchto snov poznal a už mu neprišiel nijako zvláštny. Len ho utvrdil, že znova sníva.

„Dar si nemôžu nechávať len pre seba!“ zakričal mocný hlas a John videl, že pred jaskyňou sa vytvorilo hotové námestie. Bolo mu známe, aj keď nebolo celkom také, ako ho videl naživo. Bol si však celkom istý, že stojí pred hlavnou knižnicou v Atlantis. Pred ním stál niekoľkotisícový dav ľudí, všetci boli otočení k rečníkovi na knižničnom schodisku. „Rozhodovať o živote a smrti, rozhodovať, kto je a kto nie je hodný, môže iba Boh!“

pokračoval muž a jeho hlas sa rozliehal po celom námestí. V dave jeho slová rezonovali a rozohnili všetkých účastníkov.

„V každom z nás je kus z Boha,“ povedal muž tichšie a John sa odrazu objavil po jeho pravici. „*Snívam*,“ trhol sa až takmer nazad k vedomiu. Pre všetkých navôkol bol neviditeľný, akoby len pozorovateľom udalostí, bez možnej interakcie. Jeho ruka dokonca prešla jedným zo strážcov, keď sa chcel pohnúť vpred. Johnovi bolo odrazu jasné, že muž stojaci na schodoch je Zephirin Xirdal, aj keď nejakým zvláštnym spôsobom mladší.

„Každý z nás sa dokáže rozhodnúť za seba! Preto nás prestaňte obmedzovať! My sa už nenecháme dusiť. Bolo toho dost a ten koniec nadišiel práve dnes!“ dav sa rozkričal ešte väčšmi a jeho očividne drsným slovám John neporozumel.

Muž pozdvihol priesvitnú nádobu, v ktorej bola zelená tekutina. Zreteľne šlo o gaudium. Fľašu si otočil k ústam a pil, až kým celý jej obsah nezmizol. „Teraz ja rozhodnem za seba a dnes večer každý z vás!“ prudko sa otočil a mocnými rukami rozrazil dvere knižnice. Dav sa pohol spolu s ním.

John cítil tú energiu prúdiacu z masovej hystérie a na okamih pocítil túžbu pripojiť sa k hrmiacemu davu. No akoby sa od knižnice vzdával. Jaskyňa, z ktorej vyšiel, bola odrazu tak blízko a z jej vnútra sa ozýval známy hlas. No dnes nepatril Jane. Bol to jemný detský hlások, ktorý od malička prislúchal Sofii. Pri pomyslení na svoju dcéru Johna zaplavila láska a okamžite sa rozbehol do jaskynných útrob.

„Ocko, ocko, vstávaj,“ povedalo dievčatko, klačiace pri jeho posteli.

Naozaj to bola Sofia, no obaja neboli ani náhodou v ich novom dome. Aj keď uvedomiť si to mu chvíľku trvalo.

„Stále sa ti pozdáva tvoj nový život?“ povedal nejaký muž, a keď podišiel bližšie, John v ňom spoznal Platóna, s ktorým sa už pred nejakým časom stretol.

Namáhavo sa posadil na pohovku, kde ležal a ktorá pripomínala tú u psychiatra. V miestnosti okrem Sofie a Platóna stáli aj Kiro, Svevo, Aiden a niekoľko ďalších cudzích ľudí.

John si všimol, že Kiro drží v ruke väčší kovový predmet, pripomínajúci kukučkové hodiny. Johnovi bolo až zvláštne, že ho prirovnal práve k nim.

„Čo to má vlastne znamenať?“ John sa len namáhavo rozpamätával, kde bol naposledy. Tieto podivné sny boli vždy spojené s veľmi hlbokým spánkom. No teraz vedel, že neboli celkom prirodzené.

„Toto nebolo tak celkom v pláne,“ pokračoval Platón. „Sny ťa mali naviesť na samostatné poznanie pravdy. Mrzí ma, že sme ťa museli takto vytrhnúť z rozprávkovej reality, ale skutočnosť musíš poznať. Prepáč nám ten šok.“

John si začal vyjavovať, čo videl naposledy pred spánkom a okamžite sa mu ukázal obraz rozpadnutej hlavy malého dievčatka, alebo nejakého stroja?

Svevo podišla k Johnovi a sadla si tesne vedľa neho. Ramenami sa dotýkali, ale neotvorila ústa, aby neprerušovala Platóna.

Vtedy Kiro podišiel bližšie a spustil prístroj, ktorý držal na hrudi. Prístroj sa rozozvučal, potom jemne vypiskoval a v jeho strede ožil svetelný kotúč, ktorý sa krútil. John

ihneď odvrátil pohľad, pretože prístroj ho až nepríjemne prit'ahoval. Hypnotizoval ho.

„Takto sme sa ti vkladali do snov,“ vysvetlil Platón a kývol na Kira, aby prestal. Prístroj okamžite zmĺkol.

„Videl som len Zephirina Xirdala pri nejakom prevrate,“ ohradil sa John, ktorý volal k sebe Sofiu mávaním ruky. Teraz mu už sedela na kolenách. „Prečo by ma malo niečo také zaujímať?“

„Nemali sme dost' času, ale vysvetlím ti, ako Atlantis fungovala pred Xirdalom,“ odpovedal Platón. „Najstaršie texty siahajú až k legendám. Vtedy neexistovali žiadne záznamy, aké máme dnes. Kto a ako stvoril Atlantis? Alebo kto stvoril Zem? Bol to Boh? To neviem rovnako ako vy. Sú tu príbehy o prvých ľud'och, ale kým sa začali informácie skutočne zapisovať a nielen ústne odovzdávať vo forme príbehov, vznikalo veľa nezrovnalostí. Stvorenie sa však vyskytuje v našej aj v pozemskej kultúre. Nejaký prvotný impulz vyššej bytosti, ktorá stála za existenciou ľudí. Stvoriteľ na svoj vlastný obraz,“ pozastavil sa Platón.

Sofia vyzerala stále unavene, pravdepodobne bola uspatá rovnako ako John. Roztiahla sa na kolenách Svevo a Johna a stále hlbšie driemala. Akoby Platón rozprával príbeh na dobrú noc.

„Takže Atlantis a Zem sa nevelmi líšili. Až na to, že na Atlantis vyvieralo gaudium. Tekutina, ktorú sme si tu nesmierne vážili a rozhodne ňou neplytvali, ako to vidíte dnes. O gaudium sa starala rada starších a medzi ľudí sa dostalo len jedinýkrát za rok. Bolo to počas sviatkov gaudia, poďakovania Stvoriteľovi. Vďaka tomuto každoročnému konzumovaniu gaudia sa ľudia dožívali aj niekoľko storočí. Národ pritom neustále napredoval.“

„Ale prečo...?“ snažil sa prerušiť rozprávanie John. Platón ho však zahriakol.

„Ľudia žili dlho, ale nie večne. Keď sa obyvateľovi počas roka prihodila vážnejšia nemoc, keď bol sviatok gaudia ešte ďaleko, muselo sa s ňou jeho telo popasovať samo od seba. Gaudium nedostal, aj keby mal umrieť. Bol to zákon, boli to pravidlá. Len rada starších užívala gaudium každý mesiac, preto žili omnoho dlhšie ako ostatní. Bolo to však skutočne také zlé?“

„Muselo to byť nespravodlivé. Teda pre vás ostatných. Museli ste trpieť,“ odvetil John.

„Krivda hnala prívržencov Zepherina Xirdala, aby zvrátili tento zákon i všetky staré zákony. No jeho samého viac poháňala túžba po moci,“ vysvetľoval Platón. „Rada starších prísne vystríhala Zephirina, keď ich dal napochodovať pred súdny tribunál a nakoniec sám vyriekol ortiel: Zavádzanie a klamstvo národa!“

„Zepherin sa stal kráľom? A ostatní si ho vybrali?“ spýtal sa John.

„Nik nepochyboval, že bol hnacím motorom revolúcie. Nik sa mu nepostavil a žiadne voľby neboli potrebné. A v skutočnosti si ľudia kráľa predsa nevolia. Ten sa ním, skrátka, stane.“

„A splnil, čo slúbil? Začal šíriť gaudium medzi ľudí?“

„Tak-tak, presne ako je to dnes.“

„Obávam sa,“ zasekol sa John, „obávam sa, že tomu nerozumiem. Prečo by jeho konanie malo byť také zlé? Priniesol predsa rovnosť a spravodlivosť.“

„Neuváženosťou privolal na Atlantis pohromu,“ zdvihol Platón hlas. „Starší mali pravdu, pretože vedeli viac ako ostatní. Gaudium prakticky pretvorí ľudí na nesmrteľných. Ale procedúru sprevádzajú nezvratné

vedľajšie účinky. Jeden z kódov gaudia spúšťa v tele proces nesmrteľnosti buniek a ten istý blokuje, či dokonca zahubí proces reprodukcie človeka. Každý, kto užíva gaudium pravidelne po určitý čas, nikdy nemôže priviesť do života svojho potomka. Gaudium akoby myslelo na to, že pri nesmrteľnosti by rýchlo prišlo preľudnenie.“

Johnov pohľad bol zhrozený.

„Nikto z nás neprivedol na Atlantis dieťa už po stáročia. Bez ohľadu akéhokoľvek zdravia, či fyzickej kondície, mladý priateľu,“ dokončil Platón smutne.

Johnovi sa zakrútila hlava od návalu tlaku, dokonca aj keď sedel opretý o Svevo. Tá sa k nemu pritúlila ešte bližšie a hlavu mu položila na rameno. V mysli sa mu ihneď premietli obrazy všetkých tých mladých rodín s malými deťmi, ktoré boli na Atlantis tak veľmi vítané.

„Ale čo to dievčatko od susedov? Čo tie deti, ktoré tu už máte? Nikto z nich nie je človek?“ spýtal sa, aj keď odpoveď tušil.

„Žiadne atlantské deti tu nemáme, John,“ pristúpil bližšie Kiro. „Mrzí ma to, že si sa to dozvedel, keď jeden zo strojov došiel k úhone. Museli sme ťa okamžite ratovať. Keby sa niekto dozvedel, že vieš, aká je skutočnosť, už by si sa nedostal z paláca.“

„Z paláca? Prečo myslíš, že by ma ihneď nezlíkvidovali a Sofiu mi nevzali?“

„Si výnimočný a pre Zephirina veľa znamenáš!“ ozval sa Aiden, ale bližšie nepodišiel, akoby sa Johnovi bál pozrieť do očí.

„Aiden veľmi nerád ľuďom klame,“ pokračoval Platón.

„Ale tým, že sa neustále pohybuje v Zepherinovej blízkosti, je cenným zdrojom informácií pre odboj, ktorý

tu budujeme. Nemusíš rozprávať, ak nechceš,“ otočil sa na Aiden.

„Prekvapilo ma, že som bol vybratý ako Zepherinov strážca, no nepripadal som si nijako príliš výnimočný. Horko-tažko zvládam tréning, ktorý mi nastavili. Štúdium mi ide slabšie ako podaktorým,“ ohradil sa John.

„Už dobre vieš, že dokážeme čítať genetický kód človeka. Celú ľudskú osobnosť z DNA. A tá tvoja obsahuje niečo, čo Zepherin potrebujeme na dosiahnutie svojich plánov.“

„Čo to má akože byť?“ John sa teraz zamotával v neporozumení Platónových slov.

„Zepherinov plán je takýto. Šíri ho už dokonca aj medzi staršími Atlant'anmi, takže nie je nijakým tajomstvom. Je to, skrátka, posledná snaha o záchranu národa, pričom prvá časť plánu mu vyšla dokonale. Dostať na planétu ľudské deti. Každý pozemský rodič, ktorý mu nebude prínosný, bude postupne zlikvidovaný. To má však ešte čas. Teba sa táto časť plánu netýkala. To, že pri tebe našli malé dievčatko, bol pre nich len bonus. Potreboval zo Zeme dostať teba, John.“

„Čo mám, do pekla, v sebe také výnimočné?“ John začal byť nervóznejší. Všetko, čo počúval, nemierilo k peknej budúcnosti, ktorú si pre seba a Sofiu vysníval.

„Bojovníka! Potreboval bojovníka ako si ty,“ ukázal Platón prstom priamo na Johna, pričom sa mu ukazovák mierne triasol. Po chvíľke však ruku stiahol dole. „Tvoji predkovia boli dobyvatelia Európy, neskôr kolonizátori Ameriky. V neposlednom rade máš v krvi aj pôvodných indiánskych predkov s ich drsnými praktikami boja a s absolútnou nebojácnosťou. Skrátka a jasne, veľmi vysoké percento horúcej krvi, John. Čím si podľa nás predurčený

na vodcovstvo, dobývanie a podmaňovanie. A aj keď to teraz necítiš, ver mi, že tvoj gén sa nemýli. Tvoji predkovia ho zosnovali zo svojich činov. Skôr či neskôr by si ho v sebe objavil. Možno sa to už aj stalo,“ pozrel sa spýtavo na Johna.

Ten si v okamihu vybavil boj o záchranu svojho života v skromnom byte, ktorý kedysi patril jemu a Jane. Boj, pri ktorom neprišiel ani ku škrabnutiu, pričom zo sveta zniesol dvoch mužov. Bez akéhokolvek tréningu alebo skúseností.

„Je to tak? Vieš, o čom hovorím?“

„Ak budeš pokračovať v štúdiu boja, nik ťa nezastaví,“ znova sa ozval Aiden.

„A potom ťa Zepherin využije na svoj konečný plán!“ pokračoval Platón. „Spoločne dobijete Zem! A to pri nasledujúcom obehu.“

„Za štyritisíc rokov?“ prekvapene pozrel John.

„Čas sa ti začne javiť inak, mladý muž,“ odpovedal Platón. „Prestaňme uvažovať, čo chce Zepherin, pretože to, čo chce dosiahnuť, sa mu nepodarí. Verím, že s ním nebudeš spolupracovať. Svevo sa zaručila, že nám pomôžeš.“

Svevo zdvihla hlavu a pozreli sa na seba. John bol rozladený a nepokojný.

„Základ je nečakať a konať okamžite, predtým ako ťa Zepherin začne balamutiť mocou a predstavovať ako spasiteľa,“ povedal Platón. „Prepáč, že konám takto na rovinu, ale určite nechcem niečo rozprávať poza tvoj chrbát. Rozhodne nie teraz, keď sme ťa do všetkého zasvätili.“

„Musím priznať, že si to vážim,“ odpovedal po chvíli John, keď sa trochu upokojil. Rozprával ticho, aby nezobudil Sofiu, ktorá sa už mrvila. Jemu celkom stuhli obe nohy, ale bez mihnutia oka ten nepríjemný pocit prekonával. „Stále si však neviem predstaviť, kam až chcete zájsť? Zabijete Xirdala?“

„Ak to bude nevyhnutné,“ odpovedal Platón. „V prvom rade, však musíme nechať krajinu čeliť svojej závislosti. Závislosti na gaudiu.“

„Musíme zničiť jeho pripravené zásoby. Potrvá niekoľko týždňov, kým sa znova obnovia a za ten čas ľudia pocítia, ako je žiť bez neho,“ zapojila sa Svevo. „Ja nepijem gaudium už takmer tri roky, John.“

Uvedomil si, že skutočne nikdy nevidel Svevo piť nápoj.

„Nikto z nás,“ dodal Platón. „Otvára to oči, nebyť k nemu pripútaný.“

„Sme teraz závislí aj my?“ spýtal sa John.

„Len veľmi plytko, v prvých rokoch nič nehrozí,“ odpovedala Svevo.

„Čo bude teraz nasledovať?“

„Pôjdete domov a budete pokračovať, akoby sa nič nestalo. Svevo vám poskytne alibi, a keď nadíde čas, Aiden využije tvoju pomoc. Nebude to však trvať dlho.“

„Čo všetky tie deti?“ zasekol sa. „Tí roboti, ktorí ma videli pred domom?! Videli, ako sa pozerám na poškodené torzo.“

„Sú to síce stroje, ale konajú ako deti. Ich zmýšľanie je jednoduché. Sú napájané z centrály, kde je ich materské riadenie. Ale nikto presnejšie nemonitoruje ich zážitky. Xirdal nie je podozrievavý. Skôr vidí samého seba ako nezlomného vládcu. Vie, že jeho kralovanie stojí na gaudiu. A toho je predsa všade dostatok.“

„Môžeme ísť?“ John sa postavil a Sofiu zdvihol na ruky.
„Odprevadím vás,“ zodvihla sa Svevo a spoločne vyšli z budovy.
Nachádzali sa v opustenej staršej časti mesta.

Kapitola tridsiata: V zábleskoch svetlice

Ako Platón povedal, tak sa aj stalo. Prešlo len niekoľko dní, keď Aiden po tréningu nenechal Johna odísť domov. „Bude to dnes,“ povedal mu krátko a naznačil, že sa stretnú na rovnakom mieste. John znervóznel, no po tréningu sa prezliekol a snažil sa psychicky pripraviť na nadchádzajúce hodiny. Aiden sa objavil o niekoľko minút, v ruke držal výbojový meč, ktorý podával Johnovi do rúk. „Tento bude tvoj,“ vysvetlil.

John si až vtedy uvedomil, že Aidenov meč visí za pásom. Daru sa potešil, popravde už dlhší čas očakával, kedy sa mu dostane tejto strážcovskej cti. Vôbec mu neprekážalo, že to bolo takéto neokázalé.

„Tak si pripravený?“

John kývol hlavou a mlčky vyšli z budovy. Dnes cvičili do samotného konca dňa. Až kým neostali celkom sami. O Sofiu sa neobával, pretože vedel, že Svevo dnes zostala doma. Určite si bola tiež vedomá, čo sa chystá. Nič však neprezradila. Od posledného stretnutia s Platónom sa rozhovorov o Xirdalovi, či gaudiu obaja vyhýbali. John sa zelenej tekutiny od toho dňa nenapil. Aj keď voda na Atlantis nepatrila medzi najchutnejšie, vždy sa dala objaviť náhrada v podobe ovocnej šťavy.

Aiden a John kráčali mlčky ulicou. Minuli kočiar a pokračovali pešo.

„Nie je to ďaleko?“ spýtal sa potichu John.

„Je to poriadne ďaleko,“ odvetil Aiden. „Inak ako po svojich sa tam však nedostaneme.“

Keď došli na kraj mesta, kde domy redli a stromy hustli stále viac a viac, celkom sa zotmelo. John začal zaostávať o dva kroky za Aidenom a opatrne našľapoval z nohy na nohu pomedzi čnejúce sa korene. Priam tak ako Aiden. Pochopil, že od staršieho učiteľa sa môže naučiť mnoho. Preto ho častokrát podvedome napodobňoval. Vlastne nemal o Aidenovom veku potuchu. Bol na Atlantis určite dlho, keď sa vypracoval tak vysoko. Vyzeral však rovnako mlado ako on.

Aiden odrazu zastal a zdvihol ruku. „Pozeraj hore!“ upozornil Johna a podal mu baterku. Svoju rovnako rozsvietil. Svietača trubica sa dala pootočiť a tým

zaostrit', či rozšírit' svietiaci kužel'. Medzi stromy dopadalo len minimálne svetlo hviezd.

John okamžite pochopil, že sa nachádzajú v oblasti stojakiov. Prišer, ktoré prvýkrát uvidel na ich spoločnom love. Odvtedy sa s nimi však nestretol. Tieto zvieratá žijú len v tejto časti planéty, ako sa dočítal pred nejakým časom v jednej z kníh.

„Zepherin usadil skladisko gaudia do nehostinnej časti lesa,“ vysvetľoval. „Potom nepotreboval nič, len prírodu, aby odradila zvedavcov. Pochybujem, že v posledných rokoch sa sem niekto vybral kutrať.“

„Navyše je gaudium pre každého zdarma,“ dodal John, ktorý si nevedel predstaviť, prečo by malo skladisko kohokoľvek zaujímať.

„Nepočítal s nami,“ dodal Aiden a znova sa na krátku chvíľu zastavil.

Na zemi John uvidel kostru niečoho, čo pripomínalo koňa. Musel byť vysoký, ale jeho chrbát bol v strede prehnutý a popraskaný. Niečo mocné ho prekvapilo a zaútočilo zhora. Musel to byť masaker.

„Stojakiovia nemajú prirodzeného nepriateľa. Nezastavia sa pred ničím, čo zbadajú zo stromu. Zvlášť, keď sa potrebujú nažrať.“

Johnovi to bolo všetko jasné. Aj keď práve nepocitoval strach, jeho zmysly boli napnuté takmer na prasknutie. Vnímal smer, odkiaľ išiel aj ten najjemnejší šramot. Zvieratá sa však neukázali a obaja muži sa ocitli na čistine.

„Sme na mieste. Hlavné skladisko gaudia.“

„Tu?“ rozhladol sa John vôkol seba.

„Je to pod zemou. Neďaleko je hlavný vchod, ním však dovnútra nepôjdeme.“

„Ako vlastne dostávajú gaudium do mesta?“

„Vzduchom,“ ukázal Aiden prstom smerom hore.

Johnovi bolo všetko jasné.

„Niečo som si tu bol odložiť už včera,“ pokračoval Aiden a pozorne prechádzal čistinu s pohľadom na zem. „Á, to je ono!“ zohol sa a schytil kožený vak, ktorý potom priniesol k Johnovi.

„Čo je to?“

„Náradie. Musíme sa prekopať nižšie.“

Hviezdy pekne osvetlili celú čistinu.

„Môžeš začať prvý, ja budem strážiť, neskôr sa vystriedame.“

John neodporoval a okamžite sa dal do hĺbenia blatistej hlíny. Vďaka jej zvláštnemu skupenstvu napreduval pomerne rýchlo

a vďaka pravidelnému tréningu nepocítoval nijakú únavu.

„Ide to dobre,“ povedal Aidenovi, keď mu nohy celkom zmizli pod urovňou pôdy.

„Aj tak sa vystriedame,“ nadhodil Aiden, a ako povedal, tak spravili.

Ďalších tridsať minút pokračoval v práci, až odrazu kopaním narazil na niečo pevné. Nástroj v ruke mu úplne odhodilo spätným rázom a vo vzduchu zasvišťal kovový zvuk.

„Čo je to?“ Johna celkom zamrazilo.

„Bude to stena, nejaký kov, pomôž mi von.“

Podali si ruky a John vytiahol Aiden z jamy, odkiaľ mu trčala iba hlava. Diera bola teraz asi meter krát meter široká. Vedľa nej ležala hromada rozbahnenej mäkkej pôdy Atlantis.

„A čo teraz? Vrták?“ spýtal sa John neveriacky.

„Niečo lepšie, priateľu,“ odpovedal Aiden a gestom ruky si vypýtal Johnov strážcovský meč, ktorý mu prednedávnom venoval a ktorý visel na jeho páse.

V tom momente odopol z opaska aj svoj meč a oba spojil v dvoch miestach kovovým mechanizmom. Vznikla široká, ale ťažko ovládateľná zbraň, ktorú podal Johnovi a poriadne sa napil z fľaše, stojacej neďaleko. „Iba voda,“ ubezpečil Johna.

„Mám ísť dole?“

„Nie, pôjdem ja, len mi daj vydýchnuť.“

Z lesa sa odrazu ozval zvierací škrekot a dunivé zvuky, ktoré pripomínali boj.

„Mali by sme si pohnúť,“ Aiden po týchto slovách zoskočil do jamy a John mu podal oba spojené meče. „Teraz to bude celkom sila, sám neviem, čo to urobí.“

„Nikdy si to neskúšal?“

„Je to už dávno,“ odpovedal a vtom zapol oba meče, ktorých pulzujúce lúče sa okamžite prepojili s iskrujúcím rachotom. Ten však po chvíľke ustal. Energia, sálajúca až za hranice kostry mečov, Johnovi pripomínala plameň jeho plynovej zväračky, s ktorou na Zemi pracoval.

Aiden odvracal zrak a pomaly prikladal plameň mečov na kovový podklad, kde stál. Kov sa pod obrovskou teplotou taval ako maslo a opora jeho nôh sa začala červenat'. Preto musel prestať a dať materiálu vydýchnuť. Pod Aidenovými nohami John videl päť dier, boli orientované do kruhu, ktorého priemer bol asi pol metra.

„Niečo počujem, niečo sa sem blíži,“ odvetil John, keď na chvíľku zavládlo ticho.

„Môže to byť stojaki, alebo nejaké zviera,“ povedal Aiden, „určite nie človek. V kabáte mám pušku, priprav sa.“

Aidenov kabát ležal na hromade hliny a v jeho útrobach bola zabalená krátka obojručná zbraň. John ju našiel a pripravil na strelbu. Narábanie so zbraňou patrilo k výcviku.

Aiden pokračoval a znova zažal oba meče. Z jamy sa odrážalo ostré svetlo až k vrcholkom neďalekých stromov. John čupel chrbtom k Aidenovi a namáhal zrak, aby ho v tmavom okolí niečo neprekvapilo. So zbraňou sa teraz cítil istejšie.

„Hotovo,“ ozval sa Aiden, „mám to pripravené.“

John sa pozrel do jamy, kde sa kovový povrch z jednej strany celkom roztavený ohýbal dole. Aiden ešte niekoľkokrát mocne dupol nohou, až sa ukázala škára dost' veľká, aby ňou prešiel dospelý človek.

„Ešte by to mohlo ísť,“ zamyslel sa Aiden a znova sa mocne oprel do deformovaného kovu. Ten bol vrstvený z tenkých plátov a oslabený silným teplom pod Aidenovými nohami praskal.

John už neváhal a zoskočil do jamy, čo celej kovovej stene dalo poslednú ranu. V momente sa obaja prepadli dovnútra, kde ich čakala len absolútna tma.

„Žijeme?“ spýtal sa prekvapený John, „nečakal som...“

„Tak to teda ani ja,“ povedal Aidenov hlas, ktorý prichádzal zneďaleka.

Vtom ich ožiarilo svetlo, ktoré sa razom objavilo v Aidenovej ruke. Neboli to však meče, ktoré teraz ležali pri jeho nohách, ale žiar svetlice, ktorú zapálil. Položil ju na vyvýšené miesto a obratom zapálil ďalšiu a potom ďalšiu. Prechádzal priestormi, ktoré pripomínali obrovské

skladisko. Do stropu im chýbalo asi dva a pol metra, pád im preto nemohol priveľmi ublížiť. John si však uvedomil, že pomerne improvizujú a šťastie je zatiaľ na ich strane. Stať sa totiž mohlo čokoľvek. Cez dieru v strope, ktorá bola teraz už meter široká, boli vidieť hviezdy. Svetlice dostatočne ožiarili všetko navôkol a John pomaly nasledoval Aiden. Obaja sa snažili zorientovať a zistiť, s čím majú do činenia. Nachádzali sa v skladisku s rozmermi sto krát sto metrov. Každých päť metrov bol tisícilitrový sklenený zásobník s tekutinou. Bolo to, samozrejme, gaudium. Aj keď Aiden rozmiestnil všetkých dvadsať svetlíc, ktoré mal pri sebe, nepodarilo sa osvetliť celú miestnosť. Najmä kúty zostali strašidelne tmavé a nestabilná žiara svetlíc kreslila po sklenených nádržiacich desivé obrazy.

„Ako sa s tým vysporiadame?“ spýtal sa neisto John, ktorý by bol už najradšej preč. Z neustáleho žmúrenia a tápania v podivnom prostredí mu ostávalo nevoľno.

„Myslel som, že to tu rozbijeme,“ odvetil Aiden, „no obávam sa, že by to bolo pomerne namáhavé.“

„Čakal si toho menej?“

„Ani neviem, ale smelo. Mám niečo, s čím rozpútame pohromu, po ktorej nezostane jediná použiteľná kvapka,“ Aiden sa lišiacky usmial. John ho zatiaľ poznal ako vážneho a skôr mlkveho človeka, ktorý si držal odstup. V posledných dňoch bol však Aiden k Johnovi otvorenejší a akýsi priateľskejší. Nebolo divu, keď ich spájalo tajomstvo skupiny odboja.

„Máš tu výbušninu?“

„Niečo také,“ po svetliciach mu na opasku zostávalo ešte niekoľko puzdier rovnakých rozmerov. Prvému odkrútil uzáver a rozsypal okolo seba prášok, tvorený drobnými,

no ťažkými guľôčkami. Johnovi trocha pripomenul pušný prach. „Teraz hlavne nestrieľaj,“ upozornil Johna a pokračoval v sypaní prachu, kade chodil. Keď však dokončil prácu, nebol ani zďaleka v polovici. „Žiadne strachy,“ ubezpečoval spoločníka, „keď to podpálime, vznikne tu taká teplota, že to jediná nádoba nevydrží. Aspoň dúfam,“ dokončil.

„Predsa by sme mohli poničiť tie na druhej strane,“ navrhol John.

„Môžeme vyskúšať, ale najskôr si musíme pripraviť únikovú cestu.“

V skladiisku neboli len nádrže s gaudiom, ale aj veľká hromada všakovakých kovových škatúl a regálov s drobnými zaprášenými skúmavkami. Skrátka, skladiisko, aké si obyčajne človek vie predstaviť. Preto sa obaja vrátili pod dieru, ktorú vytvorili, aby položili provízorne schodisko. Bolo dostatočne pevné, aby sa mohli rukami chytiť okraja otvoreného stropu.

„Výborne,“ potešili sa.

„Skončíme to,“ navrhol Aiden a vybrali sa opäť na kraj skladiiska. Keď boli asi päťdesiat metrov od ich vchodu, ozvala sa rana a potom mohutný hrmot kovových škatúl, ktoré sa rozsypali po rovnako kovovej dlážke. Ich úniková cesta zmizla. Obaja sa strhli a obratom strnuli od údivu. V letmých zábleskoch veľmi vzdialenej svetlice spozorovali nejakého tvora.

„Panebože, čo to je?“ pošepol John. „Stojaki?“

„Niečo horšie,“ rovnako ticho odpovedal Aiden.

„Mantikora!“ zaškrípал zubami.

Obaja sa právom preľakli, pretože stojaki nebol mimo výhody stromov taký nebezpečný, keďže nemal

dostatočnú rýchlosť. Nemusím však vysvetľovať, čo môže spôsobiť okrídlený lev.

Mantikora sa v skladisku orientovala nedobre a pokúsila sa vzlietnuť, čo akurát spôsobilo náraz do stropu a likvidáciu jedného zásobníka s gaudiom. Otrepala sa však takmer okamžite a vetrila po miestnosti. Neprešla ani polminúta, keď sa s rachotom z otvoru spustila druhá obluda, rovnako odporná, len o niečo väčšia ako tá prvá. Bola to určite samica, ktoré bývajú o niečo väčšie ako samce. Tieto zvieratá často lovia v zmiešaných pároch.

„Toto nedopadne dobre,“ preblyso Johnovi hlavou, ale pokúsil sa nestratiť duchaprítomnosť.

Muži si nemuseli nič navzájom hovoriť, no akoby sa dorozumievali myšlienkami. Každý sa vybral iným smerom, aby sa vyhli svojím lovcom. Našlapovali obozretne a najmä pomaly. Zvieratá z času na čas pochytil nával agresie a porozbíjali už dobrý tucet zásobníkov. Sklo ležalo na dlážke a menšia mantikora si na ňom očividne poranila pravú labu, pretože od posledného útoku na sklenú nádobu bola ešte nevrlejšia a nervóznejšia. Zvieratá boli očividne hladné. Tisíce litrov gaudia mizlo v škárah v podlahe a John i Aiden zvieratá dômyselne míňali, pričom sa vyhýbali skleneným črepinám, ktoré napadali všade po podlahe. Mantikory boli hrou tieňov určite viac popletené ako ľudia. Rozliate gaudium vnášalo do vzduchu sladkastú vôňu, ktorá následne bránila zvieratám v získaní čuchových stôp.

O niekoľko minút si s mantikorami celkom vymenili miesta. Kým sa im podarilo dostať na okraj haly, John a Aiden čo možno najopatrnejšie stavali nové schodisko z ležiaceho regálu a škatúl. Z diaľky prichádzalo tlmené vrčanie.

„Najmä pokojne,“ posmeloval sa John nahlas, „o chvíľku sme vonku.“

Svetlice každou minútou strácali svoju žiariacu schopnosť a hala systematicky tmavla.

„Predtým ako vyjdeme von, musíme skončiť, čo sme začali,“ upozornil Aiden.

Johnovi to bolo ihneď jasné a namieril do miesta, kde bol rozsypaný prach. „Strieľam!“ upozornil a ihneď stlačil kohútik zbrane.

Štyrikrát zacielenil na kovovú podlahu, kým sa vznietila iskra. Nebol to však obyčajný pušný prach, pretože celú halu v sekunde ožiarilo ostré svetlo a teplota stúpla o dobrých dvadsať stupňov. To však bolo desiatky metrov od zážehu. „Peklo,“ prehodil John, keď sa vo vzduchu ozývalo syčanie a zápach síry.

Mantikory sa teraz od strachu rozbehli každá na inú stranu. Nechávali za sebou spúšť a boli celkom dezorientované. Ak by oheň nevykonal, čo plánovali, zvery by to určite dokončili.

„Podme rýchlo von, nemáme času nazvyš,“ poháňal Aiden a sám sa dal do šplhania na čerstvý vzduch. John ho nasledoval, ale musel čakať, kým sa mu podarilo dostať až nad úroveň zeminy. Pochopil, že vytiahnuť sa na kovový podklad, ktorému zostal len okraj, bolo ešte to jednoduchšie. Nohou sa pokúsil zhodiť kovovú škatuľu, na ktorej stál naposledy, aby zhatil únikovú cestu. Mantikoru by však ich schodisko určite neudržalo.

Aiden bol vonku. John čakal, že mu podá ruku, no nestalo sa tak, preto sa svojpomocne veľmi opatrne štvrel po hlinenej stene.

„Meč,“ ozvalo sa spoza hromady hliny.

„Aiden?“ John lapal po dychu, keď sa konečne dostal až na čistinu.

„Zabudli sme meče,“ povedal Aiden priškrteným hlasom. John sedel pri výkope, z ktorého už teraz stúpal horúci opar.

„Takto sa to nemalo...“ ozvalo sa zned'aleka, no tupý úder prerušil Aiden v polovici vety.

John sa rýchlo pozviechal a postavil na nohy, aby prešetril, čo sa stalo. V tme uvidel ležiaceho Aiden a nad ním majestátne stojacu obrovskú mantikoru, ktorej obrys nepomerne prevyšoval stojaceho Johna. „Toto bude matka,“ uvedomil si v momente. „Mladé jej určite pečieme v sklادisku,“ hrdlo sa mu celkom stiahlo od nervozity a pohľad na nehybného priateľa mu nedával veľkú nádej na záchranu. Vtedy však duchaprítomne zdvihol pušku, ktorú mal stále na ramene, a niekoľkokrát vystrelil zvierat'u do tváre. Lesom sa ozvala dunivá ozvena a zviera sa stočilo, rozprestrela mohutné krídla a neľahko stúplo k oblohe. Muška pištole neustále mierila jej smerom, až kým sa nestratila nad stromami. John sa ihneď vrhol Aidenovi na pomoc.

„Nemôžem sa pohnúť,“ chrčal muž.

„Som tu, neboj sa,“ stlačil John Aidenovi ruku, ktorá však bola až nezvykle studená. Priateľova hlava bola po údere od mohutného zvierat'a zlomená na stranu a z otvoreného krku cez niekoľko stavcov vyčnievalo mäso. Človek nemusel byť lekár, aby vedel, že Aiden prežíva posledné chvíle života.

„Musíš ujsť,“ prevracal Aiden oči, „zmiznúť.“ Hovoril len veľmi – veľmi namáhavo.

„Neopustím ťa... nemôžem ťa tu len tak nechať.“

„Ne... nemáme čas... Platón... utekaj za ním,“ dokončil vetu a jeho oči ostali otvorené. Iskra života z nich však celkom zmizla.

John sa postavil a rozliadol vôkol seba, aby našiel správny smer. Keď si bol istý, kadiaľ sa vybrať, neváhal a dal sa na dvojhodinový svižný pochod. Našťastie mu zvýšili sily na návrat.

Keď sa blížil k svojmu domu, stále bola hlboká noc a do brieždenia zostávalo niekoľko hodín.

Kapitola tridsiata prvá: Plán B

Malú Sofiu rušil zo spánku emotívny rozhovor mocných mužských hlasov, ktorý prebiehal za jej dverami. Bola

hlboká noc, a aj keď ju počúvanie rozhovoru zaujalo, neodvážila sa vyjsť z izby.

„Vedeli sme o rizikách,“ rozprával Platón, „a Aiden ich poznal zo všetkých najlepšie. Nemáme sa za čo viniť. Stalo sa.“

John len smutne zvesil hlavu. Od svojho príchodu domov sa nestihol ani prezliecť z uniformy strážcu. Len čo rozpovedal Svevo, čo sa stalo, tá okamžite zvolala malý krízový štáb odboja na čele s Platónom.

„Veci sa nie vždy vyvíjajú v náš prospech, alebo tak, ako sme plánovali,“ odmlčal sa Platón. „Vždy však jestvuje riešenie, ako sa danej situácii prispôbiť.“

„Aidenovo telo a naše meče zostali na tom mieste, onedlho zistia, kto to spôsobil!“ takmer sa rozkričal John.

„Súhlasím. No aj keby sme sa hneď teraz vybrali na veľmi – veľmi riskantnú misiu, aby sme zabezpečili dôkazy, stále to nič nemení na fakte, že Aiden nie je medzi nami,“ vysvetľoval Platón. „A to si, moji drahí, Xirdal veľmi skoro všimne. Takže aj keď to znie akokoľvek vábne, radšej by som sa tohto riešenia nedržal, pretože prakticky nič nerieši a strážcov uvrhne do podozrenia tak či tak.“

„Nezostáva nám nič iné, len tvrdá ofenzíva,“ skočil mu do reči John.

„Mladý priateľu, určite si pamätáš, že v našom úmysle nebolo Xirdala natvrdo odstaviť. My sme len potrebovali nahlodať jeho postavenie voči ľuďom. A to, aj keď sa to možno nezdá, ide, ako sme plánovali.“

„Zostalo nás ešte o jedného menej ako na začiatku, v takejto zostave by sme Xirdalovi nikdy nedokázali čeliť,“ zapojila sa Svevo.

„Tak ako budeme pokračovať? Zostáva len niekoľko hodín, kým vyjde slnko a niekto zistí, že úložisko gaudia ľahlo popolom. Nájdu Aiden a, samozrejme, hneď si domyslia, že som bol s ním. Minimálne ma budú brať ako hlavného podozrivého. Čo potom?“ John nervózneľ.

„Predtým ako vysvetlím plán B, môže ísť Svevo pripraviť Sofiu na cestu?“ Platón ukázal na dvere jej izbičky. „Nechcem strácať čas a maličká už určite nespí, robíme až príliš veľa hluku.“

John nerozumel, o čo presne Platónovi ide, ale neprotestoval. Svevo prešla okolo neho, dvere sa za ňou zatvorili.

„Výborne, to zvyšuje naše šance,“ potešil sa Platón, ktorý ani na malú chvíľu nestrácal duchapritomnosť. „No a teraz vysvetlím, ako využijeme našu situáciu na ďalšie oslabenie Xirdalovej moci. Ak by sme teraz nič nepodnikli a nechali ťa doma prakticky čakať na svoj osud, stalo by sa toto: V priebehu dňa by ťa, ako si hovoril, spravili podozrivým číslo jeden. Okamžite by na teba nasadili ostatných strážcov. Minimálne tých, ktorým Xirdal ešte dôveruje. Keď ho Aiden takto zradil, určite bude podozrievavejší ako obvykle. Strážci by ťa odvliekli do jeho sídla, kde by ti pravdepodobne trocha ublížili, ale len tak, aby zlomili tvoj odpor. V žiadnom prípade by ťa nechceli zabiť. Ako som spomínal predtým, Xirdal ťa plánuje použiť ako svojho bojového vojvodu. Ako ťažné meno svojej propagandy s cieľom dobyť Zem. Môžeš si však byť istý, že počas tých tisíc rokov ťa z cely nepustí a bude do teba tlačiť gaudium pokojne aj nasilu, len aby ťa mal celkom pod kontrolou. O osude malej Sofie sa nechcem ani len zmieniť. Určite by ju použili proti tebe, to je samozrejme.“

„Takže sa musíme skryť!“

„Musíte ešte niečo lepšie - ujst’!“

„Ujst’? Ale kam?“

„To nechaj na mňa, myslel som na to už dávno,“ zakončil Platón.

Svevo vtedy vyšla so Sofiou z izby. Malá bola oblečená, a aj keď vyzerala unavene, bola tichá a poslušná. John ju ihneď schytil na ruky.

„Mali by sme vyraziť,“ povedala Svevo a viedla Johna s malou aj s Platóna do kočiara. Ten už parkoval pred vchodom.

„Nemáme čas na lúčenie,“ otočil sa Platón za ostatnými mužmi, ktorí stáli na chodníku, „my sa stretneme neskôr, buďte opatrní.“ Kočiar sa rozbehol po ceste.

Onedlho prichádzali do prístavu, kde sa Johnova noha prvýkrát dotkla Atlantis. Lode, ktoré prevážali ľudí zo Zeme niekoľko mesiacov nazad, slúžili aj na internú prepravu po planéte – gaudia, jedla, čokoliek. V žiadnom prípade sa však nedali použiť na dlhší vesmírny let, čo John dobre vedel.

Keď bez spomalenia obišli prístav, ozval sa Platón: „Ako vedľajší projekt som pripravil veľmi špeciálnu záchrannú loď. Vedeli o nej len traja ľudia a jeden z nich už nie je medzi živými.“

„Takže musíme opustiť Atlantis?“

„Bude to pre vás najbezpečnejšie. A v neposlednom rade ďalší tvrdý úder pre Xirdala.“

„Čo bude ďalej?“

„To už nechaj na nás, priateľu. Jedna rana po druhej,“ usmial sa Platón, no na jeho výraze bolo badať nervozitu.

Zastavili pred vysokou halou, ktorá bola súčasťou nejakého komplexu, no vyzerala ošarpanejšie ako susediace budovy. Svevo, John, Sofia a Platón vyskákali z kočiaru a vošli dovnútra. V temnej hale svietilo len jedno slabé svetlo, vedľa ktorého na naklonenej rampe stálo lietadlo s úzkymi krídlami. Celé pripomínalo skôr raketu. Pravdepodobne bolo celkom čierne, no v tme sa to nedalo presne určiť. Keď sa priblížili, John videl jeden úzky priezor v prednej časti a nič viac.

„To je ono?“ spýtal sa.

„Volám ho záchranný člň,“ ozval sa muž stojaci mimo svetla. „Pracujeme na ňom už tri mesiace. Prakticky som prestaval obranný letún s využitím všetkej energie na jediný cieľ.“

„Dexter je tu niečo ako vrchný inžinier a potom, ako mu Svevo prihrala do rodiny jednu z pozemských sirôt, stal sa z neho náš spojenec, čo si nemôžeme vynachváliť,“ zapojil sa Platón.

„A čo je tým cieľom?“

„Dopraviť vás domov - na Zem, samozrejme,“ odpovedal Dexter.

„Na Zem?“ prekvapil sa John. „Tá je predsa už ďaleko, je vôbec možné dohnat' ju?“

„To nie je žiaden problém, aj keď to, samozrejme, nebude za deň, ubezpečujem vás, že môj záchranný člň to stopercentne zvládne.“

„Ja ale s pilotovaním nemám žiadne skúsenosti.“

„Cieľ je pevne nastavený a pristanete v neobývanej oblasti, s ničím sa nemusíte trápiť.“

„Určite nechceme riskovať, že by si minul Zem a skončil v nekonečnom vesmíre,“ povedal Platón.

„Aj keď bude autopilot spustený, budeš mať možnosť do určitej miery regulovať výkyvy kurzu, či upravovať rýchlosť.“

„Prečo?“ spýtal sa John, ktorý si stále mocnejšie pritískal unavenú Sofiu na hrud'. Dievčatko spolovice spalo.

„Čo chvíľa vychádza slnko a my sa musíme vrátiť do svojich domovov, ešte predtým ako odštartuješ,“ vysvetľoval Platón. „Štart rakety z povrchu planéty bude viditeľný z celého mesta. Určite po tebe vyšlú nejaké lode. Vzlet musíš preto vykonať čo najskôr a zmiznúť z ich doletovej vzdialenosti. Do vesmíru za tebou nemôžu, ale kým tam nie si, nemáme vyhraté. Nehovorím, že to bude ľahké. Teraz pre nikoho z nás. Už by sme nemali strácať čas. Dexter, zober Johna a vysvetli mu, ako sa stroj ovláda. Svevo, postaraj sa o malú. Máme menej než hodinu,“ zakončil chvatne.

„S rýchlosťou veľmi opatrne,“ vysvetľoval Dexter, keď vchádzali dnu, pričom pobúchal na stenu lode, „táto maličká má omnoho viac energie, ako budete potrebovať.“ „Ak neudržíš emócie a rýchlosť na uzde, vo vesmíre ti nebude už nič odporovať. Nevie, čo by sa mohlo stať.“

„Pri pristátí nebude loď brzdiť sama?“

„Určite sa bude snažiť, ale upozorňujem ťa na riziká. Keď sa dostanete dostatočne ďaleko a vôkol vás zavládne pokoj, uber rýchlosť na strednú hodnotu,“ po týchto slovách obaja zmizli v útrobách lode.

Platón sa zadíval na Svevo, ktorá každou minútou stále viac smutnela. „Je to tak lepšie, uvidíš.“

Žena len odvrátila zrak a hlavu pritísla k Sofiinej.

Za necelých štyridsaťpäť minút už kočiar uháňal preč od skladiska, ktorého strecha bola teraz otvorená.

Vzhľadom na časovú tieseň bolo lúčenie krátke. John mocne objal Svevo a pobožkal na pery. S Platónom si podali ruky a s Dextrom, ktorého spoznal pred malou chvíľou, sa len pozdravili. V žiadnom prípade nepočítal s návratom na Zem. „Možno to tak bude lepšie. Asi sa to tak malo skončiť,“ pomyslel si John. Sofia bola skrz gaudium nadobro vyliečená. Čo viac potreboval? Vždy bola uňho na prvom mieste. Pod svetlom nových skutočností jej bude lepšie na Zemi ako na Atlantis. A Svevo? Určite bude chýbať obom. Ale zmierili sa aj s horším.

Keď prešlo desať minút, John spustil štartovaciu sekvenciu presne tak, ako mu ukázal Dexter. Raketa sa v okamihu odlepila z rampy a vzdaľovala sa meter za metrom. Nie však tak rýchlo, ako si John predstavoval, no možno to bol iba jeho pocit. S obmedzeným pohľadom, keď videl prakticky len pred seba a nedokázal vnímať okolie. V skutočnosti bol štart rýchlejší, ako si Dexter alebo Platón vôbec priali. Za Johnovou loďou nevyštartoval žiaden stíhač, pretože, skrátka, nedokázali zareagovať tak rýchlo. Trvalo pätnásť ďalších minút, kým niekto začal skúmať úkaz, ktorý si všimla len hŕstka ľudí. Ich skúmanie však bolo obmedzené na prosté sledovanie vesmírnym ďalekohľadom. Záchranný čln bol nadobro preč.

„Ideme domov, miláčik, vieš?“ John sa snažil odpútať Sofiu zo sedadla, keďže vibrácie lode po opustení hustej atmosféry celkom ustali. „Môžeš si ísť ešte lažkať, alebo sa spolu napapáme, čo povieš?“

Zásoby na cestu boli v zadnej časti lode. John stiahol rýchlosť letu na päťdesiat percent výkonu, okamžite ako sa ocitli vo vesmíre. Riadenie bolo na autopilotovi, ktorý mieril priamo na Zem. Cesta mala za týchto podmienok trvať niekoľko dní.

„Prečo si taká smutná, miláčik? Chýba ti Svevo? Nebojkaj, babka sa doma už na teba veľmi teší,“ snažil sa dodať dcére troška nálady. No nedarilo sa mu.

„Máme vôbec nejaký domov?“ zamýšľal sa. Byť aj auto venoval svojej matke, zostávalo len dúfať, že ich nepredala a neminula všetky peniaze. Po otcovej smrti sa vedela akosi viac odviazať. Volala to „užívať si život“. „Čo bude, to bude. Nejako si poradíme,“ presviečal sám seba.

Cestovali už niečo viac ako jeden deň. Na palube záchranného člnu nebola jediná kvapka gaudia. Nápoj nahradili ovocné šťavy a voda z Atlantis. Obaja sa najedli, aj keď Sofia nezjedla takmer nič. John to pripisoval akejsi depresii z náhlej zmeny prostredia. Vedel, že na Atlantis si zvykla a páčilo sa jej tam. Noví priatelia, nová rodina.

Obaja odpočívali v spoločnej kajute. John si čítal poslednú publikáciu v atlantskom jazyku, ktorú vlastnil. Sofia ležala na okraji veľkej postele. Lod' letela veľmi pokojne. Žiaden otras, ani záchvev. No napriek tomu odrazu z ničoho nič dievčatko spadlo z postele na podlahu.

„Miláčik! Neublížila si si?“ priskočil k nej otec. Doslova sa vzniesol odrazom oboch rúk o matrac a v momente kľáčal pri nej. „Zlatko? Sofia? Sofiá?“ zvyšoval hlas, no dievča nechcelo reagovať.

„To snád' nemôže byť pravda?´ presviečal sám seba. „Záchvaty sa už predsa nemali vrátiť!´ „Sakra!“ zakričal z plného hrdla, „ony sa nemali vrátiť! Nemôžu vrátiť! Do pekla! Je zdravá, je už predsa dávno zdravá. Počuješ ma, srdiečko?“

Dievča ležalo v jeho náručí bezvládne a ľahko. Ako však zvyšoval hlas, postupne sa jej otváralo ľavé oko. Pohľadom blúdilo po okolí. Jej končatiny však závratne rýchlo chladli.

„Toto ale nie je...“ zasekol sa John. Príznaky záchvatov, ktorými trpela jeho Jane a jedenkrát sa vyskytli aj u Sofie, poznal veľmi dobre. Manželku oživoval a stabilizoval nespočetnekrát.

„Tak čo ti je, dievčatko moje?“ nestihol poriadne dopovedať a Sofia vyskočila na nohy.

„Hop-hop-hop,“ rozosmiala sa, spravila ďalšie tri kroky a z celej sily sa hodila na podlahu.

V Johnovi by sa v tom momente nedorezal ani kvapky krvi. Jej pohyby strácali akúkoľvek ľudskosť. A navzdory jej bezvládnosti sa neopovážil ísť k nej bližšie. Posadil sa na okraj postele.

„Hop-hop-hop,“ znova sa ozvalo z bezvládneho telíčka.

„Utekajme! Utekajme domov!“ žiaden vzduch však z pľúc nevychádzal. Telo sa ani len nepohlo. Vety sa spúšťali akoby zo záznamu a Johnovi zostávalo mimoriadne ťažko od žalúdka.

„Ja som taký hlupák!“ rozkričal sa znova a nasledovala séria nadávok z celého jeho života. Spomenul každé oplzlé slovo, ktoré sa mu v tej minúte vybavilo v hlave. Ďalší obraz, ktorý sa mu v okamihu vybavil, bola ich malá suseda Tristitia, ležiaca na chodníku pred ich domom. Taká bezvládna, no nie mŕtva. Robot, a nie človek.

„Čo si zač?“ postavil sa nad Sofiino telo. „Počuješ ma?“ Nedávno dostal vysvetlenie. Roboty, ktoré na Atlantis nahradili nové pokolenie. Možno len pre klamný pokoj v dušiach obyvateľov, ktorí sa naučili predstierať, že sú to ich vlastné deti. Všetky napájané z jednej centrály, no neriadené nikým. Priam tak ako živé. S ľudskými chybami a rozmarmi.

„Kedy ťa vymenili? Hovor? Kde je moja dcéra?“ sklonil sa k nej, obrátil ju na chrbát a začal prehľadávať. Na nerozoznanie. Celkom ako človek. Keď však svoje ucho pritlačil na detskú hrud' nijaké srdce sa neozvalo. Ľavé oko dokorán otvorené s behajúcou bulvou však svedčilo, že ešte nie je koniec.

„Kedy ju mohli vymeniť? Bolo to včera? Pred mesiacom? Na začiatku?“ to nemohol tušiť. Náhrada bola až príliš dokonalá. Ako sa otec priblíži k skúmaniu pravosti svojej dcéry? – Si okúpaná, miláčik? Napapala si sa? Chod' sa hrať von s kamarátkou! – Sofia stále viac nadobúdala samostatnosť. Johnovi to prišlo celkom prirodzené. Bola to však stále jeho dcéra? Alebo ju naposledy videl pri odlete zo Zeme?

V tom momente potreboval ujsť. Zdvihol sa a vybehol z kajuty. Dievča nemalo žiadnu šancu nadobudnúť vedomie. Od Atlantis sa každou minútou ešte väčšmi vzd'alovali. Jej kontakt s energetickým strediskom chradol už od štartu. Len John to nemohol tušiť. Ako by prišiel na to, čo sa deje?

– Kto bol v tom zapojený? Svevo? Možno aj Platón? Jeho dcéru má Zepherin Xirdal. To je takmer isté. Ale prečo mu ju zobrali? Nemal byť taký podozrieavý. No pravdepodobne ho podcenili. Určite ho podcenili. Xirdal má teraz jeho kry, po ktorej prahol. Nemá Johna, ale má

potomka. To mu bude stačiť. – Posadil sa do kresla, z ktorého štartoval raketu. Vedel, že sa nemôže otočiť. Vedel, že sa nedokáže vrátiť a to mu plnilo srdce zúfalstvom a ústa žľou bezradnosti. Stále mu bolo veľmi nevoľno. Oči ho štípali, pretože od samého sústredenia zabúdadal poriadne žmurkať. Kyslotu z úst odplul na podlahu vedľa seba a v očiach sa mu zjavila iskrička nádeje. Teraz mu bolo už všetko jedno. Nič nemalo preňho cenu.

„Nemôžem otočiť loď,“ šomral pomedzi zatáaté zuby, „ale môžem regulovať rýchlosť. A vo vesmíre ma už nič nezastaví. Nič ma ani len nespomalí!“ V tých chvíľach si spomínal na všetky knihy, ktoré na Atlantis prečítal. Všetky tie fyzikálne teoretické štúdie a úvahy. Johnovi teraz behala hlavou len jediná myšlienka. „Ako sa dostať na začiatok? Ako zabrániť, aby sa sem Sofia čo i len dostala? Možno aj dokonca zachrániť Jane.“ „Rýchlosť!“ zvolal odrazu. „Ak by objekt dosiahol rýchlosť podobnú rýchlosti svetla, môže okolo seba spomaliť čas. Možno aj vrátiť čas,“ nahlas citoval z niektorej z kníh. Vyskúšal to niekto? Samozrejme, že nie, ale Johnovi to bolo teraz celkom jedno. On nemal čo stratíť. „Nemám čo stratíť,“ posmelil sa a znova začal chrup. Rukou sa dotkol páky, ktorá regulovala rýchlosť lode. Jediným pohybom ju prehodil na plný výkon. Bez odporu gravitácie to bola taká sila, až sa celé plavidlo začalo otriasať. Samého ho zatlačilo do sedačky. Pri plnom vedomí sa ešte poriadne pozapínal dvomi bezpečnostnými pásmi, pretože, ako Dexter vysvetľoval, najbezpečnejšie je práve v nich. Nezostávalo nič iné, len čakať. Na Johnovo prekvapenie sa vibrácie vôbec neutišovali. A rýchlosť tiež akoby stále naberala na intenzite, aj keď to bolo ťažko rozpoznať.

Bol to skôr iba Johnov pocit, ktorý neskôr prerástol v istotu. Asi po dvoch minútach neustáleho trmácania do všetkých smerov sa okolo lode vytvorila zvláštna hustá hmota. Raketa strácala kontakt s našou dimenziou. Inak si to John nevedel vysvetliť. Zdravý rozum a vedomie vôbec ho začínali opúšťať a on bol zhnusený všetkým vôkol seba. A v prvom rade tým, že sa nechal takto dobehnúť. Naplnený zlosťou a bez pocitu strachu, čo s ním vlastne bude, zamdlel.

Kapitola tridsiata druhá: Epilóg - Déjà vu

„Nevyzerá ako japonský špión...“ povedal Mr. Downey pri pohľade na spiaceho Johna, „ako sa z toho vlastne môže vyzliekať?“ Rukou sa dotkol čierneho obleku strážcu Atlantis, ale nikde nespozoroval žiadny systém zapínania. Mr. Tangley pristúpil ešte o niečo bližšie a zvedavo skúmal mužov prazvláštny oblek. Tentokrát bol však úspešnejší ako riaditeľ. Na ramene overalu zachytil drobný šev, ktorý potom potiahol k sebe. Jedna časť obleku sa tým začala odliepať a ťahať k Johnovmu

hrudníku. Jednotlivé časti však neboli prešité, ani pozliepané, ako by agenti očakávali, ale držali pri sebe hustým súborom drobných háčikov, lemujúcich ich okraje. Všetci napäto pozorovali čudesný zapínací systém. Bolo to preto, že nikdy doteraz neboli svedkami použitia suchého zipsu.

Keď sa Johnovi celkom odhalil nahý hrudník, pomrvil sa a razom otvoril oči, všetci v miestnosti v miernom šoku uskočili o krok vzad. Tí, ktorým to priestor neumožňoval, nepríjemne narazili na kachličkovú stenu. John mal ešte stále priehľadné zelené oči aj napriek tomu, že gaudium nejaký čas neužíval. Trvalo niekoľko sekúnd, kým sa pomaly posadil a povystieral stuhnuté svaly. Agenti hľadeli naňho mlčky a plní strachu, ale aj vzrušenia - v očakávaní, čo bude nasledovať. John bol zo začiatku mierne dezorientovaný, akoby si nevedel spomenúť, čo dnešnému dňu predchádzalo. Po necelej minúte sa mu však vyjasnilo a jeho výraz sa celkom upokojil. Muži stojaci okolo neho boli nedomodne vyobliekaní a ich účesy vyzerali akoby spreď niekoľkých dekád. John prehovoril v celkom jasnej spisovnej angličtine bez pochybností, že sa mu podarilo presne to, čo potreboval: „Aký teraz píšete rok?“ letmo sa na nich usmial.

„Samozrejme, tisícdeväťstoštyridsaťsedem,“ pohotovo odpovedal Mr. Tangley, „myslíte si, že je vari iný rok?“

„Rok je v poriadku,“ ponaprával sa John na posteli. Konečne sedel vzpriamene.

Nastala chvíľa ticha.

„Nechcete nám vysvetliť, o čo tu ide?“ spýtal sa riaditeľ.

„Nechcete mi vy vysvetliť, kam ste ma zatvorili? Toto nie je nemocnica.“

„Pracujete pre Japoncov, priznajte sa!“ povedal Mr. Tangley trocha útočne.

„Máte vôbec právo držať ma tu?“ odpovedal rovnako striktno John. Bol neskutočne rád, že sa nachádza v Spojených štátoch, aj keď to na sebe nedal zvať. Ako sa dostane zo zajatia, ho začne trápiť neskôr.

„V záujme bezpečnosti národa áno. Podozrievame vás zo špionáže.“

„Mňa? Zo špionáže?“

„Nehrajte to. Takto isto reaguje každý Rus, alebo Japonec, ktorého chytíme. Tak ľahko sa odtiaľto nedostanete!“

„Čo je vašou misiou? Na čo slúži tá raketa?“ sypalo sa naňho zo všetkých strán.

„Počkajte!“ zahriakol ich riaditeľ. „Nech si porozmýšľa, či bude hovoriť, alebo zhnije v Alcatraze! My máme času dost, von chlapci!“ rozkázal.

Po tomto krátkom úvode nechali Johna osamote v malej cele s jednou posteľou. Celý príbeh sa mu javil ako jeden dlhý deň. Stále bol veľmi vyčerpaný a nevyspatý. Akoby to bolo pred hodinou, keď sa lúčil s Atlantis. Akonáhle sa vystrel na posteľ, opäť zaspal.

„Hej, prezlečte sa. Vstávať!“ okríkol Johna jeden z dozorcov a podal mu čerstvo naškrobené červené tričko s nohavicami.

Toto bol spánok, ktorý potreboval. Hlboký a prinášajúci skutočný odpočinok. John sa teraz cítil omnoho lepšie. Bez reptania sa prezliekol a vypýtal si pohár vody. Dozorca mu podal kovový hrnček, z ktorého sa John schuti napil. Bola to lahodná chuť obyčajnej vody. Jeho

vnútro sa zaradovalo pri rozpamätaní na ten príjemne osviežujúci pocit.

„Poďte za mnou von,“ vyzval ho dozorca a pred dverami mu zviazal ruky kovovými železkami. Takto pripraveného ho doviedol do miestnosti, ktorá určite slúžila na výsluchy. Bola celá šedá s jednými dverami a jedným šedým kovovým stolom. V jeho strede bolo kovové oko, do ktorého dozorca navliekol Johnove putá. Podozrivý mohol iba sedieť. „Počkajte tu,“ odišiel z miestnosti.

John si teraz začal uvedomovať, že obhájiť svoju cestu z vesmíru, navyše z dvadsiateho prvého storočia, môže byť brané prinajlepšom ako šialenstvo. S tým určite nemôže začať. No tiež im nezazlieval, že ho podozrievajú. Pristáť

s podivnou raketou na Zemi v tomto roku musel byť pomerne veľký šok. Navyše nevedel, kde vlastne skončil. „Dúfam, že som nikomu neublížil,“ zamyslel sa. Potom si však vybavil, že pristátie bolo naprogramované do neobývanej oblasti. „Takže všetko by malo byť v poriadku,“ odľahlo mu na dôvažok.

Neposedel si ani päť minút, keď do miestnosti vošiel muž v čiernom obleku, ktorého z predchádzajúceho stretnutia nepoznal. Mal preriedené krátke vlasy a nahladko oholenú bradu. Mohol mať tak štyridsaťpäť rokov. Ticho sa posadil za stôl oproti Johnovi a otvoril zápisník.

„Nemáte pri sebe žiadne doklady, pokladáte sa za amerického občana?“

„Áno, som Američan,“ odvetil John a v hlave mu vírilo niekoľko scenárov, ako by sa mal zachovať, alebo čo by mal povedať, aby sa dostal na slobodu.

„Dátum a miesto narodenia,“ John sa zarazil a nepovedal nič. Potom trocha zahabkal a vyriekol prvé, čo mu

napadlo. Muž podozrievalo zdvihol oči. Aj necvičenému agentovi by bolo jasné, že jeho obeť klame.

„A vaše meno?“

„John... Xirdal...“

„Prosím?“

„Xirdal,“ zopakoval John hlasnejšie. Určite nechcel použiť skutočné meno alebo akékoľvek reálie, ktoré by pritiahli vyšetrovanie k jeho rodine. Sám nevedel, prečo povedal práve toto.

„Nezvyčajné,“ pozastavil sa muž, keď zapísal meno do zápisníka, „viete mi povedať číslo vášho sociálneho, alebo zdravotného poistenia?“

„Nespomínam si.“

„Pracujete v zahraničí? Pre niektorú inú krajinu ako je USA?“

„To nie, pracujem, teda vlastne pracoval som ako zvárač,“ odpovedal John teraz pokojnejšie.

„Zvárač? Čo to znamená?“ prekvapil sa muž, „to je nejaký spôsob krytia?“

„To vôbec nie, je to moja profesia. Nikdy ste sa nestretli so zváračom?“

„Určite stretol, ale nikto mi tu nikdy netvrdil, že je robotníkom. Myslím, tu v tejto miestnosti.“

„Možno jediný hovorím pravdu,“ usmial sa John.

„Vy nie ste pri zmysloch? Máte ešte štipku zdravého rozumu?“ rozhneval sa muž. „Práve vás vytiahli z horiaceho lietadla nad územím Spojených štátov a to lietadlo vydávalo hurhaj, ktorý pritiahol pozornosť celého posratého mesta! Ešte chvíľu mi tu rozprávajte, že ste zvárač a skutočne za seba neručím,“ teraz už kričal na celú miestnosť.

„Tu je káva, určite vám vyschlo v hrdle,“ do miestnosti vošla mladá, asi dvadsaťročná žena. John sa na ňu okamžite zahľadel a nedokázal prestať. Tá podobnosť bola neskutočná. Žena musela byť nejaký Janin predok. Vyzerala takmer celkom ako jeho manželka. Bola taká krásna a jej plet' žiarila sviežosťou.

„Jemu kávu nedávajte,“ zahriakol ju muž, keď položila jeden pohár aj pred Johna.

„Ako chcete,“ okamžite vrátila kávu na tácku. „Chcete smotanu, alebo cukor?“

„Čierna je v poriadku,“ odvetil muž a mávnutím ruky ženu vyhnal z miestnosti.

John ju celý ten čas pozoroval, ale aj keď sa ako snažil prilákať jej pohľad - neúspešne.

Muž si odpil z pohára s kávou a pokračoval vo výsluchu.

„Rozprávajme sa ako dospelí, pán...“ pozrel sa do zápisníka, „Xirdal, ak je to naozaj vaše meno. Ako mi vysvetlíte to lietadlo?“

„Pravda je prostá. Možno až taká jednoduchá, že jej nebudete veriť. Celé sa to však začalo u mojich rodičov,“ John nahodil hereckú pózu a dal sa do rozprávania s použitím trocha prehnanej mimiky. „Mama vždy niečo vymýšľala a otec bol vedec. Na svete neexistovalo nič, absolútne - absolútne nič, čo by sa mama nepokúsila zlepšiť.“

„Kde nájdeme vašich rodičov?“

„Mŕtvi, obaja... nehoda, je to na dlhšie, ale každopádne to boli oni, kto ma doviedol k vynálezom,“ sypal John jedno slovo za druhým.

„Čo ste povedali?“

„Neveríte mi? Som vynálezca, žijím sa tým,“ odvetil bezprostredne John a na dôvažok sa usmial.

„Hovorili ste, že ste zvérač.“

„Povedal som, že som bol zvérač. Už ním však nie som. Aj keď remeslo využívam doteraz. Videli ste raketu, nie?“
usmial sa.

„Chcete povedať, že ste ju vyrobili celkom sám?“

„Na moju dušu!“

„Kde ste štartovali?“

„Na Aljaške.“

„Prosím?“ muž sa znova napil z kávy a zazíval na plné ústa.

„Chcel som prekonať rekord. V lete zo severu na juh USA, nič viac.“

Muž zostal sedieť ako obarený. Rozmýšľal a znova si prechádzal svoje krátke zápisky. Ak by to bola pravda a oproti nemu by nesedel žiadny špión len obyčajný vynálezca, bolo by to najkratšie sedenie, aké zatiaľ absolvoval. Takúto historku ešte nepočul, ale prečo sa mu stále chce tak neveriteľne spať? Zazíval znova a obraz sa mu mierne zahmlil.

„Prep... prepáčte,“ dopil kávu, po ktorej očakával trochu vzpruhy a pokúsil sa postaviť. No hlava mu odrazu tvrdo odkväcla na stôl.

Dvere sa otvorili a vošla asistentka, ktorá predtým priniesla kávu.

„Si v poriadku, John?“

„Prosím?“ jeho oči sa prekvapením rozťahli dokorán, ako asi ešte nikdy. „Kto ste?“

„Vážne ma už nepoznáš?“

„Jane?“ odpovedal váhavo.

„Otec! Ja som Sofia,“ rozosmiala sa.

„Sofia? Ale ako...?“ jazyk sa mu zasekával v ústach.

„Čakám tu na teba už štyri roky a poviem ti, žiadna sláva.“

Zo záhybu dlhej sukne vylovila malý kľúčik a podišla k Johnovi. Vyzerali takmer rovnako mladí. Putá zostali ležať na stole.

„Potrebujem, potrebujem sa napit‘,“ vyhabkal.

„Hned‘,“ odbehla von a razom dnu.

„Ako si sa sem vlastne dostala? Čo sa to deje?“

„Radšej zostaň sedieť. Nemáme sa kam náhliť, nikto tu nie je,“ ukázala prstom za seba. „Musíš to predýchať postupne a hlavne pomaly.“

Dopil plný pohár vody a položil ho pred seba na stôl. Sofia potiahla muža zo stoličky na podlahu a sadla si na jeho miesto. Jej úsmev bol to najkrajšie, čo John doteraz poznal.

„Bola som malá, keď ma Xirdal uniesol a väznil. Znie to horšie, ako to v skutočnosti vyzeralo. Na nič nepríjemné si nepamätám, keď nepočítam, že ma zobral od otca. Platón mi všetko vysvetlil. Nikto z vás nevedel, kde vlastne som. Dokonca ani to, že som zmizla. Preto ste ma nehládali. Po nejakom čase som aj prestala dúfať, že po mňa prídeš,“ v jej očiach sa zjavili slzy.

„Namiesto malého dievčatka mi podstrčil obyčajného robota. Prepáč mi to, naozaj som nevedel...“

„To je v poriadku, teraz už je všetko v najlepšom poriadku,“ usmiala sa napokon.

„Ale ako si sem dostala?“

„Platón sledoval tvoju cestu z Atlantis. Zaznamenal anomáliu, keď tvoja loď zrýchlila a zmizla. Potom prepočítal, čo sa vlastne stalo a kam si sa mohol dostať v čase. Keď si zmizol z planéty, Xirdal ma ľudu

predstavil ako svoju chránenkyňu. Vtedy Platón a Svevo snovali ďalšie plány.“

„Takže Svevo nepatrila ku Xirdalovi?“

„Kdeže, to si mohol celý čas myslieť. Ale s ňou by nikdy nevybabral. Nakoniec, čakala tu na teba so mnou. Hádám si nemyslíš, že by ma Platón poslal samu,“ usmiala sa.

„Svevo je tu?“

„Pracuje v nemocnici. Boli dva scenáre: buď môžeš skončiť v nemocnici, alebo v CIA. Oba sme si rozdelili a čakali na teba.“

„Neuveriteľné, to je neuveriteľné,“ John sa od dojatia takmer rozplakal. Nikdy nebol svedkom takej obety voči svojej osobe. Nikdy necítil, že ho niekto takto miluje.

„Platón predsa presne vedel, kam ťa posielal. Len nevedel, do ktorého roku sa môžeš dostať, keď si zrýchlil loď. Nakoniec to však vypočítal a priveľmi sa nepomýlil.“

„Ako sa mu podarilo tajne zostrojiť druhý záchranný člň? Xirdal musel byť stále podozrievavejší.“

„Určite bol a po tvojom odchode nastali na Atlantis ťažké časy. Mňa samotnú držal v zajatí, pričom ma strážili dňom aj nocou. Keď som vyrástla, nezostávalo mi nič iné, len sedieť v knihách. Čítala som a študovala všetko, čo sa mi dostalo pod ruku. Zvlášť ma zaujala jedna téma. Niekoľko rokov som skúmala samotné gaudium. Keď môže jedna látka prinášať život, aký je jej skutočný protiklad? To mi nedávalo spávať. Skutočne som tomu musela prísť na koreň. A nakoniec sa podarilo,“ usmiala sa doširoka.

„On?“ ukázal John na zemi ležiaceho muža.

„To nieee,“ mávla rukou. „Ten iba spí, všetci tu teraz spia a za deň-dva budú v poriadku. Toto je slabý odvar. Ale o skutočnej sile môjho výskumu sa presvedčil jediný muž. Xirdal!“ zatála zuby. „Nakoniec mi oddane

dôveroval. Aspoň to tak vyzeralo. A, samozrejme, vypil, čo som mu namiešala na spanie. Nemal šancu. Mohol sa nalievať gaudiom aj tisíc rokov,“ rozosmiala sa. „Jediný si to zaslúžil a ja som jediná, kto pozná recept.“

„Takže Xirdal nežije?“

„Už našťastie nie, niekoľko rokov. Bol to len zbytočný človek,“ pozrela sa Johnovi hlboko do očí. „Ty máš stále zelené oči,“ prekvapila sa.

„Ja som tu chvíľu, Sofia,“ zasmial sa. „Kto vládne Atlantis teraz?“

„Platón predsa.“

„Takže konečne spravodlivosť.“

„Dokonca si myslím, že niekedy budú na Atlantis znova behať malé deti,“ dodala Svevo. „Gaudium sa znova užíva len raz za rok.“

„Ako sa vlastne dostaneme nazad? Je taká možnosť?“ spýtal sa John.

„O nijakej neviem, otec.“

„Takže ste po mňa prišli, pretože...?“

„Pretože sme chceli byť s tebou. Platón nás ani dlho neprehováral. Celkom tomu rozumel. No a tak sme tu. Teda, zatiaľ ja a Svevo stretneme doma,“ postavila sa na nohy.

„Kde je vlastne doma?“

„Máme byť v meste, je to diera, ale na nič lepšie sme sa zatiaľ nezmohli. Hlavne sme potrebovali počkať na teba a to sa našťastie podarilo. Pôjdeme?“

John sa postavil a vyšiel z miestnosti hneď za Sofiou. V kanceláriách, kadiaľ prechádzali, spali ľudia. Ďalej sa však John na nič nevypytoval. Vyšli z budovy do rozpálenej púšte, na okraji cesty stál krásny červený buick, ročník 1947.

„Páni, je zachovalý, ten by mal hodnotu...“ zasekol sa John.

„Otec, ved' je iba jeden rok starý,“ zasmiala sa Sofia.

„Vieš to riadiť?“

„Ha, tak sa drž!“ nahodila široké slnečné okuliare a našartovala motor.

Auto vyrazilo k mestu Albuquerque.

O niekoľko desiat'ročí vpred

Vo Washingtone sa zotmelo a na kopci neďaleko rieky postávalo bentley. Za volantom sedel John Anderson a vedľa neho Sofia Andersonová. Obaja veľmi dobre a drahó oblečení. Ich vek by nikto nikdy neuhádol. Boli na tom fyzicky a najmä finančne veľmi dobre. Kto by im však zazlieval, že prezieravo skúpili akcie Applu, Microsoftu, alebo Googlu, keď boli na minimálnej hodnote? Našiel by sa niekto, kto by svoje vedomosti nevyužil? Peniaze používali na pokojný život, ktorý si určite zaslúžili, a v druhom rade na cestovanie.

„Takže je to tu?“ ozvala sa Svevo zo zadného sedadla.

„Vieš, aký som nervózny?“ odpovedal John a zahryzol si do nechtu na pravom palci.

„Ja to spravím sama,“ povedala Sofia, „Si si istý, že je to tento večer?“

„Na milión percent istý,“ odpovedal John.

Sofia otvorila dvere a vyšla von. Začínalo byť chladno. Na sebe mala kabát a na ramene stredne veľkú kabelku s pozlátenou retiazkou. Ako sa svah zvažoval, nasledovali betónové schody, ktoré sa končili pri úzkom moste. Bol to most cez rieku Gulf. Jej otec s mamou sa tu hrávali

v mladosti. Aspoň čo jej otec rozprával. Všetko akoby viedlo k tomuto konkrétnemu večeru. Sofia sa započúvala do zvukov rieky a začula aj hlasy dvoch mladých ľudí. „Sú to naozaj oni?“ To nevedela určite. Vykročila na schody a postavila sa až na okraj úzkeho mosta. Chcela lepšie vidieť, alebo aspoň počuť. Nič konkrétne však nezachytila, až kým sa obe decká neobjavili pod mostom. „Určite tam boli schovaní,“ prebehlo jej hlavou.

„Jaaane! Pomoooooc!“ rozkričal sa odrazu chlapec.

Sofia pridala do kroku, až kým nedošla k mladému páru. Chlapec držal dievča v náručí, pričom jej predovšetkým podopieral hlavu. Dievča sa triaslo v akomsi křči.

„Chlapče, zavolaj jej rodičov!“ povedala Sofia a schytila dievča do náručia. Ihneď zabalila Jane do vlastného kabáta. „Zavolaj jej rodičov, utekaj, rýchlo!“ zopakovala ešte ráznejšie a prísne.

Na opakovaný príkaz už chlapec zareagoval a dal sa do behu. V momente sa stratil z dohľadu.

„Bude to dobré, moja, neboj sa, neboj,“ šepkala Sofia, keď držala vlastnú matku v náručí. Jane sa prestávala triasť, ale vedomie sa jej ihneď nevracalo. Sofia kontrolovala jej dýchanie a srdcový tep. Všetko vyzeralo na dobrej ceste. „Ako to spravíme, mamička?“ položila ju na kabát vedľa seba. Pod ním bola mäkká tráva. „Myslím si, že si zaslúžiš viac, ako ti bolo dopriate. Ak s tým môžem niečo urobiť. A ja s tým teraz môžem urobiť dosť veľa,“ rozprávala si nahlas. Vedela, že v okolí nie je živej duše.

Z kabelky vytiahla malú sklenenú fľašu so zelenou tekutinou. Aj keď jej farba v tejto tme nebola celkom zrejmá, bolo to jedno. Sofia vedela veľmi dobre, čo robí. Mierne zdvihla Janinu hlavu a cez pootvorené pery

trpezlivo liala dole hrdlom tekutinu. K Sofiinej spokojnosti dievča všetko prehltilo. K miestu sa začalo blížiť auto, preto sa Sofia rýchlo rozlúčila a ešte pevnejšie zabalila Jane do kabáta, ktorý nechala na zemi spolu s ňou. Postavila sa na nohy a svižným krokom sa vrátila k autu.

„Tak si to spravila?“ spýtal sa John, akonáhle uvidel prázdnu fľašu v Sofiinej ruke.

„Zaslúži si niečo lepšie,“ odvetila obranne Sofia.

„S tým súhlasím. Ale nemôžeme vedieť, čo sa stane s nami. Či dokonca s nimi.“

„To som ochotná podstúpiť,“ povedala rázne Sofia. „Bolo to jediné gaudium, ktoré som si priniesla.“

„Tak si teda počkáme,“ usmial sa John a otočil sa dozadu na Svevo. „Kam to bude tentokrát?“ spýtal sa.

„Pod'me na sever, prosím,“ naliehala Svevo.

„To ti teplo tak veľmi prekáža?“ spýtal sa neveriacky John. „Naozaj ešte stále?“

„To si v tom dusne nežil tisíce rokov,“ odpovedala.

„Ja som za, pod'me nazad do Kanady,“ zapojila sa Sofia.

„Nakoniec, v Quebecu máme prekrásny dom a to nie je tak d'aleko.“

„Nie je to d'aleko?“ zasmial sa John. „Tak pod'me ako šťastná rodinka,“ pridala rádio a predné pneumatiky na vysušenom betóne zahvízdali.